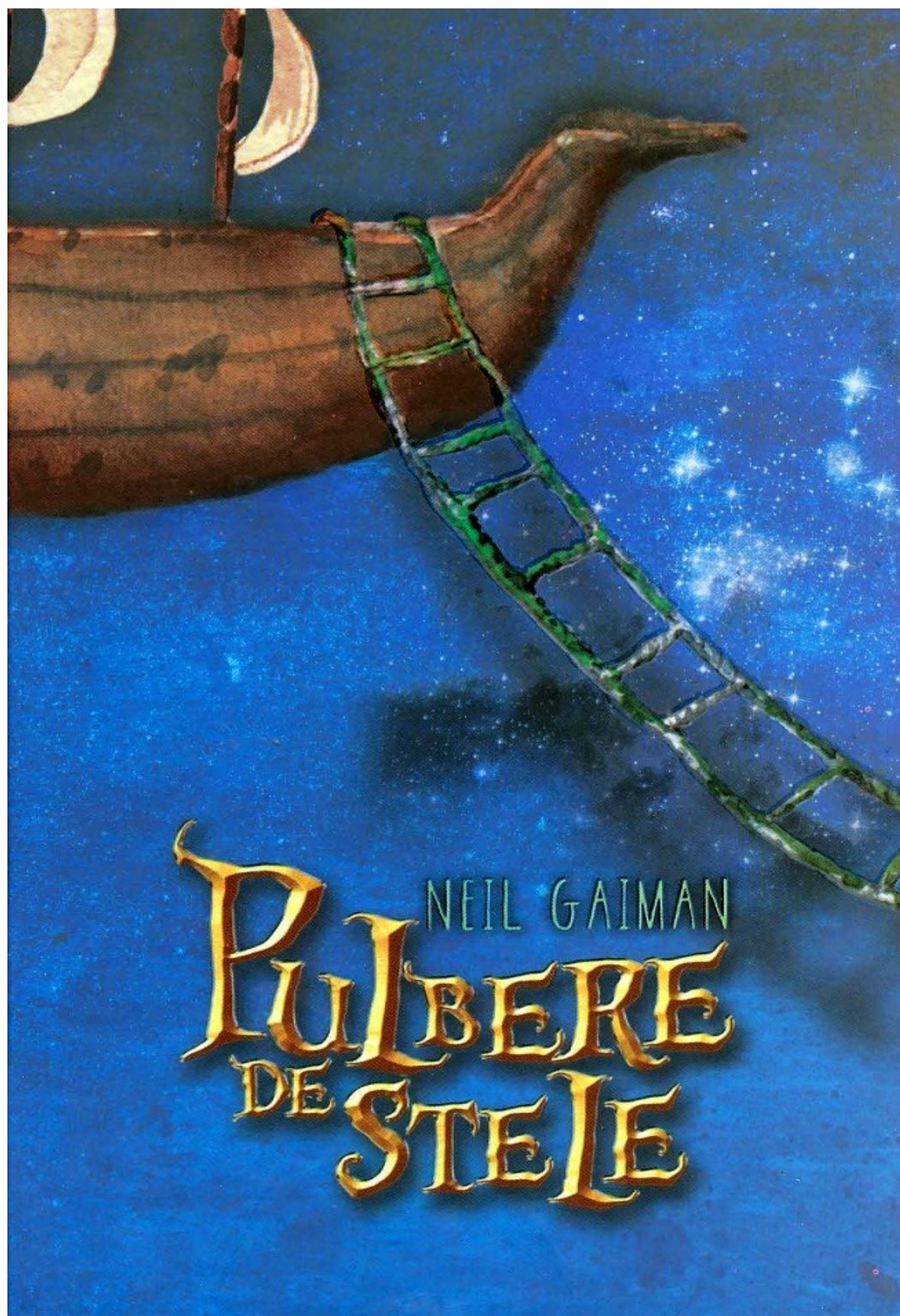

NEIL GAIMAN
PULBERE
DE STELE

Neil Gaiman

Pulbere de stele

Traduce din engleză de
Liviu Radu

Pentru Gene şi Rosemary Wolfe

Cântec

Prinde steaua căzătoare,
Găseşte pruncul mătrăgunii,
Şi află cum trecut-au anii, oare,
Plus ce gândesc noaptea nebunii.
Explică-mi al sirenei cânt
Şi cum să fug de-al pizmei vânt
Şi mă învaţă Dă-mi povaţa
Cum să fiu cinstit în viaţă.

Iar de-ai avea darul bizar
Să vezi ce alţii n-or zări
Mergi către-al lumii depărtat hotar
Până ce păru-ţi va albi
Şi când te-ntorci să spui curat
Minunile ce te-au întâmpinat
Şi jură, cu măsură
De ai văzut femeie sinceră şi pură.

Iar de-ai găsit să-mi spui
Că n-ai călătorit fără de rost
Eu însă-mi pun pofta în cui,
Şi n-o să umblu ca un prost.
Cinstită o fi fost când ai zărit-o
Insă de când ai părăsit-o
A înşelat un bărbat
Doi, trei, şi nu s-a săturat.

John Donne, 1572-1631

Capitolul Unu

În care aflam despre Satul Zidului și despre lucrurile ciudate care se întâmpla acolo din nouă în nouă ani

A fost odată un tânăr care dorea să-şi îndeplinească Dorinţa Sufletului.

Cu toate că acest început nu reprezintă ceva nou (pentru că orice poveste despre vreun tânăr, din trecut sau din viitor, va începe într-un fel asemănător), totuşi o mare parte din istorisirea despre acest tânăr şi despre ce i s-a întâmplat este neobişnuită, cu toate că tânărul respectiv n-a cunoscut-o niciodată în întregime.

Povestea începe, aşa cum încep multe poveşti, în Satul Zidului.

Satul Zidului se află şi azi acolo unde stă de şase sute de ani, adică pe o ieşitură de granit dintr-o mică zonă împădurită. Casele din Satul Zidului sunt pătrate şi vechi, construite din piatră cenuşie, cu acoperişuri din ardezie neagră şi cu coşuri înalte; clădirile profită de fiecare centimetru al spaţiului de pe stâncă şi se înghesuie una în alta, se caţără una peste alta, iar ici, colo, un tufiş sau un copac creşte într-o latură a unei case.

Există un drum ce pleacă din Satul Zidului, o cărare bătută de vânt ce apare brusc din pădure şi pe care-s înşirate pietre şi pietricele. Dacă mergi pe ea suficient de mult spre sud şi ieşi din pădure, cărarea devine drum adevărat, asfaltat; iar de mergi şi mai departe, drumul se lărgeşte şi e plin la orice oră cu maşini şi camioane ce gonesc dintr-un oraş în altul. În cele din urmă, drumul te duce la Londra, dar Londra se află la o noapte întreagă de şofat de Satul Zidului.

Locuitorii din Satul Zidului sunt oameni taciturni, ce

se împart în două categorii: indivizi de baştină din Satul Zidului, tipi cenuşii, înalţi şi încăpăţânaţi că granitul pe care a fost construit satul; şi ceilalţi, cei care s-au stabilit în decursul anilor în Satul Zidului şi descendenţii lor.

În vestul satului se întinde pădurea; în sud e un lac înşelător, ce pare liniştit, în care se strâng pârâurile ce se scurg de pe colinele aflate în partea de nord a Satul Zidului-ului. Pe coline se întind câmpuri pe care pasc oile. Înspre est se află altă zonă împădurită.

Chiar în partea de est a satului se află un zid înalt de stânca cenuşie, de la care-şi trage numele oraşul. Zidul este vechi, construit din bucăţi grosolane, pătrate, cioplite din granit. Vine dinspre pădure şi se duce tot în pădure.

Există doar o singură gaură în zid, o deschizătură lată de vreo doi metri, care se găseşte puţin la nord de localitate.

Prin deschiderea din zid se poate vedea o pajişte verde, întinsă; în spatele pajiştei e un pârâu; iar dincolo de pârâu se găsesc copaci. Din timp în timp, în depărtare, printre copaci, pot fi văzute forme şi siluete. Forme înalte, ciudate, şi chestii mărunte, scânteietoare, care sclipesc şi fulgeră, apoi dispar. Deşi e o păşune foarte bună, nici unul dintre săteni nu şi-a păscut vreodată animalele pe păşunea din cealaltă parte a zidului. Nici n-a folosit-o pentru culturi.

Mai mult, de sute, poate de mii de ani, oamenii au pus paznici de fiecare parte a deschizăturii din zid şi s-au străduit să nu se gândească la pajiştea aceea.

Chiar şi în zilele noastre, doi săteni stau de fiecare parte a deschizăturii, noapte şi zi, în schimburi de opt ore. Ţin în mâini ciomege grele de lemn. Stau de fiecare parte a deschizăturii, pe latura dinspre oraş a zidului.

Sarcina lor principală este să împiedice copiii din oraş să treacă prin deschizătură şi să pătrundă pe pajişte şi în spaţiul din spatele acesteia. Uneori sunt obligaţi să

convingă vreun hoinar singuratec sau vreunul dintre puţinii vizitatori ai oraşului să nu treacă prin gaura din zid.

Pe copii îi conving uşor, arătându-le ciomegele. În ceea ce-i priveşte pe hoinari sau pe vizitatori, paznicii sunt mai inventivi, folosesc forţa fizică doar ca o ultimă soluţie, în cazul în care poveştile despre iarba abia plantată sau despre un taur furios aflat în libertate nu sunt suficiente.

Foarte rar vine cineva la zid ştiind despre ce-i vorba, iar paznicii le permit uneori acestor oameni să treacă. Indivizii au ceva în privire, ceva inconfundabil.

Sătenii nu ştiu să fi existat în tot secolul douăzeci vreun caz în care să fi trecut cineva dincolo se zid şi se mândresc cu asta.

Paza se potoleşte o dată la nouă ani, de 1 mai, când pe pajişte are loc un bâlci.

Evenimentele care urmează au fost aflate cu mulţi ani în urmă. Regina Victoria se afla pe tronul Angliei, dar nu era încă văduva de la Windsor, îmbrăcată în negru. Avea obrajii rumeni şi mersul sprinten, iar lordul Melbourne era silit deseori s-o dojenească blând pe tânără regină pentru că era atât de zvăpăiată. Regina nu se măritase încă, deşi era foarte îndrăgostită.

Domnul Charles Dickens publica în foileton romanul său *Oliver Twist,* domnul Draper abia făcuse prima fotografie a lunii, fixându-i figura palidă pe hârtia rece; domnul Morse anunţase recent că descoperise un mod de a transmite mesaje prin sârme de metal.

Dacă ai fi vorbit despre magie sau despre zâne vreunuia dintre ei, ţi-ar fi zâmbit dispreţuitor, poate cu excepţia domnului Dickens, care pe vremea aceea era tânăr şi fără barbă. Acesta te-ar fi privit melancolic.

În primăvara aceea au venit mulţi oameni în Insulele Britanice. Veneau singuri sau câte doi, debarcau la Dover, la Londra sau la Liverpool: bărbaţi şi femei cu

pielea palidă ca hârtia, cu pielea neagră ca stânca vulcanică, cu pielea de culoarea scorţişoarei. Vorbeau într-o mulţime de limbi. Au venit toţi în luna aprilie şi au călătorit cu trenurile cu aburi, călare pe cai, cu căruţe cu coviltir sau cu căruţe obişnuite, iar mulţi dintre ei merseseră pe jos.

Pe vremea aceea, Dunstan Thorn avea nouăsprezece ani şi nu era un romantic.

Avea păr castaniu ca alunele, ochi căprui ca alunele şi pistrui de culoare alunelor. Era de înălţime medie şi vorbea lent. Zâmbea uşor, iar zâmbetul îi ilumina faţa din interior. Visa – atunci când visa cu ochii deschişi pe pajiştea tatălui său – să părăsească Satul Zidului şi farmecul imprevizibil al acestuia, ca să se ducă la Londra, la Edimburgh, la Dublin sau în alt oraş mare, în care viaţa nu depindea de modul în care bătea vântul. Lucra în ferma tatălui său şi nu deţinea nimic, cu excepţia unei căsuţe pe un câmp îndepărtat, care-i fusese dată de părinţii săi.

În luna aprilie veniseră în Satul Zidului vizitatori pentru bâlci, iar Dunstan era supărat din cauza asta. Hanul domnului Bromios, *A şaptea coţofană,* în mod normal o coşmelie cu camere goale, se umpluse cu o săptămână înainte, iar străinii începuseră să închirieze camere în ferme şi în case particulare, plătind pentru găzduire cu monede ciudate, cu ierburi şi cu mirodenii, ba chiar şi cu pietre preţioase.

Pe măsură ce se apropia ziua bâlciului, atmosfera de aşteptare creştea. Oamenii se trezeau mai devreme, numărau zilele, numărau minutele. Paznicii de la poarta din zid erau neliniştiţi şi nervoşi. Printre copacii de la marginea pajiştii se mişcau siluete şi umbre.

La A şaptea coţofană, Bridget Comfrey, care era considerată de toţi drept cea mai frumoasă ospătăriţă văzută vreodată, provoca fricţiuni între Tommy Forester, cu care fusese văzută plimbându-se în anul precedent, şi un bărbat uriaş cu ochii negri şi cu o maimuţă mică şi

chiţcăitoare. Bărbatul vorbea prea puţin în engleză, dar zâmbea expresiv de fiecare dată când se apropia Bridget.

La barul din cârciuma, clienţii obişnuiţi stăteau într-o apropiere stânjenitoare de vizitatori şi-şi spuneau:

— E doar din nouă în nouă ani.

— Se zice că în vechime era în fiecare an, la mijlocul verii.

— Întreabă-l pe domnul Bromios. El ştie. Domnul Bromios era înalt, cu piele măslinie; părul lui negru, creţ, îi stătea lipit de cap; avea ochii verzi. Pe măsură ce fetele din sat deveneau femei, îl remarcau pe domnul Bromios, dar el nu le răspundea cu aceeaşi atenţie. Se zicea că venise în sat cu ceva timp în urmă, ca vizitator. Dar el se stabilise în sat, iar vinul lui era bun, în privinţa asta localnicii erau de acord.

O ceartă zgomotoasă izbucni în sala hanului, între Tommy Forester şi bărbatul cu ochii negri, al cărui nume părea să fie Alum Bey.

— Opriţi-i! În numele cerului, opriţi-i! Strigă Bridget. Vor să se ducă în spate să se bată pentru mine!

Şi-şi plecă uşor capul, încât lumina lămpii cu petrol să-i scoată în evidenţă buclele aurii, perfecte.

Nimeni nu se osteni să-i oprească pe cei doi, cu toate că mulţi oameni, localnici sau nou-veniţi, ieşiseră afară, ca să asiste la spectacol.

Tommy Forester îşi scoase cămaşa şi-şi ridică pumnii în faţă. Străinul râse şi scuipă în iarbă, apoi îl apucă pe Tommy de mâna dreaptă şi-l aruncă la pământ, cu bărbia înainte. Tommy se ridică în picioare şi se repezi la străin. Îi trânti individului un pumn în obraz, înainte să se pomenească la pământ, cu faţa în noroi, abia respirând. Alum Bey stătea călare pe el şi chicoti, apoi spuse ceva în arabă.

Lupta se terminase iute şi uşor. Alum Bey se ridică de pe Tommy Forester, se duse la Bridget Comfrey, făcu o plecăciune în faţa acesteia, apoi rânji, arătându-şi dinţii

strălucitori. Bridget îl ignoră şi fugi la Tommy.

— Ce ţi-a făcut, scumpule? Îl întrebă ea, apoi îi şterse noroiul de pe faţă cu şorţul ei şi-l alintă în toate felurile.

Alum Bey se întoarse împreună cu spectatorii în sala hanului, iar când Tommy Forester se întoarse, îi făcu cinste, amabil, cu o sticlă din Chablis-ul domnului Bromios. Nici unul dintre ei nu era lămurit cine pierduse şi cine câştigase.

Dunstan Thorn nu era în *A şaptea coţofană* în seara aceea. Era un băiat realist, care în ultimele şase luni o curtase pe Daisy Hempstock, o tânără la fel de realistă. În serile frumoase se plimbau în jurul satului şi discutau despre teoria rotaţiei culturilor, despre vreme şi despre alte probleme importante de acelaşi fel. Iar în aceste plimbări erau însoţiţi, invariabil, de mama şi de sora mai mică a lui Daisy, care mergeau în urma lor la distanţa sănătoasă de şase paşi; din timp în timp, cei doi se priveau drăgăstos.

Când ajungeau la uşa familiei Hempstock, Dunstan se oprea, făcea o plecăciune şi-şi luă rămas bun.

Iar Daisy Hempstock intra în casă, îşi scotea boneta şi zicea:

— Îmi doresc atât de mult ca domnul Thorn să se hotărască să mă ceară de soţie! Sunt sigură că tăticul n-o să-l refuze.

— Sunt sigură că n-o să-l refuze, spunea mămica lui Daisy în acea seară, aşa cum spunea în fiecare seară de acel fel, şi-şi scotea boneta şi mănuşile, apoi îşi conducea fiicele în salon, în care stătea un domn foarte înalt, cu o barbă neagră foarte lungă, care-şi aranja lucrurile.

Daisy, mama ei şi sora sa pălăvrăgeau câteva amabilităţi cu domnul care vorbea prea puţin engleza şi care sosise cu câteva zile în urmă. Chiriaşul lor temporar se ridica la rândul său şi le făcea o plecăciune, apoi se întorcea la grămada să de lucruşoare din lemn, pe care le aranja, le alegea şi le lustruia.

Era răcoare în acel aprilie, având în vedere vremea schimbătoare a primăverii englezeşti.

Vizitatorii veneau pe drumul îngust prin pădure, dinspre sud; umpleau camerele pentru oaspeţi, se înghesuiau în grajdurile pentru vaci şi în hambare. Unii dintre ei ridicară corturi colorate, unii dintre ei sosiră în propriile lor căruţe cu rulote, trase de cai cenuşii imenşi sau de căluţi mici, păroşi.

În pădure era un covor de clopoţei.

În dimineaţa zilei de 29 aprilie, Dunstan Thorn stătea de pază la deschizătura din zid, împreună cu Tommy Forester. Stăteau în fiecare parte a deschizăturii şi aşteptau.

Dunstan mai fusese de pază de multe ori, dar până atunci sarcina să se redusese să stea pur şi simplu şi, uneori, să izgonească nişte copii.

În ziua aceea se simţea important: ţinea în mână un ciomag din lemn, iar când vreun străin venea să treacă prin deschizătura din zid, Dunstan sau Tommy spuneau:

— Mâine, mâine! Nimerii nu trece astăzi, bunule domn.

Iar străinii se retrăgeau un pic şi se uitau prin gaura din zid la pajiştea banală de dincolo de aceasta şi la copacii fără nimic excepţional care punctau fâneaţa, ca şi la pădurea destul de obişnuită din spatele ei. Unii dintre ei încercau să discute cu Duncan şi cu Tommy, dar tinerii, mândri de funcţia lor de paznici, refuzau să vorbească, mulţumindu-se să-şi înalţe capetele, să strângă din buze şi să arate serioşi.

La vremea prânzului, Daisy Hempstock le aduse o crăticioară cu plăcintă ciobănească pentru amândoi, iar Bridget Comfrey le aduse fiecăruia câte o ulcică de bere cu mirodenii.

La amurg, alţi doi tineri zdraveni din sat sosiră să-i schimbe, fiecare dintre ei purtând un felinar, iar Tommy şi Duncan se duseră la han, unde domnul Bromios le dădu fiecăruia câte o ulcică din cea măi bună bere a sa –

iar berea sa cea mai bună era cu adevărat grozavă – ca răsplată pentru că-şi făcuseră datoria de paznici. În hanul plin de nu-ţi venea să crezi se auzea un zumzăit plin de emoţie. Sala era plină cu vizitatori veniţi în sat din fiecare naţie a lumii – sau cel puţin aşa i se părea lui Dunstan, care nu avea simţul distanţelor de dincolo de pădurea care înconjura Satul Zidului şi care se uita la domnul cel înalt cu joben negru, de la maşa de lângă el, cu aceeaşi uimire cu care-l privea pe domnul şi mai înalt, de culoarea abanosului, îmbrăcat într-o robă albă, dintr-o singură bucată, cu care cina acesta.

Dunstan ştia că nu-i frumos să te holbezi şi că, în calitate de sătean din Satul Zidului, avea dreptul să se considere superior tuturor „veneticilor". Dar simţea arome necunoscute în aer, auzea bărbaţi şi femei care discutau între ei într-o sută de limbi, aşa că se uita şi se holba fără ruşine.

Bărbatul cu joben negru de mătase observase că Dunstan se uita la el şi-i făcu semn flăcăului.

— Îţi place budincă de melasă? Întrebă el brusc, ca să intre în vorbă cu el. Mutanabbi a trebuit să plece, iar aici e mai multă budincă decât poate să mănânce un singur om.

Dunstan dădu din cap. Budincă de melasă aburea ademenitor în farfuria individului.

— Atunci serveşte-te, zise noul său prieten.

Îi împinse lui Dunstan un castron curat de porţelan şi o lingură. Dunstan nu avu nevoie de o altă încurajare şi începu să demoleze budinca.

— Tinere prieten, îi zise lui Dunstan domnul cel înalt cu joben negru de mătase de îndată ce castroanele lor şi platoul cu budincă fură goale, se pare că hanul nu mai are nici o cameră liberă, iar fiecare încăpere din sat a fost deja închiriată.

— Oare? Întrebă Dunstan, fără să fie surprins.

— Aşa e, zise domnul cu joben. Mă întreb dacă nu ştii vreo casă în care să fi rămas vreo încăpere...

Dunstan ridică din umeri.

— Toate camerele au fost ocupate deja, zise el. Îmi amintesc că atunci când aveam nouă ani, mama şi tata m-au trimis să dorm în podul grajdului pentru vaci timp de o săptămână şi au închiriat camera mea unei doamne din Orient, familiei şi servitorilor acesteia. Drept mulţumire, doamna mi-a dat un zmeu şi l-am înălţat pe pajişte până într-o zi, când sfoara s-a rupt şi zmeul a zburat în înaltul cerului.

— Unde locuieşti acum? Întrebă domnul cu joben.

— Am o căsuţă la marginea pământului tatălui meu, răspunse Dunstan. A fost căsuţa ciobanului nostru, dar acesta a murit acum doi ani, pe vremea sărbătorii Sfântului Petru, iar părinţii mi-au dat mie casa.

— Du-mă acolo, zise domnul cu pălărie, iar lui Dunstan nu-i trecu prin minte să-l refuze.

Luna de primăvară se înălţase, strălucitoare, iar noaptea era senină. Cei doi ieşiră din sat şi intrară în pădurea de lângă acesta, apoi străbătură tot drumul până la ferma familiei Thorn (unde domnul cu joben fu speriat de o vacă ce dormea pe pajişte şi sforăia puternic în timp ce visa) şi ajunseră la căsuţa lui Dunstan.

Aceasta avea doar o încăpere şi un cămin. Străinul dădu din cap.

— Îmi place, zise el. Dunstan Thorn, ţi-o închiriez pentru următoarele trei zile.

— Şi cât îmi daţi pentru asta?

— O monedă de aur de-o liră, o monedă de argint de şase penny, un penny de aramă şi o monedă nouă, strălucitoare, de un sfert de penny.

O liră de aur pentru două nopţi era o chirie mai mult decât generoasă în zilele acelea în care un fermier spera să câştige cincisprezece lire într-un an bun. Totuşi Dunstan ezită.

— Dacă aţi venit pentru bâlci, îi spuse el bărbatului înalt, atunci înseamnă că vindeţi miracole şi minuni.

Bărbatul cel înalt dădu din cap.

— Deci vrei minuni şi miracole? Întrebă el, uitându-se din nou prin căsuţa cu o singură încăpere a lui Dunstan; atunci începu să plouă, o răpăială uşoară pe acoperişul de paie de deasupra lor. Foarte bine, spuse domnul cel înalt, oarecum morocănos. Un miracol, o minune. Mâine îţi vei îndeplini Dorinţa Sufletului tău. Uite-ţi banii, zise el şi-i scoase din urechea lui Dunstan, cu un gest simplu.

Dunstan îi atinse de cuiul de fier al uşii căsuţei, verificând dacă nu era vorba de aur al zânelor, agoi făcu o plecăciune în faţa domnului şi ieşi în ploaie. Îşi legă banii în batistă. Apoi merse prin ploaie până la grajdul vacilor, se căţăra în fânar şi adormi imediat.

În timpul nopţii fu conştient de tunete şi fulgere, deşi nu se trezi. Apoi, în primele ore ale dimineţii, fu trezit de cineva care păşise neatent peste picioarele lui.

— Îmi pare rău, zise un glas. Adică scuză-mă.

— Cine-i? Cine-i acolo? Întrebă Dunstan.

— Doar eu, zise glasul. Am venit pentru târg. Am dormit în scorbura unui copac peste noapte, dar copacul a fost lovit de fulger, s-a spart ca un ou, s-a rupt ca o surcică, iar ploaia mi s-a scurs pe gât, ameninţa să-mi pătrundă în bagaje, iar acolo sunt lucruri care trebuie să rămână uscate ca praful, şi le păstram în siguranţă, în case, în toate călătoriile pe care le-am făcut aici, dar acum erau ude ca...

— Apa? Sugeră Dunstan.

— Cam aşa, continuă vocea din beznă. Deci mă întrebam, continuă glasul, dacă te supără să rămân sub acoperişul tău. Eu nu-s prea mare şi n-o să te deranjez cu nimic.

— Numai să nu mai calci pe mine, oftă Dunstan.

În clipa aceea, un fulger lumină grajdul, iar în lumina aceea Dunstan văzu ceva mic şi păros într-un colţ, cu o pălărie mare, pleoştită. Apoi bezna reveni.

— Sper că nu te deranjez, spuse glasul – care suna

destul de grosolan[1], îşi zise Dustan.

— Nu mă deranjezi, răspunse Dunstan, care era foarte obosit.

— Foarte bine, zise vocea cea grosolană, pentru că nu vreau să te deranjez.

— Te rog, imploră Dunstan, lasă-mă să dorm. *Te rog!* Se auzi un zgomot de respiraţie, care fu înlocuit de un sforăit uşor.

Dunstan se răsuci în fin. Persoana aceea, indiferent cine era, se pârtii, se scarpină şi începu din nou să sforăie.

Dunstan ascultă ploaia ce răpăia pe acoperişul grajdului, se gândi la Daisy Hempstock, iar în gândurile sale se plimbau împreună şi la şase paşi în urma lor mergea un bărbat înalt cu joben şi o făptură mică, păroasă, căreia Dunstan nu-i vedea faţa. Plecaseră să vadă Dorinţa Sufletului său...

Lumina strălucitoare a soarelui îi bătea în faţă, iar grajdul vacilor era gol. Dustan se spălă pe faţă şi se duse la clădirea fermei.

Îşi puse cea mai bună haină, cea mai bună cămaşă şi cei mai buni nădragi. Îşi răzui noroiul de pe cizme cu briceagul. Apoi se duse în bucătăria fermei, o sărută pe mama sa pe obraz şi se servi cu o jimblă de casă şi o porţie zdravănă de unt proaspăt.

După aceea, cu banii legaţi în batista sa frumoasă de duminică, din pânză subţire de in, se duse în sat şi ură bună dimineaţa paznicilor de la poartă.

Prin deschizătura din zid văzu corturi ce se ridicau, tarabe ce erau amenajate, steaguri colorate şi oameni care se plimbau de colo colo.

— N-o să lăsăm pe nimeni să intre până la amiază, zis paznicul.

Dustan ridică din umeri şi se duse la cârciumă, unde se întrebă ce-o să cumpere cu economiile sale

[1] Joc de cuvinte, hairy înseamnă păros, dar şi grosolan, înspăimântător (n. t.).

(jumătatea de coroană sclipitoare pe care o economisise şi monedă norocoasă de şase penny, cu o gaură în mijloc, ce-i atârna de gât de-o cureluşă de piele) şi cu batista plină de monede pe care o avea în buzunar. Uitase pentru moment că i se făgăduise şi altceva în noaptea trecută. La amiază, Dunstan se duse la zid şi, emoţionat de parcă ar fi încălcat cel mai important tabu, trecu prin el. Observă că domnul cu joben de mătase dădu din cap spre el.

— Ah, proprietarul meu. Cum vă simţiţi astăzi, domnule?

— Foarte bine, răspunse Dunstan.

— Vino cu mine, spuse bărbatul cel înalt. Hai să ne plimbăm împreună.

Merseră pe pajişte, îndreptându-se spre corturi.

— Ai mai fost aici? Întrebă bărbatul cel înalt.

— Am fost la ultimul bâlci, de acum nouă ani. Eram copil, recunoscu Dunstan.

— Foarte bine, spuse chiriaşul său. Ţine minte că trebuie să fii politicos şi să nu primeşti daruri. Aminteşte-ţi că eşti musafir. Şi acum, să-ţi dau ultima parte a chiriei pe care ţi-o datorez. Pentru că am făcut un legământ. Iar darurile mele durează mult timp. Tu şi primul tău născut şi primul născut al acestuia… E un dar ce va dura cât timp trăiesc.

— Şi ce dar voi primi, domnule?

— Aminteşte-ţi, Dorinţa Sufletului tău, zise domnul cu joben. Dorinţa Sufletului tău.

Dunstan făcu o plecăciune, apoi cei doi merseră mai departe către bâlci.

— Ochi! Ochi! Ochi noi pentru cei bătrâni! Strigă o femeie slabă, în faţa unei mese acoperite cu sticle şi borcane umplute cu ochi de toate felurile şi de toate culorile.

— Instrumente muzicale din o sută de ţări!

— Fluiere de-un penny! Zumzet de doi penny! Imnuri corale de trei penny!

— Încercaţi-vă norocul! Răspundeţi la o ghicitoare simplă şi câştigaţi o anemonă!

— Lavandă care durează veşnic! Haine de clopoţel!

— Vise îmbuteliate, un şiling sticla!

— Haine de noapte! Haine de amurg! Haine de zori!

— Săbii de noroc! Baghete ale puterii! Inele ale veşniciei! Cărţi de frumuseţe! Veniţi, veniţi aici!

— Alifii şi pomezi, elixire de dragoste şi pentru toate bolile!

Dunstan se opri în faţa unei tarabe acoperite cu mici ornamente din cristal; examina animalele în miniatură, întrebându-se dacă să ia unul pentru Daisy Hempstock. Alese o pisică de cristal, nu mai mare decât degetul său. Aceasta îi făcu şmechereşte cu ochiul, iar el, şocat, o scăpă din mină. Pisica se îndreptă în aer şi, precum o pisică adevărată, ateriza în patru labe. Apoi se duse în colţul tarabei şi începu să se spele.

Dunstan plecă mai departe, prin bâlciul în care se îmbulzea lumea.

Târgul gemea de lume; toţi străinii care veniseră în Satul Zidului în săptămânile anterioare se aflau acolo, ca şi mulţi dintre locuitorii din Satul Zidului. Domnul Bromios întinsese un cort în care vindea vin şi pateuri oamenilor din sat, care fuseseră atraşi deseori de mâncarea vândută de oamenii de Dincolo de Zid, dar li se spusese de către bunicii lor, cărora li se spusese de bunicii lor, că-i deosebit de rău să mănânce mâncare de-a zânelor, să mănânce fructe de-ale zânelor, să bea apă de-a zânelor şi să soarbă vin de-al zânelor.

La fiecare nouă ani, oamenii de Dincolo de Zid şi de pe coline îşi întindeau tarabele şi timp de o zi şi o noapte pajiştea găzduia Bâlciul Zânelor. Aici, pentru o zi şi o noapte la fiecare nouă ani, aveau loc schimburi între naţiuni.

Se vindeau minuni, minunăţii şi miracole, lucruri nevisate şi obiecte neimaginate *(cui îi foloseau coji de ouă umplute cu furtună?* Se întrebă Dunstan). Acesta îşi

zăngănea banii din batista din buzunar şi căuta ceva mic şi ieftin, cu care s-o distreze pe Daisy.

Auzi o melodie blinda în aer, prin larma din târg, şi se duse în direcţia aceea.

Trecu pe lângă o tarabă la care cinci bărbaţi imenşi dansau pe o muzică lugubră interpretată de un urs negru morocănos; trecu pe lângă o tarabă unde un bărbat chel, într-un chimono în culori stridente, spărgea farfurii de porţelan şi le aruncă într-un cazan ce clocotea, din care ieşea fum colorat, în timp ce striga către trecători.

Cântecul zornăit devenea mai puternic.

Când ajunse la tarabă de unde venea sunetul, tânărul văzu că aceasta era goală. Era împodobită cu flori: cu clopoţei, degetariţă, zambile, narcise, dar şi cu violete şi crini, cu flori mărunte, stacojii, de măceş, ghiocei albi, nu-mă-uita albastre şi o grămadă de alte flori, cărora Dunstan nu le cunoştea numele. Fiecare floare era făcută din sticlă sau din cristal, tânărul nu-şi dădea seama dacă erau cioplite sau ţesute, dar imitau perfect realitatea. Şi zăngăneau şi răsunau ca nişte clopote de sticlă aflate în depărtare.

— Hei! Strigă Dunstan.

— Bună ziua şi ţie, în această zi de bâlci, zise proprietara, coborând din căruţa cu coviltir pictat, aflată în spatele tarabei, zâmbindu-i larg şi arătându-şi dinţii albi ce contrastau cu faţa-i oacheşă.

Femeia făcea parte dintre oamenii de Dincolo de Zid, Dunstan îşi dădu seama imediat văzându-i ochii şi urechile ce se vedeau de sub părul negru, cârlionţat. Ochii ei erau de-un violet profund, în timp ce urechile arătau ca acelea de pisică, fiind, poate, mai frumos curbate, şi acoperite cu o blană fină, neagră. Femeia era însă frumoasă.

Dunstan alese o floare de pe tarabă.

— E foarte frumoasă, zise el.

Era o violetă care zăngănea şi cânta în timp ce-o ţinea

în mină, scoţând un sunet asemănător celui produs când umezeşti un deget şi-l freci uşor de marginea unui pahar pentru vin.

— Cât costă asta?

Femeia ridică din umeri, cu un gest încântător.

— Costul nu se discută niciodată la început, îi spuse ea. S-ar putea să fie mult mai mare decât eşti pregătit să plăteşti, iar atunci o să pleci şi amândoi vom rămâne mai săraci din cauza asta. Hai să discutăm despre negoţ într-un mod mai general.

Dunstan rămase locului. În momentul acela, domnul cu joben de mătase trecu pe lângă tarabă.

— Aici e, şopti chiriaşul lui Dunstan. Datoria mea e achitată, mi-am plătit pe deplin chiria.

Dunstan clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea după un vis, apoi se întoarse din nou către tânăra doamnă.

— De unde provin florile acestea? Întrebă el.

Iar ea îi zâmbi, ca una care ştie despre ce-i vorba.

— Pe panta Muntelui Calamon creşte un crâng cu flori de sticlă. Drumul până acolo e periculos, iar drumul înapoi e şi mai periculos.

— Şi la ce folosesc? Întrebă Dunstan.

— Folosul şi funcţia acestor flori sunt, în primul rând, de a împodobi şi de a amuza; ele produc plăcere; pot fi dăruite persoanei iubite ca o dovadă a admiraţiei şi afecţiunii, iar sunetul pe care-l scot este plăcut auzului. Şi reflectă lumină într-un fel încântător.

Femeia luă un clopoţel şi-l ridică în lumină, iar Dunstan remarcă faptul că razele de soare ce luceau prin cristalul purpuriu aveau o culoare inferioară, ca nuanţă şi intensitate, celei a ochilor ei.

— Văd, zise Dunstan.

— Sunt folosite şi în unele vrăji şi farmece. Domnul e magician?

Dunstan clătină din cap. Observă ceva deosebit la tânăra doamnă.

— Ah! Chiar şi aşa, sunt lucruri încântătoare, zise ea şi zâmbi din nou.

Lucrul cel deosebit era un lanţ de argint care atârna de mijlocul tinerei doamne, până la glezna ei, iar de acolo se întindea până la căruţa cu coviltir colorat din spatele ei.

Dunstan îl remarcase.

— Lanţul? Mă leagă de tarabă. Sunt sclava personală a vrăjitoarei care e proprietăreasa tarabei. M-a prins cu mulţi ani în urmă – în timp ce mă jucam la cascada de pe pământurile tatălui meu aflate sus, în munţi – atrăgându-mă sub forma unei broscuţe drăgălaşe din apropierea mea, dar pe care nu puteam s-o ating, şi după care m-am ţinut până am ieşit, fără să vreau, din teritoriul tatălui meu, iar atunci vrăjitoarea şi-a reluat înfăţişarea adevărată şi m-a vârât într-un sac.

— Şi eşti sclava ei pentru totdeauna?

— Nu pentru totdeauna, zâmbi zâna. Îmi voi câştiga libertatea în ziua în care luna îşi va pierde fiica, dacă asta se va întâmpla într-o săptămâna în care vor fi două zile de luni împreună. Aştept momentul acela cu răbdare, între timp, fac ce mi se spune şi visez. Acum vreţi să cumpăraţi o floare de la mine, tinere domn?

— Mă numesc Dunstan.

— Un nume onorabil, zise ea, cu un rânjet şicanator. Unde vă sunt cleştii, maestre Dunstan[2]? Vreţi să-l prindeţi pe diavol de nas?

— Şi care-i numele dumneavoastră? Întrebă Dunstan, roşu la faţă.

— Eu nu mai am nume. Sunt o sclavă, iar numele pe care l-am avut mi-a fost luat. Răspund când sunt strigată „hei, tu!" sau „fato!" sau „puturoaso!" sau în multe alte feluri.

Dunstan remarcă felul în care mătasea rochiei se lipea

---

[2] Dunstan, episcop englez din secolul X, se spune că l-a potcovit pe diavol; alte poveşti susţin că l-a prins cu un cleşte de limbă sau de nas (n. t.).

de trupul femeii; era conştient de curbele elegante, de ochii violeţi care-l priveau, şi înghiţi în sec.

Tânărul îşi vârî mâna în buzunar şi scoase batista. Nu putea să se mai uite la ea. Răsturnă banii pe tejghea.

— Luaţi cât trebuie pentru asta, spuse el, alegând un ghiocel alb de pe masă.

— La taraba asta nu primim bani, zise ea, împingând monedele către el.

— Nu? Şi ce luaţi?

În clipa aceea, tânărul era agitat, iar singura sa dorinţă era să obţină o floare pentru… pentru Daisy, Daisy Hempstock… să obţină floarea şi să plece, pentru că, sincer vorbind, tânăra doamnă îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Pot să-ţi iau culoarea părului, zise ea, sau toate amintirile de dinaintea vârstei de trei ani. Aş putea să-ţi iau auzul urechii stângi – nu complet, doar atât cât să nu-ţi mai placă muzică sau să nu te bucuri de curgerea râului sau de susurul vântului.

Dunstan clătină din cap.

— Sau un sărut. Un sărut, aici, pe obrazul meu.

— Aşa ceva plătesc cu plăcere, zise Dunstan şi se aplecă deasupra tarabei, peste florile de cristal care sclipeau şi zăngăneau, şi plasă un sărut cast pe obrazul moale.

Simţi mirosul ei, îmbătător, vrăjit, care-i umplu partea din faţă a capului, pieptul şi mintea.

— Atunci, ţine, spuse ea şi-i întinse ghiocelul. Dunstan îl luă cu mâini care i se părură brusc prea mari şi neîndemânatice, nu mici şi perfecte, precum mâinile fetei-zână.

— O să te revăd aici în noaptea asta, Dunstan Thorn, când luna va apune. Vino aici şi fă ca o bufniţă pitică. Poţi să scoţi un asemenea sunet?

Tânărul dădu din cap şi plecă împleticindu-se. Nu avu nevoie s-o întrebe de unde-i ştia numele de familie. Îl luase din el, împreună cu alte lucruri, precum inima sa,

în clipa în care o sărutase.

Ghiocelul zăngănea în mâna lui.

— Ce s-a întâmplat, Dunstan Thorn? Întrebă Daisy Hempstock, când acesta o întâlni lingă cortul domnului Bromios, unde stătea cu familia sa şi cu părinţii lui Dunstan, mâncând cârnaţi mari, cafenii, şi bând bere neagră. Care-i problema?

— Ţi-am cumpărat un cadou, mormăi Dunstan şi-i întinse ghiocelul zornăitor; acesta lucea în soarele după-amiezii.

Fata îl luă, uimită, cu degete încă lucioase de grăsimea cârnatului. Lăsându-se pradă unui impuls de moment, Dunstan se aplecă şi, de faţă cu mama, tatăl şi sora ei, de faţă cu Bridget Comfrey, cu domnul Bromios şi cu toţi ceilalţi, o sărută pe obrazul ei frumos.

Strigătul de protest era de prevăzut. Dar domnul Hempstock, care nu locuise degeaba timp de cincizeci şi şapte de ani la marginea Ţinutului Zânelor şi a Terenului de Dincolo, exclamă:

— Linişte! Uită-te la ochii lui. Nu vezi că bietul băiat e ameţit, ameţit şi zăpăcit? Vă spun eu că-i vrăjit. Hei! Tommy Forester! Vino aici, ia-l pe tânărul Dunstan Thorn şi du-l înapoi în sat. Fii cu ochii pe el. Lasă-l să doarmă dacă vrea, sau să vorbească, dacă simte nevoia să vorbească…

Tommy îl conduse pe Dunstan afară din bâlci, către Satul Zidului.

— Hai, Daisy, îi spuse mama ei, mângâind-o pe păr, a fost atins un pic de elfi, asta-i tot. N-ai de ce să fii îngrijorată.

Şi scoase din sânu-i amplu o batistă de dantelă şi şterse cu ea obrajii fiicei sale. Care fuseseră acoperiţi brusc de lacrimi.

Daisy se uită la ea, luă batistă şi-şi suflă nasul în ea, apoi se şterse. Iar doamna Hempstock observă, cu oarecare uimire, că Daisy părea că zâmbeşte printre lacrimi.

— Mamă, Dunstan *m-a sărutat,* spuse Daisy Hempstock şi-şi prinse ghiocelul de cristal în partea din faţă a bonetei, unde acesta zăngăni şi sclipi.

După ce căutară un timp, domnul Hempstock şi tatăl lui Dunstan găsiră tejgheaua la care se vindeau flori de cristal; dar la tejghea era o femeie în vârstă, însoţită de o pasăre exotică, foarte frumoasă, care era legată de bară pe care stătea cu un lanţ subţire de argint. Nu reuşiră să se înţeleagă cu bătrâna, pentru că atunci când încercară s-o întrebe ce i se întâmplase lui Dunstan, bătrâna le spuse doar că una dintre piesele preţioase ale colecţiei sale fusese luată de un bun de nimic, le vorbi despre nerecunoştinţa, despre tristele vremuri moderne şi despre servitorii din ziua de azi.

În satul gol (cine ar fi rămas în sat în timpul Bâlciului Zânelor?) Dunstan fu dus la *A şaptea coţofană* şi fu aşezat pe un scaun de lemn. Îşi rezemă fruntea în mâini şi privi nimeni nu ştie unde, oftând din greu, ca vântul, când şi când.

Tommy Forester încercă să discute cu el, spunându-i:

— Bătrâne, revino-ţi, ce-ar fi să zâmbeşti, ei? Ce-ar fi să mănânci ceva? Sau să bei ceva? Nu? Pe cuvântul meu, arăţi ciudat, Dunstan, bătrâne…

Dar nu primea nici un răspuns, de nici un fel. Tommy începu să tânjească el însuşi după bâlci, unde în clipa aceea (şi-i frecă falcă) frumoasa Bridget era însoţită, fără urmă de îndoială, de un domn imens şi impunător cu haine exotice şi cu o maimuţă micuţă care chiţcăia. Şi fiind convins că prietenul său era în siguranţă în hanul pustiu, Tommy se întoarse prin sat către deschizătura din zid.

Când Tommy ajunse în târg, observă că locul era cuprins de harababură: un vălmăşag de spectacole cu păpuşi, jongleri, animale care dansau, cai care se vindeau la licitaţie şi tot felul de alte lucruri de vânzare sau de schimbat cu alte lucruri.

Mai târziu, spre amurg, apăru un nou soi de oameni.

Se ivi un crainic, care anunţa ştirile, aşa cum fac titlurile în ziarele moderne: *„Stăpânul din Stormhold suferă de o maladie misterioasă", „Culmea de foc a fost mutată în fortăreaţa Vâlcelei", „Singurul urmaş al moşierului din Garamond a fost transformat într-un purcel care grohăie"* – iar pentru un bănuţ relată pe larg articolele respective.

Soarele apuse şi sus, pe cer, apăru o lună uriaşă, începu să bată o briză rece. Negustorii se întoarseră în corturile lor, iar vizitatorii bâlciului se pomeniră poftiţi în şoaptă, invitaţi să ia parte la numeroase minunăţii, fiecare oferită pentru un anumit preţ.

Iar când luna începu să coboare către orizont, Dunstan Thorn merse liniştit pe străzile pietruite ale satului Satul Zidului. Trecu pe lângă mulţi oameni care se distrau – vizitatori sau localnici – dar puţini dintre ei îl băgară în seamă.

Se strecură prin deschizătura din zid – gros mai era zidul! – Şi Dunstan se pomeni întrebându-se, aşa cum făcuse şi tatăl său înaintea sa, ce-o să se întâmple dacă ar merge pe creasta zidului.

Trecu prin deschizătură şi ajunse pe pajişte, apoi în noaptea aceea, pentru prima oară în viaţa sa, Dunstan simţi imboldul de a traversa pajiştea, de a trece peste pârâu şi de a dispărea printre copacii din partea îndepărtată a acestuia. Acceptă aceste gânduri stânjenit, aşa cum primeşti nişte oaspeţi neaşteptaţi. Apoi, după ce-şi atinse obiectivul, înlătură aceste gânduri, aşa cum te scuzi faţă de oaspeţi şi îi părăseşti, mormăind ceva despre obligaţii stabilite anterior.

Luna apunea.

Dunstan îşi duse mâna la gură şi scoase un ţipăt de bufniţă. Nici un răspuns. Cerul de deasupra sa avea o culoare profundă – poate albastră, poate purpurie, oricum nu neagră – şi pe el scânteiau mai multe stele decât îşi putea închipui cineva.

Scoase din nou ţipătul de bufniţă.

— Sunetul ăsta nu seamănă deloc cu cel scos de o bufniţă pitică, îi zise ea cu severitate la ureche. Poate cu cel al unei bufniţe albe sau cu cel al unei bufniţe de hambar. Dacă mi-aş fi îndesat ramuri în urechi, poate că mi-aş fi imaginat că-i ţipăt de bufniţă-şoim. Dar nu unul de bufniţă pitică.

Dunstan ridică din umeri, apoi rânji prosteşte. Femeia-zână stătea lângă el. Îl îmbăta: o respira, o simţea prin porii pielii. Femeia se apropie de el.

— Crezi că eşti vrăjit, frumosule Dunstan?

— Nu ştiu.

Femeia râse, iar sunetul scos de ea era ca susurul unui râuleţ ce curge peste stânci şi pietre.

— Nu eşti sub puterea vreunei vrăji, băiatule frumos, spuse ea, apoi se întinse pe iarbă, privind cerul. Stelele voastre cum sunt? Întrebă ea.

Dunstan se întinse lângă ea în iarba rece şi se uită în sus, spre cerul nopţii. Era limpede că stelele acelea aveau ceva ciudat. Probabil că aveau în ele mai multe culori, pentru că scânteiau ca nişte pietre preţioase mărunte. Poate că era ceva în numărul stelelor acelora micuţe, în constelaţii. În stelele acelea era ceva bizar şi minunat. Dar…

Cei doi stăteau spate în spate, uitându-se la cer.

— Ce vrei de la viaţă? Întrebă tânăra zâna.

— Nu ştiu, recunoscu el. Cred că pe tine.

— Eu vreau să fiu liberă, zise ea.

Dunstan se întinse spre lanţul de argint care se întindea de la mijlocul ei la gleznă, iar de aici mai departe, prin iarbă. Trase de el. Era mai tare decât părea.

— A fost făcut din respiraţie de pisică, solzi de peşte şi lumină de lună, amestecate cu argint, îi spuse ea. Nu poate fi rupt până când nu se îndeplinesc termenii vrăjii.

— Oh! Zise el şi se trase înapoi în iarbă.

— Mie nu-mi pasă, e un lanţ lung, lung. Dar faptul că ştiu că există mă plictiseşte şi mi-e dor de ţara tatălui

meu. Iar vrăjitoarea nu-i o stăpână prea bună...

Apoi zâna tăcu. Dunstan se aplecă spre ea, întinse o mână către faţa ei şi simţi ceva ud şi fierbinte curgând pe mâna lui.

— Ce faci, plângi?

Fata nu-i răspunse. Dunstan o trase spre el, ştergându-i fără nici un efect faţa cu mână-i mare. Apoi se aplecă spre figura ei şi, fără să ştie dacă făcea sau nu lucrul potrivit în împrejurările acelea, o sărută pe buzele ei ce ardeau.

Urmă un moment de ezitare, apoi gura ei se deschise lângă gura lui, limba ei se strecură în gura lui, iar el, sub stelele acelea stranii, fu pierdut pe deplin şi irevocabil.

Se mai sărutase până atunci, cu fete din sat, dar nu mersese mai departe.

Mâna să simţi sânii mici prin mătasea rochiei ei, îi atinse gurguiul tare al sfârcurilor. Ea se agăţă de el cu putere, de parcă s-ar fi înecat, trăgând de cămaşa lui, de nădragii lui.

Ea era atât de micuţă, încât lui îi era frică să n-o rupă în bucăţi. Nu-i făcu nici un rău. Ea se zvârcoli şi se zbătu sub el, gâfâind şi dând din picioare, conducându-l cu. Mâna ei.

Îl sărută de sute de ori pe faţă şi pe piept, apoi se urcă pe el, călărindu-l, gâfâind şi râzând, transpirată şi alunecoasă ca un peştişor, iar el se arcuia, împingea şi jubila, cu mintea plină de ea şi numai de ea, iar de i-ar fi cunoscut numele l-ar fi strigat în gura mare.

La sfârşit, el ar fi vrut să iasă din ea, dar ea îl ţinu în interiorul ei, cuprinzându-l cu picioarele, împingându-se atât de tare în el încât Dunstan simţi că ei doi ocupau acelaşi loc în univers. Şi, pentru o clipă atoate cuprinzătoare, fură aceeaşi persoană, dând şi primind, în timp ce stelele păleau pe cerul de dinaintea zorilor.

Apoi rămaseră întinşi, unul lângă celălalt.

Femeia-zână îşi aranjă rochia de mătase şi fu din nou îmbrăcată decent. Dunstan îşi trase nădragii, cu regret.

Îi strânse mâna micuţă în mâna sa.

Sudoarea i se uscase pe piele, iar Dunstan se simţi înfrigurat şi singur.

Acum, când cerul se lumină în cenuşiul zorilor, Dunstan o putea vedea pe femeia-zână. În jurul lor, animalele se agitau: caii dădeau din picioare, păsările se treziseră şi începuseră să cânte ivirea zorilor şi ici, colo, pe pajiştea bâlciului, cei din corturi începuseră să se trezească şi să se mişte.

— Acum pleacă, zise ea încet şi se uită la el cu oarecare regret, privindu-l cu ochii ei violeţi precum norii cirrus aflaţi sus, pe cerul zorilor; îl sărută blând pe gură, cu buze ce aveau gust de mure zdrobite, apoi se ridică şi se duse în căruţa cu coviltir, ţigănească, din spatele tarabei.

Zăpăcit şi singur, Dunstan merse prin târg, simţindu-se mult mai bătrân decât era la cei optsprezece ani ai săi.

Se întoarse în grajdul vacilor, îşi scoase cizmele şi dormi, iar când se trezi, soarele era sus pe cer.

În ziua următoare, târgul se termină, dar Duncan nu se mai întoarse acolo, iar străinii părăsiră satul, viaţa din Satul Zidului reveni la normal, ceea ce însemna ceva mai puţin normal decât viaţa din alte sate (mâi ales atunci când vântul bătea din direcţia nepotrivită), dar, dacă luăm în considerare toate aspectele, era destul de normală.

La două săptămâni după târg, Tommy Forester o ceru de soţie pe Bridget Comfrey, iar ea acceptă. La o săptămână după asta, doamna Hempstock veni într-o dimineaţă s-o viziteze pe doamna Thorn. Îşi băură ceaiul în salon.

— Băiatul ăsta din familia Forester e grozav, zise doamna Hempstock.

— Aşa e, zise doamna Thorn. Mai ia o plăcintă, draga mea. Sper că Daisy a ta va fi domnişoară de onoare.

— Sper să fie, spuse doamna Hempstock. Dacă o să

mai trăiască până atunci.

Doamna Thorn se uită la ea, alarmată.

— Doamnă Hempstock, e cumva bolnavă? Spune-mi că nu-i!

— Nu mănâncă, doamnă Thorn. Vomită. Bea un pic de apă, din când în când.

— Oh, Doamne!

Doamna Hempstock continuă:

— În cele din urmă, azi noapte am descoperit cauza. De vină e Dunstan al tău.

— Dunstan? Doar nu... exclamă doamna Thorn, ducându-şi mâna la gură.

— Oh, nu, răspunse doamna Hempstock, clătinând în grabă din cap şi strângând din buze. Nu-i vorba de aşa ceva. Băiatul o ignoră. Daisy nu l-a mai văzut de multe zile. Iar ei i-a intrat în cap că nu-i mai pasă de ea şi tot ce face e să ţină în mina ghiocelul pe care i l-a dat el şi să plângă.

Doamna Thorn mai puse în oală nişte ceai din borcan, adăugă apă fierbinte şi recunoscu:

— Sincer vorbind, eu şi Thorney suntem un pic îngrijoraţi din cauza lui Dunstan. E *visător.* Ăsta-i cuvântul potrivit. Nu-şi mai face treaba. Thorney spune că băiatul ăsta are nevoie să se aşeze la casa lui. Iar dacă o să se aşeze, Thorney spune că o să-i dea flăcăului toată pajiştea din partea de apus.

Doamna Hempstock dădu încet din cap şi zise:

— Hempstock nu se va împotrivi ca Daisy să fie fericită. Cu siguranţă că-i va da feţei o turmă din oile noastre.

Oile familiei Hempstock erau recunoscute ca fiind cele mai bune din zonă: lânoase şi inteligente (pentru nişte oi), cu coarne încovoiate şi cu copite ascuţite. Doamna Hempstock şi doamna Thorn îşi sorbiră ceaiul. Şi aşa se stabili înţelegerea.

Dunstan Thorn se căsători în iunie cu Daisy Hempstock. Iar dacă mirele părea un pic visător,

mireasa era încântată şi încântătoare, aşa cum sunt miresele.

În afară de asta, taţii lor făcuseră planuri pentru casa pe care voiau să le-o construiască noilor căsătoriţi pe pajiştea dinspre apus. Mamele fură de acord că Daisy arăta Foarte drăguţă şi că era păcat că Dunstan o împiedicase pe Daisy să poarte la rochia de mireasă ghiocelul pe care i-l cumpărase la bâlciul de la sfârşitul lunii aprilie.

Iar noi o să-i părăsim aici, într-un vârtej de petale de trandafir, stacojii, galbene, roz şi albe.

Sau aproape că o să-i părăsim.

Cei doi locuiră în căsuţa lui Dunstan, în timp ce se ridica mica lor casă de la fermă, şi fură destul de fericiţi, iar treburile de zi cu zi ale creşterii oilor, păscutul lor, tunsul lor şi îngrijitul lor făcură să dispară, încetul cu încetul, privirea visătoare din ochii lui Dunstan.

Veni prima toamnă, apoi iarna. Pe la sfârşitul lui februarie, în vremea fătărilor, când era frig şi un vânt amarnic hăulea prin terenurile mlăştinoase şi prin pădurea desfrunzită, când ploaia îngheţată cădea din cerul plumburiu într-un şuvoi continuu, zăpăcitor, pe la ora şase seara, după ce soarele apusese şi cerul se întunecase, prin deschizătura din zid fu împins un coş împletit din nuiele. Paznicii, care stăteau în fiecare parte a deschizăturii, nu observară la început coşul. De fapt, ei se uitau în cealaltă direcţie, era întuneric şi umezeală, erau ocupaţi să bată din picioare şi să privească, morocănoşi şi plini de dor, către luminile satului.

Şi atunci începu un plâns subţire, strident.

Abia atunci paznicii se uitară în jos şi văzură coşul de la picioarele lor. În coş era o legătură: o legătură de mătase lucioasă şi pături de lână, din care ieşea la iveală o faţă roşie, congestionată, cu ochişori holbaţi şi cu, o gură căscată, zgomotoasă şi flămândă.

Iar de pătura copilului era prinsă cu un ac de argint o bucată de pergament, pe care fuseseră notate, cu un

scris elegant şi puţin cam arhaic, următoarele cuvinte:

Capitolul Doi

În care Tristran Thorn devine bărbat și face o promisiune nechibzuită

Trecură anii.

Următorul târg al zânelor fu ţinut la vremea plănuită, în cealaltă parte a zidului. Tânărul Tristran Thorn, de opt ani, nu se duse la bâlci, fiind trimis să stea cu nişte rude extrem de îndepărtate, dintr-un sat aflat la distanţă de o zi de mers.

Sora să mai mică, Louisa, mai tânără decât el cu şase luni, căpătă permisiunea să meargă la bâlci, iar acest lucru reprezenta un motiv de mare supărare pentru băiat, ca şi faptul că Louisa aduse din târg un glob de sticlă, plin cu picăţele de lumină care scânteiau şi sclipeau în amurg, împrăştiind o luminozitate caldă şi blândă în întunericul dormitorului lor din casă de la fermă, în timp ce Tristran adusese de la neamuri doar un caz neplăcut de pojar.

La scurt timp după aceea, pisica fermei făta trei pisoi: doi albi cu negru, ca şi ea, şi o pisicuţă măruntă, cu blană de-o nuanţă albastru prăfos şi cu ochi ce-şi schimbau culoarea în funcţie de dispoziţia ei, de la verde şi auriu la roz-portocaliu, stacojiu sau chinovariu.

Pisicuţa îi fu dată lui Tristran, drept compensaţie că pierduse bâlciul. Pisica albastră crescu încet şi fu cea mai dulce pisică din lume până într-o seară, când începu să colinde nerăbdătoare prin casă, să mârâie şi să fulgere din ochii care căpătaseră culoarea roşu-purpuriu a degetariţei. Iar când tatăl lui Tristran se întoarse după o zi de muncă pe câmp, pisica miorlăi, ţâşni pe uşă şi dispăru în beznă.

Paznicii de la zid erau puşi acolo pentru oameni, nu pentru pisici. Iar Tristran, care avea atunci doisprezece

ani, nu a mai văzut niciodată pisica aceea albastră. Un timp, a fost de neconsolat. Tatăl său veni într-o seară în dormitorul lui, se aşeză la căpătâiul patului şi-i zise, posac:

— Pisica o să fie mai fericită în partea cealaltă a zidului, împreună cu cei de acelaşi fel. Nu fi supărat, băiete!

Mama să nu-i spuse nimic în privinţa aceea, deoarece abia vorbea cu el, indiferent de subiect. Uneori Tristran o surprindea pe mama sa privindu-l atentă, ca şi cum ar fi vrut să descopere un secret scris pe figura lui.

Louisa, sora sa, îl împunse în legătură cu dispariţia pisicii în timp ce se duceau la şcoala din sat, dimineaţa, aşa cum îl enerva în legătură cu multe alte lucruri: de exemplu, forma urechilor sale (dreapta era lipită de cap şi aproape ascuţită, iar stângă nu) sau lucrurile prosteşti pe care le spunea – o dată îi zisese, în timp ce se întorceau acasă de la şcoală, că norii micuţi, albi şi pufoşi, care se grămădeau la orizont în momentul asfinţitului, erau oi. Nu contase că mai târziu susţinuse că dorise să spună că-i aminteau de nişte oi sau că norii aceia aveau ceva pufos, semănând cu nişte oi. Louisa râdea, îl tachină şi-l enerva ca un spiriduş. Mai rău, le povestise şi celorlalţi copii şi îi incitase să facă „beee" de fiecare dată când trecea Tristran pe lângă ei. Louisa avea un talent înnăscut să-i incite pe ceilalţi şi-şi bătea joc de fratele ei.

Şcoala din sat era o şcoală bună. Sub îndrumarea doamnei Cherry, învăţătoarea, Tristran Thorn învăţă totul despre fracţii, ca şi despre longitudine şi latitudine. Putea să ceară în franceză stiloul mă tuşii grădinarului, ca şi stiloul propriei sale mătuşi. Învăţă regii şi reginele Angliei de la William Cuceritorul, 1066, la Victoria, 1837. Învăţă să citească şi avea un scris caligrafic. Călătorii care treceau prin sat erau rari, dar din când în când sosea câte un negustor ambulant care vindea „grozăvenii de un penny", relatări despre asasinate

înfiorătoare, întâlniri fatale, fapte înspăimântătoare şi evadări remarcabile. Mulţi negustori ambulanţi vindeau foi cu cântece, două la un penny, iar familiile le cumpărau şi se strângeau în jurul pianului ca să cânte „Cherry Ripe" sau „In My Father's Garde"[3].

Şi aşa treceau zilele, aşa treceau săptămânile, aşa treceau şi anii. Pe când avea paisprezece ani, Tristran află despre sex, printr-un proces de osmoză al glumelor indecente, secretelor spuse în şoaptă şi al baladelor obscene. Pe când avea cincisprezece ani se lovi la braţ căzând din mărul de lângă fereastra domnului Thomas Forester, mai bine spus din mărul de lângă fereastra dormitorului domnişoarei Victoria Forester. Spre regretul lui Tristran, nu apucase decât să zărească în fugă o imagine roză şi chinuitoare a Victoriei, care avea vârsta surorii sale şi care era, fără nici o îndoială, cea mai frumoasă fată pe o rază de o sută de mile.

Pe când Victoria avea şaptesprezece ani – ca şi Tristran – probabil că era – Tristran era convins că aşa este – cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice. Tristran ar fi insistat că-i cea mai frumoasă fată din tot Imperiul Britanic, ba chiar din întreaga lume, şi ar fi boxat cu tine – sau ar fi fost gata s-o facă – dacă l-ai fi contrazis. Dar era greu de găsit cineva în Satul Zidului care să-l contrazică, pentru că Victoria sucise multe capete şi – după toate probabilităţile – sfărâmase multe inimi.

O descriere: fata avea ochii cenuşii şi figura în formă de inimă, ca mama sa, şi păr castaniu, cârlionţat, ca tatăl ei. Avea buze roşii, cu formă perfectă, iar obrajii i se înroşeau minunat atunci când vorbea. Era albă şi deosebit de încântătoare. Pe când avea şaisprezece ani se certase zdravăn cu mama ei, pentru că Virginiei îi intrase în cap că trebuie să muncească la *A şaptea coţofană* ca ospătăriţă.

[3] Cherry Ripe – Cireşe coapte; In My Father's Garden – în grădina tatălui meu; cântece vechi englezeşti (n. t.).

— Am vorbit cu domnul Bromios despre asta, îi spusese ea mamei sale, iar el n-are nimic împotrivă.

— Ce crede sau nu crede domnul Bromios nu are nici o importanţă, îi răspunsese mama ei, fosta Bridget Comfrey. E cea mai nepotrivită ocupaţie pentru o tânără doamnă.

Satul Zidului urmărise războiul voinţelor cu fascinaţie, întrebându-se care va fi rezultatul, pentru că nimeni n-o înfruntase până atunci pe Bridget Forester. Aceasta avea, după spusele satului, o limbă care ar fi jupuit vopseaua de pe uşa hambarului şi ar fi desprins scoarţa de pe un stejar. Nu exista nimeni în sat care ar fi vrut să fie în tabăra opusă lui Bridget Forester, iar oamenii spuneau că mai degrabă ar fi început zidul să meargă, decât să-şi schimbe Bridget Forester părerea.

Dar Victoria Forester era obişnuită să facă aşa cum dorea ea, iar dacă nu reuşea, dacă orice altă metodă dădea greş, atunci apela la tatăl ei, care se supunea cererilor ei. Insă, spre surpriza Victoriei, de data asta tatăl ei fusese de acord cu mama ei, spunând că munca în bar la *A şaptea coţofană* era una pe care n-ar fi. Făcut-o o domnişoară bine crescută. Iar Thomas Forester hotărâse aşa şi aşa rămăsese.

Toţi băieţii din sat se îndrăgostiseră de Victoria Forester. Chiar şi mulţi domni potoliţi, însuraţi şi cu fire argintii în barbă, se uitau după ea atunci când mergea pe stradă, devenind pentru câteva clipe iarăşi băieţi, în primăvara vieţii şi cu paşi săltăreţi.

— Se spune că şi domnul Monday se numără printre admiratorii tăi, îi spuse Louisa Thorn Victoriei Forester, într-o după-amiază de mai, în timp ce erau în livada de meri.

Cinci fete stăteau una lângă alta pe ramurile celui mai bătrân măr din livadă, trunchiul lui uriaş alcătuind o bancă foarte comodă. Iar când bătea briza de mai, florile roz curgeau ca zăpada, oprindu-se în părul şi pe rochiile

lor. Soarele după-amiezii împestriţa cu verde, argintiu şi auriu frunzele merilor.

— Domnul Monday, spuse dispreţuitoare Victoria Forester, are vârsta de patruzeci şi cinci de ani!

Şi se strâmbă, ca să arate cât de bătrân e cineva de patruzeci şi cinci de ani pentru cineva care are doar şaptesprezece ani.

— Oricum, zise Cecilia Hempstock, verişoara Louisei, el a fost deja însurat. Eu n-aş vrea să mă mărit cu cineva care a fost deja căsătorit. Ar fi ca şi cum ai avea un cal pe care l-a deşelat deja altcineva, îşi exprimă ea opinia.

— Eu îmi închipui că acesta este *singurul* avantaj de a te mărita cu un văduv, spuse Amelia Robinson. Altcineva a înlăturat deja muchiile tăioase. L-a deşelat, dacă vrei. Şi-mi mai imaginez că o dată cu vârsta poftele i-au fost îndeplinite şi potolite de mult, ceea ce înseamnă că vei scăpa de multe înjosiri.

Printre florile mărului răsunară chicoteli iute înăbuşite.

— Totuşi ar fi frumos să trăieşti într-o casă mare, interveni cu timiditate Lucy Pippin, să ai trăsură cu patru cai, să fi în stare să călătoreşti la Londra când toată înalta societate e acolo, să te duci la Bath pentru cura de ape minerale sau la Brighton ca să te scalzi în mare – chiar dacă domnul Monday are patruzeci şi cinci de ani.

Celelalte fete ţipară şi aruncară cu grămezi de flori de măr în ea, şi nici una nu ţipa mai tare şi nu zvârlea cu mai multe flori de măr decât Victoria Forester.

Tristran Thorn, la vârsta de şaptesprezece ani, adică fiind doar cu şase luni mai în vârstă decât Victoria, era la jumătatea drumului dintre băiat şi bărbat şi nu se simţea în largul său în nici unul dintre aceste roluri. Părea a fi alcătuit în principal din coate şi mere ale lui Adam. Părul său era cafeniu ca paiele ude şi stătea în poziţii ciudate – cum e cel al celor de şaptesprezece ani – indiferent cât de mult se străduia să-l umezească şi să-l

pieptene.

Tristran mai era teribil de timid şi, ca să compenseze timiditatea aceea chinuitoare, devenea prea zgomotos în momentele cele mai nepotrivite. În majoritatea zilelor, Tristran era mulţumit – sau atât de mulţumit cât putea fi un tânăr de şaptesprezece ani care avea toată lumea în faţă – iar când visa cu ochii deschişi pe câmp sau la tejgheaua înaltă din fundul prăvăliei satului – prăvălia Monday şi Brown – se imagină mergând cu trenul până la Londra sau la Liverpool, luând un vapor şi traversând Atlanticul cenuşiu până în America, făcând avere printre sălbaticii din Lumea Nouă.

Dar erau momente în care vântul bătea dinspre zid, aducând de dincolo de acesta miros de mentă, lămâiţa şi coacăze, iar în momentele acelea se vedeau culori ciudate în flăcările din căminele din sat. Când bătea vântul acela, cele mai simple ustensile – de la chibriturile cu fosfor până la diapozitivele de sticlă – nu mai funcţionau.

Iar în clipele acelea visele lui Tristran Thorn deveneau bizare, deveneau fantezii vinovate, tulburate şi stranii, despre călătorii prin păduri, ca să elibereze prinţese din palate, vise cu cavaleri, trolli şi sirene. Iar când îl cuprindea o asemenea stare, Tristran se strecură afară din casă, se întindea în iarbă şi se uita la stele.

Puţini dintre noi au văzut stelele aşa cum le vedeau oamenii atunci – oraşele noastre împrăştie prea multă lumină în noapte – dar din Satul Zidului, stelele erau expuse ca nişte lumi sau ca nişte idei, nenumărate precum arborii dintr-o pădure sau ca frunzele dintr-un copac. Tristran se uita prin beznă la cer până când nu se mai gândea la nimic, iar atunci se întorcea în patul său şi dormea ca un mort.

Era o făptură cu un potenţial funcţional aparte, un butoi cu dinamită ce aştepta să-i aprindă cineva sau ceva fitilul. Dar nimeni nu i-l aprindea, aşa că în weekend-uri sau seară îşi ajută tatăl la fermă, iar în

timpul zilei lucra ca slujbaş pentru domnul Brown, la prăvălia Monday şi Brown.

Monday şi Brown era magazinul satului. Deşi aveau în stoc un număr de lucruri necesare, cea mai mare parte a activităţii lor se desfăşura pe bază de liste: sătenii îi dădeau domnului Brown o listă cu ce le trebuia, de la alimente conservate la bazine pentru deparazitarea oilor, de la cuţite pentru peşte la cărămizi pentru sobe. Un slujbaş al prăvăliei alcătuia o listă principală, cu tot ce se solicitase. Apoi domnul Monday lua lista principală şi o căruţă trasă de doi cai uriaşi şi se îndrepta spre cel mai apropiat oraş important. Se întorcea după câteva zile cu căruţa încărcată zdravăn cu bunuri de tot soiul.

Era o zi rece, agitată, de la sfârşitul lui octombrie, de felul celor în care pare tot timpul că e gata să plouă, dar nu plouă niciodată. Era spre sfârşitul după-amiezii. Victoria Forester intră în magazinul Monday şi Brown cu o listă, completată cu scrisul de mină precis al mamei sale, apoi sună clopoţelul de pe tejghea, ca să fie servită.

Victoria păru un pic dezamăgită văzându-l pe Tristran Thorn apărând din camera din spate.

— Bună ziua, domnişoară Forester.

Fata zâmbi reţinut şi-i întinse lui Tristran lista.

Aceasta conţinea următoarele:

1/2 livră de sago
10 cutii de sardele
1 sticlă de ketchup cu ciuperci
5 livre de orez
1 cutie sirop auriu
20 livre de stafide
O sticlă de cârmâz
1 livră de zahăr de orz
1 cutie de 1 şiling de cacao Rowntrees Elect
1 cutie de 3 penny de soluţie Oakney pentru lustruit cuţite
Negru de Brunswick de 6 penny
1 pachet de Swinborne's Isinglass

1 sticlă de soluţie pentru mobilă
1 lingură pentru stropit friptura
O strecurătoare de nouă penny pentru sos
O scară pentru bucătărie

Tristran citi lista, căutând ceva ca să înceapă o discuţie, un gambit conversaţional oarecare, de orice fel. Se auzi spunând:

— Presupun că o să faceţi budincă de orez, domnişoară Forester.

De îndată ce vorbi, îşi dădu seama că spusese ceva nepotrivit. Victoria îşi ţuguie buzele perfecte, clipi din ochii ei cenuşii şi zise:

— Da, Tristran. O să facem budincă de orez. Apoi îi zâmbi şi adăugă:

— Mama spune că budincă de orez, dacă-i în cantitate suficient de mare, ajută la prevenirea răcelii, gripei şi a altor suferinţe de toamnă.

— Mama mea a fost întotdeauna adepta budincii de tapioca, îi mărturisi Tristran, apoi înfipse lista într-un cui. Putem livra majoritatea proviziilor mâine dimineaţă, iar restul o dată cu întoarcerea domnului Monday, la începutul săptămânii viitoare.

Se auzi o rafală de vânt, atât de puternică încât zgudui ferestrele din sat şi învârti giruetele de pe acoperişuri, astfel că acestea nu mai deosebeau nordul de vest sau sudul de est.

Focul care ardea în căminul de la Monday şi Brown sughiţă şi se răsuci într-un vârtej de verde şi stacojiu stropit cu un pic de scântei argintii, de felul celor pe care le poţi obţine în focul din sufragerie cu o mina de pilitură de fier.

Vântul bătea dinspre Ţara Zânelor spre est, iar Tristran Thorn găsi brusc în sinea sa o cantitate de curaj pe care nu bănuia că o avea.

— Ştiţi, domnişoară Forester, termin serviciul în câteva minute. Poate îmi permiteţi să vă conduc un pic

spre casă. Nu m-aş abate prea mult din drum.

Apoi aşteptă cu sufletul la gură, în timp ce ochii cenuşii ai Victoriei Forester îl priveau amuzaţi. Iar după un timp, care lui îi păru o sută de ani, fata răspunse:

— Bineînţeles.

Tristran se grăbi să se ducă în birou şi-l informă pe domnul Brown că va pleca atunci. Iar domnul Brown mormăi într-un mod nu prea morocănos şi-i spuse lui Tristran că atunci când fusese *el* tânăr nu numai că trebuise să stea până seara târziu şi să închidă prăvălia, dar că trebuise să şi doarmă pe duşumea, sub tejghea, având drept saltea propria-i haină.

Tristran fu de acord că era un tânăr foarte norocos şi-i ură noapte bună domnului Brown, îşi luă haina şi melonul cel nou din cuier, apoi ieşi pe caldarâm, unde îl aştepta Victoria Forester.

Crepusculul de toamnă se transformă, în timp ce ei mergeau, într-o noapte timpurie şi deplină. Tristran simţea mirosul de iarnă îndepărtată în aer – un amestec de ceaţă de noapte, beznă aspră şi aromă de frunze căzute. Urcară pe un drumeag bătut de vânt către ferma familiei Forester, iar luna în creştere atârna albă pe cer şi stelele ardeau în întunericul de deasupra lor.

— Victoria, zise Tristran, după un timp.

— Da, Tristran, spuse Victoria, care fusese până atunci preocupată de mers.

— Crezi că aş fi prea îndrăzneţ dacă te-aş săruta? Întrebă Tristran.

— Da, răspunse cu asprime şi răceală Victoria. Foarte îndrăzneţ.

— Ah! Făcu Tristran.

Merseră spre Dyties HUI, fără să vorbească. În vârful colinei cotiră şi văzură sub ei Satul Zidului, tot numai luminări şi lămpi ce ardeau, lucind în ferestre, lumini galbene, calde, care te salutau şi te invitau. Iar deasupra lor luminile miriadelor de stele, care sclipeau, scânteiau şi ardeau, reci şi îndepărtate, mai numeroase decât

putea cuprinde mintea.

Tristran se întinse şi luă mâna micuţă a Victoriei în mâna sa. Iar fata nu şi-o retrase.

— Ai văzut? Întrebă Victoria, care privea peisajul.

— N-am văzut nimic, zise Tristran. Mă uitam la tine.

Victoria zâmbi în lumina lunii.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din întreaga lume, spuse Tristran, din străfundul sufletului.

— Las-o baltă, zise Victoria, dar cu blândeţe.

— Ce-ai văzut? o întrebă Tristran.

— O stea căzătoare. Cred că nu-i un lucru neobişnuit în această parte a anului.

— Vicky, zise Tristran. Vrei să mă săruţi?

— Nu, spuse ea.

— M-ai sărutat când eram mai mici. M-ai sărutat sub Stejarul Făgăduielii, când ţi-ai sărbătorit împlinirea a cincisprezece ani. Şi m-ai sărutat de ultimul întâi mai, în spatele grajdului tatălui tău.

— Eram o altă persoană atunci, spuse ea. Şi nu o să te mai sărut, Tristran Thorn.

— Dacă nu vrei să mă săruţi, vrei să te măriţi cu mine? întrebă Tristran.

Pe culme se aşternu tăcerea. Se auzea doar şuierul vântului de octombrie. Apoi un sunet subţirel: sunetul scos de cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice, care râdea, încântată şi amuzată.

— Să mă mărit cu tine? repetă ea, fără să-i vină să creadă. Şi de ce m-aş mărita cu tine, Tristran Thorn? Ce poţi tu să-mi dai?

— Să-ţi dau? spuse el. Victoria Forester, m-aş duce – în India pentru tine şi ţi-aş aduce colţi de elefanţi, perle mari cât degetul tău şi rubine cât oul de pitulice. M-aş duce în Africa şi ţi-aş aduce diamante cât o minge de cricket. Aş descoperi izvorul Nilului şi i-aş da numele tău. M-aş duce în America – până la San Francisco, la câmpurile aurifere – şi nu m-aş întoarce până n-aş avea greutatea ta în aur. Apoi aş aduce aurul aici şi ţi l-aş

pune la picioare. Aş călători până-n ţările nordice îndepărtate, dacă mi-ai spune tu, şi aş ucide urşi polari puternici şi ţi-aş aduce blana lor.

— Cred că te-ai descurcat destul de bine până ai ajuns la partea cu ucisul urşilor polari, zise Victoria Forester. Indiferent ce-ar fi, n-o să te sărut, băieţaş de prăvălie şi băieţaş de fermă ce eşti. Şi nici n-o să mă mărit cu tine.

Ochii lui Tristran sclipiră în lumina lunii.

— Aş călători până-n China pentru tine şi ţi-aş aduce o joncă uriaşă, pe care aş captura-o de la regele piraţilor, încărcată cu jad, cu mătase şi cu opiu. M-aş duce în Australia, la capătul lumii şi ţi-aş aduce… hmmm…

Îşi recapitula în minte cărţile de-un penny, cu aventuri, încercând să-şi amintească dacă vreunul dintre eroii acestora vizitase Australia.

— Un cangur, zise el. Şi opale, adăugă apoi. Era destul de sigur în ceea ce privea opalele. Victoria dădu din mână.

— Ce să fac cu cangurul? Întrebă ea. Trebuie să mergem mai departe, altfel mama sau tată se vor întreba ce mă reţine şi vor trage nişte concluzii nejustificate. Pentru că nu te-am sărutat, Tristran Thorn!

— Sărută-mă, insistă el. Aş face orice pentru acest sărut, nu-i munte pe care să nu-l urc, nu-i râu pe care să nu-l trec, nu-i deşert pe care să nu-l străbat.

Tristran dădea din mâini, arătând spre Satul Zidului de sub ei, spre cerul nopţii de deasupra lor. În constelaţia Orion, aflată jos, deasupra orizontului, spre est, o stea pâlpâi, sclipi şi căzu.

— Pentru un sărut şi pentru făgăduiala mâinii tale, spuse Tristran, grandilocvent, o să-ţi aduc steaua aceea căzătoare.

Tremura. Haina sa era subţire şi era evident că nu avea să-şi primească sărutul, iar acest lucru îl uimea. Eroii masculini ai romanelor de-un penny sau de-un şiling nu avuseseră niciodată probleme în ceea ce privea sărutatul.

— Atunci, du-te, zise Victoria. Şi dacă reuşeşti, o să fiu de acord.

— Poftim? Zise Tristran.

— Dacă îmi aduci steaua aceea, cea care abia a căzut, nu alta, atunci o să te sărut. Şi cine ştie ce-o să mai fac. Deci nu-i nevoie să te duci în Australia, nici în Africa, nici în îndepărtata Chină.

— Poftim? Zise Tristran.

Iar Victoria râse de el, îşi trase mâna şi începu să coboare de pe colină către ferma tatălui ei. Tristran alergă s-o prindă.

— Vorbeşti serios? o întrebă el.

— La fel de serios ca şi toate cuvintele tale aiurite despre rubine, aur şi opiu, replică ea. Ce-i opiul?

— Ceva care se pune în siropul împotriva tusei, răspunse Tristran. Precum eucaliptul.

— Nu mi se pare ceva deosebit de romantic, spuse Victoria Forester. Ce faci, nu alergi să găseşti steaua mea căzătoare? A căzut spre est, în partea aceea, spuse ea, râzând din nou. Băiat de prăvălie caraghios! Tot ce poţi face e să te asiguri că o să primim toate ingredientele pentru budincă de orez.

— Şi dacă o să-ţi aduc steaua căzătoare? întrebă fără pic de seriozitate Tristran. Ce-o să-mi dai? Un sărut? Mâna ta? O să te măriţi cu mine?

— Orice vrei, răspunse Victoria, amuzată.

— Juri? întrebă Tristran.

Parcurgeau ultima sută de yarzi către casa familiei Forester. În ferestre ardea lumina lămpilor, galbenă şi portocalie.

— Bineînţeles, răspunse Victoria, zâmbind. Cărarea către ferma familiei Forester era numai noroi, transformat în mocirlă de picioarele cailor, vacilor, oilor şi câinilor. Tristran Thorn se aşeză în genunchi în – noroi, fără să-i pese de haină sau de pantalonii săi de lână.

— Foarte bine, spuse el. Atunci vântul bătu dinspre

est.

— O să te părăsesc aici, doamna mea, spuse Tristran Thorn. Pentru că am treabă urgentă în est.

Se ridică, fără să-i pese de noroiul ce-i atârna de genunchi şi de haină, făcu o plecăciune în faţa fetei, apoi îşi ridică melonul.

Victoria Forester râse de băiatul de prăvălie slăbănog, râse mult, puternic şi încântată, iar râsul ei subţire îl urmări pe Tristran până pe culmea dealului şi dincolo de aceasta.

Tristran Thorn alergă tot drumul până acasă. Rugi de mure i se agăţau de haine în timp ce fugea şi o ramură îi dădu jos pălăria de pe cap.

Se împletici, cu răsuflarea tăiată şi mort de oboseală, în bucătăria casei de pe Pajiştea dinspre Apus.

— Uite în ce stare eşti! spuse mama sa. Tristran se mulţumi să-i zâmbească.

— Tristran? întrebă tatăl lui, care Ia treizeci şi cinci de ani rămăsese încă înalt şi plin de pistrui, deşi în buclele lui de culoarea alunei apăruseră destule fire argintii. Mama ta vorbeşte cu tine. N-ai auzit-o?

— Vă cer iertare, tată şi mamă, spuse Tristran, dar trebuie să părăsesc satul în noaptea asta. S-ar putea să lipsesc ceva timp.

— Ce prostie şi ce neghiobie! zise Daisy Thorn. N-am mai auzit o asemenea aiureală!

Dar Dustan Thorn văzuse lucirea din ochii fiului său.

— Lasă-mă pe mine să discut cu el, îi spuse el nevestei sale.

Aceasta se uită atentă la el, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, spuse ea. Dar cine o să coasă haina băiatului? Asta aş vrea să ştiu, zise ea şi ieşi în grabă din bucătărie.

Focul din bucătărie spumegă argintiu şi sclipi verde şi violet.

— Unde te duci? întrebă Dunstan.

— Spre est, răspunse fiul său.

Spre est. Tatăl dădu din cap. Existau două esturi – est, către comitatul vecin, prin pădure, şi Est, de cealaltă parte a zidului. Dunstan Thorn ştia fără să mai întrebe la care est se referise fiul său.

— Şi o să te întorci curând? întrebă tatăl.

Tristran rânji cu gura până la urechi.

— Bineînţeles, răspunse el.

— Foarte bine. Atunci e în regulă, spuse Dunstan şi-şi scarpină nasul. Te-ai gândit cum o să treci prin zid?. Tristran clătină din cap.

— Sunt convins că o să găsesc o cale, zise el. Dacă-i nevoie, o să mă bat cu paznicii.

Tatăl se strâmbă.

— N-o să faci asta. Dacă ai fi fost tu de pază – sau eu? Nu-i nevoie să păţească nimeni nimic, spuse el şi-şi scarpină încă o dată latura nasului. Du-te şi pregăteşte-ţi traista, sărut-o pe mama ta de despărţire şi o să te conduc până-n sat.

Tristran îşi pregăti traista, mama să îi dădu şase mere roşii, coapte, o pâine de ţară şi o roată de brânză albă, ţărănească, pe care Tristran le puse în traistă. Doamna Thorn nu se uită la Tristran. Acesta o sărută pe obraz şi-şi luă rămas bun. Apoi se duse în sat cu tatăl său.

Tristran fusese prima oară de pază la zid când avusese şaisprezece ani. Primise o singură instrucţiune: sarcina paznicilor era să împiedice pe oricine, prin orice mijloace, să treacă prin deschizătura din zid, dacă venea dinspre sat. Dacă nu era posibil să-i împiedice pe doritori, atunci paznicii trebuiau să alarmeze satul, ca să primească ajutor.

În timp ce mergeau, Tristran se întreba ce avea tatăl lui în minte. Poate că ei doi ar fi putut să-i înfrângă pe paznici. Poate tatăl lui avea de gând să distragă atenţia paznicilor, permiţându-i să se strecoare… poate…

În timpul în care străbătuseră satul şi ajunseseră la deschiderea din zid, Tristran îşi imaginase toate posibilităţile, cu excepţia celei care avu loc.

În seara aceea, de gardă erau Harold Crutchbeck şi domnul Bromios. Harold Crutchbeck era un tânăr viguros, cu câţiva ani mai mare decât Tristran. Era fiul morarului. Părul domnului Bromios era negru şi creţ, ochii îi erau verzi, iar zâmbetul îi era alb. Mirosea a struguri şi a suc de struguri, a orz şi a hamei.

Dunstan Thorn se duse la domnul Bromios şi se opri în faţa acestuia. Bătu din picioare, din cauza frigului serii.

— Bună seara, domnule Bromios. Bună seara, Harold, zise Dunstan.

— Bună seara, domnule Thorn, spuse Harold Crutch beck.

— Bună seara, Dunstan, zise domnul Bromios. Sper că eşti bine.

Dunstan mărturisi că aşa era; apoi discutară despre vreme şi fură de acord că o să fie rea pentru fermieri, pentru că, după cantitatea de ghindă şi de boabe de tisă, se părea că va fi o iarnă rece şi grea.

În timp ce-i asculta discutând, Tristran era gata să explodeze de enervare şi frustrare, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic.

În cele din urmă, tatăl său spuse:

— Domnule Bromios, Harold, cred că-l cunoaşteţi amândoi pe fiul meu Tristran.

Tristran îşi ridică nervos melonul.

Apoi tatăl său spuse ceva ce el nu înţelese.

— Presupun că ştiţi amândoi de unde vine, zise Dunstan Thorn.

Domnul Bromios dădu din cap, fără să spună nimic.

Harold Crutchbeck zise că auzise nişte zvonuri, dar că nu lua niciodată în seamă nici jumătate din ce se spunea.

— E adevărat, spuse Dunstan. Şi a venit timpul să se întoarcă.

— E vorba de o stea... începu Tristran să explice, dar tatăl său îi făcu semn să tacă.

Domnul Bromios îşi frecă barba şi-şi trecu mâna prin

grămada de bucle negre.

— Foarte bine, spuse el, apoi se întoarse şi-i spuse ceva în şoaptă lui Harold, ceva ce Tristran nu auzi.

Tatăl său îi vâri ceva rece în mina.

— Du-te, băiete. Du-te şi adu-ţi steaua, iar Domnul şi toţi îngerii Lui să fie cu tine.

Atunci domnul Bromios şi Harold Crutchbeck, paznicii porţii, se dădură la o parte, să-l lase să treacă.

Tristran merse prin deschizătură, având zidul de piatră în fiecare parte, şi ajunse pe pajiştea din cealaltă parte a zidului.

Se întoarse şi se uită la cei trei bărbaţi care stăteau în deschizătură şi se întrebă de ce-i permiseseră să treacă.

Apoi, cu traista legănându-se într-o mină, cu obiectul pe care i-l dăduse tatăl său în cealaltă, Tristran Thorn urcă pantă domoală către pădure.

În timp ce mergea, frigul nopţii se reduse, iar când ajunse în pădurea din vârful dealului, Tristran fu surprins să-şi dea seama că lună strălucea jos, printr-un spaţiu liber dintre copaci. Fu surprins pentru că luna apusese cu o oră în urmă. Şi de două ori surprins, pentru că luna care apusese fusese o semilună subţire, argintie, iar luna care strălucea în faţa sa era o lună plină uriaşă, aurie, rotundă, luminoasă de o culoare profundă.

Lucrul cel rece din mâna sa zăngăni o dată: un zăngănit cristalin, ca al clopotelor dintr-o catedrală micuţă de sticlă. Tristran deschise mina şi o ridică în lumina lunii.

Era un ghiocel făcut din sticlă.

Un vânt rece izbi faţa lui Tristran. Mirosea a izmă, a frunze de coacăze negre şi a prune roşii, coapte. Iar grozăvia a ceea ce făcuse îl cuprinse pe Tristran Thorn. Mergea în Ţara Zânelor, în căutarea unei stele căzătoare, fără să aibă idee cum poate găsi steaua şi nici cum putea să rămână întreg şi nevătămat în timp ce încerca s-o găsească. Se uită înapoi şi avu impresia că

vedea luminile din Satul Zidului, vălurindu-se şi sclipind ca într-un miraj, dar încă atrăgătoare.

Şi ştiu că dacă se întorcea, nimănui nu avea să-i mai pese de el – nici tatălui său, nici mamei sale, iar Victoria Forester nu avea să-i mai zâmbească atunci când avea să-l întâlnească şi să-i spună „băiat de prăvălie", adăugind că stelele, odată căzute, se dovedesc a fi greu de găsit.

Aşa că se opri.

Se gândi la buzele Victoriei, la ochii ei cenuşii, la sunetul râsului ei. Îşi îndreptă umerii şi puse ghiocelul de cristal la butoniera de sus a hainei care rămăsese descheiată. Şi, prea ignorant ea să fie speriat, prea tânăr ca să fie uimit, Tristran Thorn trecu dincolo de câmpurile pe care le cunoaştem...

... şi pătrunse în Ţara Zânelor.

Capitolul Trei

În care întâlnim alte persoane, multe dintre ele încă în viaţă, care sunt interesate de soarta stelei căzătoare

Castelul Stormhold[4] fusese săpat în culmea muntelui Huon de către primul senior de Stormhold, care domnise la sfârşitul Primei Ere şi la începutul Celei de-a Doua. Stăpânii ulteriori ai castelului îl extinseseră, îl îmbunătăţiseră, excavaseră şi făcuseră tuneluri, până când culmea iniţială a muntelui ajunsese să zgârie cerul ca un fildeş sculptat cu ornamente al unui animal imens, cenuşiu, din granit. Castelul în sine era cocoţat sus, spre cer, acolo unde se strâng norii de furtună înainte să coboare în aerul de mai jos, împrăştiind sub ei ploaie, fulgere şi prăpăd.

Al optzeci şi unulea senior de Stormhold zăcea pe moarte în camera sa care fusese săpată în partea cea mai de sus a muntelui, ca o gaură într-un dinte cariat. Căci există moarte în tărâmurile de dincolo de câmpurile despre care am mai vorbit.

Îşi chemase copiii lângă patul său, iar aceştia veniră, cei vii şi cei morţi, tremurând pe coridoarele friguroase de granit. Se strânseră în jurul patului şi aşteptară respectuoşi, cei vii în partea dreaptă, cei morţi în stânga.

Patru dintre fii erau morţi: Secundus, Quintus, Quartus şi Sextus. Stăteau nemişcaţi, nişte siluete cenuşii, tăcute şi fără de substanţă.

Trei dintre fii rămăseseră în viaţă: Primus, Tertius şi Septimus[5]. Aceştia stăteau solizi, stânjeniţi, în dreapta încăperii, mişcându-se de pe un picior pe altul,

[4] Stormhold – Reazemul Furtunii (n. t.).

scărpinându-şi obrajii şi nasurile, de parcă le-ar fi fost ruşine de repausul tăcut al fraţilor lor morţi. Nu se uitau în cealaltă parte a camerei, către fraţii lor decedaţi, purtându-se – cât de bine puteau – de parcă în încăperea aceea rece, în care ferestrele erau găuri uriaşe făcute în granit prin care bătea vântul, s-ar fi aflat doar ei şi tatăl lor. Şi fie din cauză că nu puteau să-şi vadă fraţii morţi, fie din cauză că-i omorâseră (fiecare câte unul, cu excepţia lui Septimus care-i ucisese şi pe Quintus şi pe Sextus, otrăvindu-l pe primul cu o mâncare de ţipari cu mirodenii, iar în al doilea caz respingând ingeniozitatea în favoarea eficienţei şi gravitaţiei, se mulţumise pur şi simplu să-l împingă pe Sextus în prăpastie, într-o noapte în care admirau o furtună cu fulgere ce avea loc departe, jos), preferau să-i ignore, iar tatăl lor nu ştia dacă erau speriaţi de vinovăţie, de revelaţie sau de fantome.

În sinea sa, cel de-al optzeci şi unulea senior sperase că atunci când îi va veni sfârşitul, şase dintre cei şapte tineri seniori aveau să fie morţi şi doar unul singur în viaţă. Acesta ar fi devenit al optzeci şi doilea senior de Stormhold şi stăpân al Stâncilor înalte. La urma urmei, aşa îşi câştigase şi el titlul, cu şapte sute de ani în urmă.

Dar tinerii din ziua de azi erau nişte fleşcăiţi, fără pic de ambiţie, fără vigoarea şi energia pe care-şi amintea că le avusese în zilele când fusese tânăr...

Cineva spunea ceva. Seniorul se sili să se concentreze.

— Tată, repetă Primus cu o voce dogită, suntem cu toţii aici. Ce-o să faci cu noi?

Bătrânul se uită la el. Cu un şuierat slab trase un pic de aer rar, rece, în plămâni, apoi spuse cu un ton rece ca granitul:

— Sunt pe moarte. Curând îmi va veni vremea, iar voi îmi veţi duce rămăşiţele adânc în munte, în Sala Strămoşilor, unde le veţi plasa – adică pe mine – în cea

---

[5] Numele celor şapte fii arată, după obiceiul roman, ordinea naşterii acestora, de la unu la şapte (n. t).

de-a optzeci şi una gaură la care o să ajungeţi, adică la prima care nu-i ocupată, şi mă veţi lăsa acolo. Dacă nu veţi face asta, veţi fi blestemaţi fiecare dintre voi, iar turnul din Stormhold se va cutremura şi se va prăbuşi.

Cei trei fii rămaşi în viaţă nu spuseră nimic. Dar dintre cei patru fii morţi se ridică un murmur, poate de regret, pentru că rămăşiţele lor fuseseră hăpăite de vulturi sau cărate de râuri iuţi, aruncate în cascade şi duse până-n mare, deci nu aveau să se odihnească niciodată în Sala Strămoşilor.

— Acum să trecem la problema succesiunii. Vocea seniorului se scurse horcăind, ca un curent ce-i împins din nişte foaie putrezite. Fiii săi în viaţă îşi ridicară capetele. Primus, cel mai mare, cu fire albe în barba-i deasă, castanie, cu nasul coroiat, cu ochii cenuşii, părea plin de aşteptări. Tertius, cu barbă roşie-aurie, cu ochii căprui închişi, părea prudent. Septimus, cu barbă neagră ce abia mijise, înalt şi brunet, părea preocupat, dar el părea întotdeauna preocupat.

— Primus, du-te la fereastră.

Primus merse până la deschizătura din stânca şi privi afară.

— Ce vezi?

— Nimic, sire. Văd cerul serii deasupra noastră şi nori sub noi.

Bătrânul tremură sub blana de urs de munte care-l învelea.

— Tertius. Du-te la fereastră. Ce vezi?

— Nimic, tată. E aşa cum ţi-a spus Primus. Cerul serii atârna deasupra noastă, de culoarea unei vânătăi, iar norii acoperă ca un covor lumea de sub noi, cenuşii şi agitaţi.

Ochii bătrânului se răsuceau în figură sa precum ochii nebuneşti ai unei păsări de pradă.

— Septimus. Tu. Fereastră.

Septimus se duse la fereastră şi rămase lângă fraţii săi mai mari, dar nu prea aproape de aceştia.

— Şi tu? Ce vezi?

Septimus se uită afară, prin deschizătură. Vântul îl izbea amarnic în faţă, făcându-i ochii să-l usture şi să lăcrimeze. O stea sclipi slab pe cerul indigo.

— Văd o stea, tată.

— Ahhh, şuieră cel de-al optzeci şi unulea senior. Du-mă la fereastră.

Cei patru fii morţi îl priviră cu tristeţe, în timp ce cei trei fii în viaţă îl cărau spre fereastră. Bătrânul stătu în picioare – sau aproape stătu – lăsându-se cu greutate pe umerii laţi ai copiilor săi, şi privi cerul plumburiu.

Degetele sale, noduroase, ca nişte surcele, se jucau cu topazul care atârna de un lanţ greu de argint de la gâtul său. Lanţul se rupse ca o pânză de păianjen când bătrânul trase de el. Seniorul ţinu topazul în mină, iar capetele lanţului de argint rupt se legănau.

Seniorii morţi ai Stormholdului şoptiră între ei cu voci de morţi, care sună ca zăpada ce cade: topazul era Puterea Stormholdului. Cine îl purta urma să fie stăpânul Stormholdului, dacă era din sângele familiei Stormhold. Căruia dintre fiii supravieţuitori avea să-i dea piatra cel de-al optzeci şi unulea senior?

Fiii în viaţă nu ziseră nimic, dar se uitară plini de aşteptare, respectiv prudent şi preocupat (însă era o preocupare înşelătoare, preocuparea celui care se caţără pe o faţadă de stâncă şi descoperă că nu poate să urce până la capăt doar când se află la jumătatea acesteia şi nu mai există cale de întoarcere).

Bătrânul se desprinse de fiii săi şi rămase drept. Pentru o clipă fu seniorul de Stormhold care-i învinsese pe spiriduşii din nord, în bătălia de la Cragland's Head; care zămislise opt copii – dintre care şapte băieţi – cu trei neveste, care-şi ucisese în luptă cei patru fraţi înainte să împlinească douăzeci de ani, cu toate că fratele său cel mai mare avea de aproape cinci ori vârsta sa şi era un războinic puternic şi renumit. Bărbatul acela

ridică topazul şi spuse patru vorbe într-o limbă dispărută de mult, cuvinte care plutiră în aer ca sunetele unui gong imens din bronz.

Apoi aruncă piatra în aer. Fraţii în viaţă îşi ţinură răsuflarea, în timp ce piatra se arcui către nori. Atinse ceea ce părea a fi zenitul curbei, apoi, sfidând orice raţiune, continuă să se înalţe în aer.

Acum pe cer sclipeau şi alte stele.

— Celui care regăseşte piatră care este Puterea Stormholdului, îi dau binecuvântarea şi stăpânirea Stormholdului şi a tuturor domeniilor dependente de acesta, spuse cel de-al optzeci şi unulea senior, iar vocea să îşi pierdu puterea în timp ce vorbea, până când ajunse din nou glasul scârţiit al unui om bătrân, bătrân, glas care semăna cu vântul ce bate printr-o casă părăsită.

Fraţii – vii sau morţi – se uitară după piatră. Aceasta căzu în cer până când dispăru din vedere.

— Trebuie să capturăm vulturi şi să-i înhămăm, ca să ne ducă în ceruri? Întrebă Tertius, mirat şi supărat.

Tatăl său nu spuse nimic. Lumina zilei scăzu, iar stelele atârnau deasupra lor, nenumărate în măreţia lor. O stea căzu.

Tertius îşi spuse – deşi nu era sigur – că era prima stea a serii, cea pe care o observase fratele lui, Septimus.

Steaua căzu, o dungă de lumină, prin cerul nopţii, căzu undeva spre sud-vest de ei.

— Acolo, şopti al optzeci şi unulea senior, apoi căzu pe podeaua de piatră a camerei sale şi nu mai respiră.

Primus se scarpină în barbă şi se uită în jos, spre făptura ghemuită.

— Mai că-mi vine să împing pe fereastră cadavrul ticălosului bătrân. Ce-a fost toată idioţenia asta?

— Mai bine renunţă, zise Tertius. Nu vrem să vedem Stormholdul cutremurându-se şi prăbuşindu-se. Nici să fim blestemaţi din cauza asta. Mai bine să-l punem în

Sala Strămoşilor.

Primul înhaţă trupul tatălui său şi-l duse pe blănurile din pat.

— Trebuie să spunem oamenilor că a murit, zise el. Cei patru fraţi morţi se strânseră în jurul lui Septimus, lângă fereastră.

— La ce crezi că se gândeşte? Îl întrebă Quintus pe Sextus.

— Se întreabă unde a căzut piatra şi cum să ajungă primul la ea, răspunse Sextus, amintindu-şi căderea sa pe stânci şi în eternitate.

— Sper al naibii de mult să fie aşa, zise răposatul senior de Stormhold celor patru fii morţi ai săi.

Dar cei trei fii care nu muriseră încă nu auziră nimic.

O întrebare de felul „Cât de mare e Ţara Zânelor?" nu poate primi un răspuns simplu.

La urma urmei, Ţara Zânelor nu-i o ţară, un principat sau un domeniu. Hărţile Ţării Zânelor nu-s sigure şi nu te poţi bizui pe ele.

Noi vorbim despre regi şi regine ale Ţării Zânelor aşa cum vorbim despre regii şi reginele Angliei. Dar Ţara Zânelor este mai mare decât Anglia, este mai mare decât lumea (pentru că, de la începutul vremurilor încoace, fiecare teren care a fost exclus de pe hartă de către exploratori şi de către cei curajoşi care au dovedit că aşa ceva nu există, şi-a găsit refugiu în Ţara Zânelor, aşa că acum, când scriem aceste lucruri, Ţara Zânelor este cu adevărat un loc uriaş care conţine toate soiurile de peisaje şi de terenuri.) *Aici sunt dragoni* cu adevărat. Şi grifoni, wiverni[6], hippogrifi[7], vasilişci şi hidre. Există şi toate soiurile de animale mai familiare, pisici tandre şi distanţe, câini nobli şi laşi, lupi şi vulpi, vulturi şi urşi.

În mijlocul pădurii, care-i atât de adâncă şi de deasă

---

[6] Monstru legendar, o reptilă cu aripi, care se deosebeşte de dragon prin faptul că nu scuipă foc (n. t.).

[7] Monstru legendar, cu trup de cal, cap, gheare şi aripi de vultur (n. t.).

că-i aproape un codru, se află o căsuţă, construită din paie, lemne şi tencuită cu lut cenuşiu, care are un aspect respingător. O colivie, cu o păsărică galbenă pe o stinghie, se află în faţa casei. Pasărea nu cânta, ci stă tăcută şi îmbufnata, cu penele zburlite. Cocioaba are o uşă, de pe care s-a jupuit vopseaua, cândva albă.

Interiorul căsuţei constă dintr-o singură încăpere, neîmpărţită. Carne şi cârnaţi afumaţi atârna de grinzi, împreună cu un cadavru uscat de crocodil. Un foc de turbă arde, scoţând fum, într-un cămin mare, de lângă un perete, iar fumul iese prin coşul aflat mult deasupra. Există trei pături pe trei paturi întinse – unul mare şi vechi, celelalte două mici, cât nişte tărgi pe rotile.

Există şi ustensile de gătit şi, într-un colţ, o cuşcă mare de lemn, de obicei goală. Ferestrele sunt prea murdare ca să se vadă prin ele şi peste tot se întinde un strat gros de praf uleios.

Singurul lucru curat din casă este o oglindă de sticlă neagră, rezemată de un perete, înaltă cât un bărbat solid şi lată cât o uşă de biserică.

Casa aparţine unui grup de trei femei în vârstă. Dorm cu rândul în patul cel mare, tot cu rândul gătesc, pun capcane în pădure ca să prindă animale mici, cară apă din puţul adânc din spatele casei.

Cele trei femei vorbesc puţin.

În căsuţă mai sunt trei femei. Acestea sunt zvelte, brunete şi amuzante. Sala în care locuiesc e de câteva ori mai mare decât colibă. Podeaua acesteia e din onix, iar coloanele din obsidian. În spatele acestora se află o curte, neacoperită, iar stelele atârna pe cerul negru de deasupra. În curte curge o fântână, apa rostogolindu-se şi căzând dintr-o statuie a unei sirene în extaz, cu gura larg deschisă. Apă limpede, neagră, curge din gura ei în bazinul de dedesubt, în care licăresc şi tremură stelele.

Cele trei femei şi sala lor se află în oglinda cea neagră.

Cele trei bătrâne sunt lilime – reginele vrăjitoarelor –

şi-s singure în pădure.

Cele trei femei din oglindă sunt tot lilime, dar nimeni nu ştie dacă acestea sunt succesoarele bătrânelor sau umbrele acestora, nici dacă numai casa ţărănească din pădure este adevărată sau dacă lilimele locuiesc într-o Bală neagră, cu o fântână în formă de sirenă care curge într-o curte cu stele. Doar lilimele ştiu adevărul.

În ziua aceea, o babă veni din pădure aducând o hermelină ce avea o pată roşie la gât.

Baba puse animalul pe un fund de tocat plin de praf şi luă un cuţit ascuţit. Tăie în jurul labelor şi gâtului, apoi, cu o mână murdară, trase pielea de pe făptură ca şi cum ar fi scos pijamaua unui copil, apoi aruncă fiinţa goală pe bucata de lemn pentru tocat.

— Măruntaiele? Întrebă ea, cu o voce tremurătoare. Cea mai măruntă, mai bătrână şi mai ciufulită dintre femei se legănă pe un balansoar şi zise:

— Şi asta.

Prima bătrâna apucă hermelina de cap şi o spintecă de la gât la pântece. Măruntaiele căzură pe fundul de tocat, roşii, purpurii şi de culoarea prunei, intestine şi organe vitale ce arătau ca nişte giuvaieruri umede pe lemnul plin de praf.

Femeia ţipă strident:

— Vino iute! Vino iute!

Apoi împunse uşor cu cuţitul în maţele hermelinei şi mai ţipă o dată.

Cotoroanţa din balansoar se ridică în picioare (În oglindă, o femeie brunetă se întinse şi se ridică de pe canapeaua ei.) Ultima bătrâna, care se întorcea de afară, se grăbi cât putu să vină din pădure.

— Ce-i? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

(În oglindă, o a treia tânăra se alătură primelor două. Avea sâni mici şi ridicaţi, iar ochii ei erau negri.).

— Priviţi, gesticula prima bătrâna, arătând cu cuţitul. Ochii lor aveau cenuşiul lipsit de culoare al vârstei foarte avansate. Bătrânele se holbară la organele de pe

bucata de lemn.

— În sfârşit, spuse una dintre ele.

— Tocmai la timp, zise alta.

— Atunci care dintre noi o să o găsească? Întrebă a treia.

Cele trei femei închiseră ochii şi trei mâini bătrâne se înfipseră în măruntaiele de hermelină de pe fundul de tocat.

O mina bătrâna se deschise.

— Am un rinichi.

— Am ficatul său.

A treia mână se deschise. Aparţinea celei mai vârstnice dintre lilime.

— Am inima sa, zise ea, triumfătoare.

— Cum o să călătoreşti?

— Cu căruţa noastră cea veche, trasă de ce-o să găsesc la răspântia de drumuri.

— Ai nevoie de câţiva ani.

Femeia cea mai bătrâna dădu din cap.

Cea mai tânără, cea care venise de afară, se duse chinuitor de încet până la un scrin înalt şi rablagit. Se aplecă asupra acestuia. Scoase o cutie de fier ruginită din sertarul cel mai de jos şi o duse surorilor sale. Cutia era legată cu trei bucăţi de sfoară veche, fiecare legată cu un nod diferit. Bătrânele dezlegară câte o bucată de sfoară, apoi cea care adusese cutia săltă capacul.

În fundul cutiei sclipi ceva auriu.

— N-a rămas mult, oftă cea mai tânără dintre lilime, care fusese bătrâna pe când pădurea în care locuiau se afla încă sub mare.

— E foarte bine că am găsit una nouă, nu-i aşa? Spuse cea mai bătrână, iar apoi vârî în cutie o mână ca o gheară.

Ceva auriu încercă să scape de mâna ei, dar bătrâna îl prinse, zbătându-se şi sclipind, apoi deschise gura şi aruncă lucrul acela în ea.

(În oglindă, cele trei femei priveau.).

Avu loc un tremur şi o zguduire în centrul tuturor lucrurilor.

(Acum din oglindă neagră priveau două femei.).

În colibă, două bătrâne se uitau, cu un amestec de invidie şi de speranţă pe figură, la o femeie înaltă, frumoasă, cu păr negru, cu ochi negri şi cu buze roşii, roşii...

— Vai, ce murdar e locul ăsta! Exclamă ea.

Apoi se duse către pat. Alături de acesta se afla un cufăr mare de lemn, acoperit cu o tapiserie decolorată. Femeia trase tapiseria şi deschise cufărul, apoi scotoci în el.

— Gata! Zise ea, scoţând o rochie stacojie.

O întinse pe pat, după care îşi scoase zdrenţele şi cârpele pe care le purtase ca bătrâna.

Cele două surori se uitară pofticioase la trupul ei gol.

— Când o să mă întorc cu inima ei, o să avem toate ani din belşug, zise ea, uitându-se cu scârba la bărbiile păroase ale surorilor sale şi la ochii lor adânciţi în orbite, îşi puse o brăţară stacojie la încheietură, o brăţară în forma unui şarpe mic cu coada între fălci.

— O stea, spuse una dintre surorile ei.

— O stea, îi ţinu isonul a doua.

— Exact, spuse regina vrăjitoare, punându-şi un cerc de argint pe cap. Prima în două sute de ani. Şi am s-o aduc la noi.

Îşi linse buzele stacojii cu o limbă de-un roşu-intens.

— O stea căzătoare, zise ea.

Era noapte în luminişul de lângă baltă, iar cerul era pătat de stele nenumărate.

Licurici luceau pe frunzele arţarilor, în ferigi şi în aluni, pâlpâind ca luminile unui oraş bizar, îndepărtat. 0 vidră plescăi în izvorul care alimenta baltă. O familie de hermeline se văluri, croindu-şi drum spre apă, ca să bea. Un şoarece de câmp găsi o alună căzută şi începu să muşte din coaja tare cu dinţii săi din faţă, ascuţiţi, care creşteau mereu. Ronţăia nu pentru că-i era foame, ci

pentru că era un prinţ care fusese vrăjit şi care nu-şi putea recâştiga forma exterioară decât dacă ronţăia Nuca înţelepciunii. Dar emoţia îl făcu neglijent şi doar umbra care acoperi lumina lunii îl avertiză de coborârea unei bufniţe cenuşii mari, care prinse şoarecele în ghearele-i ascuţite şi se ridică iarăşi în noapte.

Şoarecele scăpă nucă, aceasta căzu în pârâu şi fu purtată mai departe, apoi fu înghiţită de un somon. Bufniţa hăpăi şoricelul din două înghiţituri, iar codiţa acestuia îi rămase atârnând de cioc, ca un şiret de gheată. Ceva pufăi şi mormăi în timp ce trecea prin desiş – *un bursuc* – îşi zise bufniţa (care ea însăşi fusese vrăjită şi nu-şi putea recăpăta forma adevărată decât dacă mânca un şoarece care ronţăise Nuca înţelepciunii), *sau poate un urs mic.*

Frunzele foşniră, apa clipoci, iar luminişul se umplu cu lumină care venea de sus, o lumină curată, albă, care devenea tot mai strălucitoare. Bufniţa o văzu reflectată în baltă, o chestie arzătoare, lucitoare, de lumină pură, atât de strălucitoare încât bufniţa îşi luă zborul şi se duse în altă parte a pădurii. Făpturile sălbatice se uitau îngrozite la vâlvătaie.

La început, lumina din cer nu fu mai mare decât luna, apoi păru mai întinsă, infinit mai întinsă, iar întreaga dumbravă tremură şi se zgudui, toate făpturile îşi ţinură răsuflarea, licuricii străluciră mai puternic decât străluciseră în viaţa lor, fiecare fiind convins că de data; *asta* era vorba de dragoste adevărată, dar fără nici un folos... Iar apoi...

Se auzi un trosnet, puternic ca o împuşcătură, iar lumina care umpluse dumbrava dispăru.

Sau aproape dispăru. Rămase o licărire slabă, care | pulsa în mijlocul alunişului, de parcă acolo ar fi sclipit un norişor de stele.

Apoi se auzi o voce, limpede şi subţire, o voce de femeie, care zise:

— Vai!

După care, foarte calmă, adăugă:

— Futu-i!

Apoi mai spuse o dată:

— Vai!

După care nu mai spuse nimic, iar în luminiş se aşternu tăcerea.

Capitolul Patru

„Pot să ajung acolo cât arde o lumânare?"

Octombrie se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făcea Tristran. Acesta avea impresia că mergea vara. În pădure era o cărare, cu un gard viu într-o parte, iar băiatul urmă cărarea. Mult deasupra sa, stelele sclipeau şi străluceau, iar luna plină lucea galben-aurie, având culoarea grâului copt. La lumina lunii, Tristran zări în gardul viu flori de măceş.

Îl cuprinse somnul. Un timp, se strădui să rămână treaz, apoi îşi scoase haina, îşi puse jos traista – o traistă mare de piele, de felul celor care peste vreo douăzeci de ani vor deveni cunoscute drept tolbe Gladstone – îşi puse capul pe traistă şi se acoperi cu haina.

Se uită la stele: acestea îi părură a fi dansatoare, mândre şi graţioase, care executau un dans de-o complexitate infinită. Îşi imagină că poate să zărească figurile stelelor. Acestea erau palide şi zâmbeau cu blândeţe, de parcă petrecuseră prea mult timp deasupra lumii, privind strădania, bucuria şi durerea oamenilor de sub ele, şi nu se puteau împiedica să nu se amuze de fiecare dată când un omuleţ se credea centrul universului – aşa cum facem fiecare dintre noi.

Tristran îşi dădu seama că visează când se pomeni mergând în dormitorul său, care era în acelaşi timp încăperea şcolii din Satul Zidului. Iar domnişoara Cherry bătea în tablă şi-i rugă să facă linişte, iar Tristran se uită la tăbliţa sa, să vadă despre ce lecţie era vorba, dar nu putu să citească ce scrisese pe ea. Apoi domnişoara Cherry, care semăna atât de mult cu mama lui, încât Tristran fu uimit că nu-şi dăduse seama până atunci că era vorba de aceeaşi persoană, îl puse pe Tristran să spună întregii clase anii în care domniseră toţi regii şi

reginele Angliei…:

– Scuză-mă, spuse o voce slabă şi răguşită în urechea lui, dar n-ai vrea să visezi ceva mai liniştit? Visul tău se întinde peste visele mele şi niciodată n-am putut să sufăr datele istorice. N-am reuşit să trec de Wiliam Cuceritorul, 1066, şi-s gata să dau aşa ceva pe un şoarece care dansează.

— Mmmm? zise Tristran.

— Fii mai potolit, zise vocea. Dacă nu te superi.

— Scuze, spuse Tristran, iar visele sale care urmară fură despre întuneric.

— Micul dejun, spuse o voce lângă urechea sa. Ciuperci prăjite în unt, cu usturoi sălbatic.

Tristran deschise ochii: lumina zilei strălucea prin gardul viu de măceş vopsind iarba în verde şi auriu. Ceva mirosea că raiul.

Un vas de tablă fusese aşezat lângă el.

— Mâncare sărăcăcioasă, spuse vocea. Mâncare de ţară. Nu aşa cum obişnuiesc cei de neam, dar cei ca mine preţuiesc o ciopearcă bună.

Tristran clipi, întinse mâna în castronul de tablă şi luă între arătător şi degetul mare o ciupercă zdravănă. Frigea. Tristran muşcă atent, simţi zeama curgându-i în gură. Era lucrul cel mai bun pe care-l mâncase vreodată şi spuse acest lucru, după ce mestecă şi înghiţi ce avea în gură.

— Drăguţ din partea ta, spuse siluetă micuţă care stătea în cealaltă parte a focului care trosnea şi scotea scântei în aerul dimineţii. Drăguţ din partea ta. Dar *tu* ştii, ştiu şi *eu* că-i doar o ciopearcă de câmp prăjită, nu ceva mai potrivit…

— Mai sunt? Întrebă Tristran, dându-şi seama cât de flămând era; uneori, un pic de hrană are un asemenea efect.

— Ah, ce înseamnă educaţia, zise silueta cea micuţă, care purta o pălărie mare, pleoştită, şi o haină mare, lăbărţată. *Mai sunt?* Zice el, de parcă ar fi ouă de

prepeliţă umplute, gazelă afumată şi trufe, nu doar o ciopearcă, o chestie care are un gust cam ca al unei făpturi moarte de-o săptămână şi de care o pisică nu s-ar atinge. *Educaţie.*

— Dar eu aş dori cu adevărat încă o ciupercă, zise Tristran. Dacă nu-i cu supărare.

Omuleţul – dacă era om, ceea ce lui Tristran i se păru puţin probabil – oftă morocănos, se întinse spre tigaia ce sfârâia pe foc şi pescui cu cuţitul său două ciuperci mari, pe care le puse în castronul de tablă al lui Tristran.

Tristran suflă în ele, apoi le mânca, folosindu-şi degetele.

— Uită-te la tine, zise persoana cea mică şi păroasă, având în glas un amestec de mândrie şi posomoreală, mănânci ciopearcile astea de parcă ţi-ar plăcea, de parcă n-ai băga în gură rumeguş şi lemn mâncat de carii.

Tristran îşi linse degetele şi-şi asigură binefăcătorul că fuseseră cele mai gustoase ciuperci pe care avusese privilegiul de a le mânca vreodată.

— Asta spui acum, zise gazda sa morocănoasă, dar n-o să mai spui acelaşi lucru peste o oră. Fără îndoială că ei nu vor fi de acord cu tine, precum nevasta pescarului care n-a fost de acord cu soţul ei cel tânăr în ceea ce priveşte sirena. Iar asta se va auzi din Garamond până-n Stormhold. Ce limbaj! Mi se albăstresc urechile când îl aud! Zise micul personaj păros, apoi oftă din greu. Dacă tot vorbim de pântec, o să am grijă de al meu ducându-mă în spatele copacului de colo. Vrei să-mi faci deosebita onoare să-mi păzeşti pachetul ăsta? Ţi-aş fi recunoscător.

— Sigur, răspunse politicos Tristran.

Micul omuleţ păros dispăru în spatele unui stejar. Tristran auzi câteva gâfâituri, apoi noul său prieten reapăru şi spuse:

— Gata. Am cunoscut un om din Paphlagonia care înghiţea un şarpe în fiecare dimineaţă, când se trezea.

Obişnuia să spună că era sigur că nu i se putea întâmpla ceva mai rău toată ziua. Numai că l-au făcut să înghită un castron de miriapozi păroşi, înainte să-l spânzure, aşa că se pare că afirmaţia sa fusese un pic exagerată.

Tristran îşi ceru scuze. Urină lingă stejar, în apropierea căruia se afla o mică movilă de excremente, care cu siguranţă nu fuseseră produse de un om. Arătau ca nişte bălegar de căprioară sau ca nişte căcăreze de iepure.

— Mă numesc Tristran Thorn, spuse el când se întoarse.

Tovarăşul său de mic-dejun strânsese masa de dimineaţă – foc, tigaie şi restul – şi o făcuse să dispară în sacul său. Îşi scoase pălăria, o strânse la piept şi se uită la Tristran.

— Încântat, zise el, apoi lovi în sacul său; pe acesta scria: ÎNCÂNTAT, VRĂJIT, FERMECAT ŞI AMEŢIT. Obişnuiam să fiu ameţit, mărturisi el, dar ştii cum merg lucrurile.

Apoi porni pe cărare. Tristran se luă după el.

— Hei! Strigă Tristran. Nu vrei să încetineşti? Pentru că în ciuda sacului imens (care-i aminti lui Tristran de povara Creştinului, din *Călătoria pelerinului*[8], o carte din care domnişoara Cherry le citea în fiecare luni dimineaţa, spunându-le că era o carte bună, cu toate că fusese scrisă de un cârpaci), omuleţul – se numea oare încântat? – Se îndepărta de el iute, ca o veveriţă ce urcă într-un copac.

Făptura cea mică se grăbi să se întoarcă:

— S-a întâmplat ceva? Întrebă ea.

— Nu pot să ţin pasul, mărturisi Tristran. Mergi ameţitor de iute.

Omuleţul cel păros încetini.

— Cer scuze, zise el, în timp ce Tristran alerga după el. Am fost singur atât de mult timp, că m-am obişnuit cu

---

[8] Pilgrim's Progress – roman religios alegoric, scris de John Bunyan, publicat în 1675 (n. t.).

ritmul meu.

Merseră alături, în lumina auriu-verzuie a soarelui ce trecea printre frunzele proaspăt deschise. Era o lumină pe care Tristran o remarcase, caracteristică primăverii. Se întrebă dacă lăsaseră şi vara în urmă, aşa cum se întâmplase cu luna octombrie. Din timp în timp, Tristran remarca o pată de culoare într-un copac sau într-un tufiş, iar omuleţul cel păros spunea ceva de genul „Rege pescar. Domnul Şoim, i se spunea. Pasăre frumoasă. " sau „Colibri purpuriu. Bea nectar din flori. Dă târcoale. " sau „Capele roşii. Se ţin deoparte, dar nu-i privi cu atenţie, nici nu le căuta pricină, fiindcă o să dai de necaz cu ticăloşii ăştia ".

Se opriră lângă un pârâu ca să-şi mănânce prânzul. Tristran oferi pâinea de ţară, merele roşii, coapte, şi roata de brânză – tare, iute şi sfărâmicioasa – pe care i le dăduse mama sa. Şi cu toate că omuleţul se uitase la ele bănuitor, le hăpăi şi-şi linse firimiturile din barbă şi de pe degete, apoi mestecă zgomotos un măr. După aceea umplu o oală din pârâu şi o fierse pentru ceai.

— Ce-ar fi să-mi spui după ce umbli? Spuse omuleţul păros când se aşezară pe pământ şi-şi băură ceaiul.

Tristran se gândi un timp, apoi zise:

— Vin din Satul Zidului, unde locuieşte o tânără doamnă numită Victoria Forester, care n-are pereche printre femei, iar ei şi numai ei i-am dăruit inima mea. Faţa ei este...

— Alcătuită din bucăţi obişnuite? Întrebă făptura cea micuţă. Ochii? Nasul? Dinţii? Toate sunt obişnuite?

— Bineînţeles.

— Atunci poţi să treci peste partea asta, zise omuleţul cel păros. O să considerăm că ai spus-o. Şi ce prostie te-a pus această tânără doamnă să faci?

Tristran puse jos cana de lemn în care avea ceaiul şi se ridică ofensat.

— Ce te-a făcut să-ţi imaginezi, întrebă el cu un ton pe care-l credea mândru şi dispreţuitor, că iubita mea m-a

trimis într-o expediţie prostească?

Omuleţul îl privi cu ochi ca nişte mărgele de smoală.

— Pentru că-i singurul motiv pentru care un flăcău ca tine ar fi atât de tâmpit încât să treacă graniţa în Ţara Zânelor. Singurii care vin aici din lumea ta sunt menestrelii, îndrăgostiţii şi nebunii. Şi tu nu pari a fi menestrel, pentru că eşti – scuză-mă că-ţi spun asta, băiete, dar aceasta-i adevărul – banal ca o fărâmă de brânză. Deci, după părerea mea, e vorba de dragoste.

— Pentru că, proclamă Tristran, orice îndrăgostit este în sufletul său un menestrel şi un nebun în mintea sa.

— Serios? Zise omuleţul, îndoindu-se. N-am remarcat niciodată asta. Deci există o tânără doamnă. Te-a trimis aici să-ţi cauţi norocul? E un lucru foarte răspândit. Îi trimiţi pe tineri să umble peste tot, căutând o grămadă de aur, pe care un căpcăun sau un wyrm[9] sărman l-a strâns chinuindu-se sute de ani.

— Nu, nu caut avere. E mai mult o promisiune pe care am făcut-o acestei doamne. Eu... noi discutam şi eu i-am promis tot felul de lucruri, am văzut căzând o stea şi i-am promis să i-o aduc. Iar steaua a căzut... spuse el, dând din mână către un şir de munţi ce se afla în direcţia răsăritului, în partea aia.

Omuleţul cel păros se scărpina în barbă. Sau în bot. La fel de bine se putea ca acolo să fi fost botul său.

— Ştii ce aş face eu?

— Nu, spuse Tristran, plin de speranţă. Ce? Omuleţul îşi şterse nasul.

— I-aş zice să se ducă dracului şi aş căuta altă fată, una care să mă sărute fără să-mi ceară cîte-n lună şi în stele. Trebuie să găseşti una. În lumea din care vii nu poţi să arunci o piatră fără să pice peste o fată.

— Nu *există* ale fete, spuse Tristran, sigur de spusele sale.

Omuleţul pufni, apoi cei doi îşi strânseră lucrurile şi plecară împreună.

---

[9] Dragon sau şarpe mitic (n. t.).

— Vorbeai serios? Întrebă omuleţul. Despre steaua căzătoare.

— Da, răspunse Tristran.

— În locul tău n-aş pomeni de asta, spuse omuleţul. Există unii care ar manifesta un interes nesănătos faţă de o asemenea informaţie. Mai bine să-ţi ţii gura. Dar să nu minţi niciodată.

— Atunci ce să spun?

— De exemplu, dacă te întreabă de unde vii, să răspunzi „Din urma mea" şi dacă te întreabă unde te duci, să spui „Tot înainte".

— Am priceput, zise Tristran.

Cărarea pe care mergeau deveni tot mai greu de distins. Un vânt rece ciufuli părul lui Tristran, iar acesta tremură. Cărarea îi duse într-o pădure verde de mesteceni albi, subţiri.

— Crezi că-i departe până la stea? Întrebă Tristran.

— Câte mile sunt până-n Babilon? Zise retoric omuleţul. Pădurea asta n-a fost aici ultima oară când am fost pe drumul ăsta, adăugă el.

— *Câte mile sunt până-n Babilon,* recită Tristran pentru sine, în timp ce mergeau prin pădurea verde.

Trei mile întregi şi încă zece.
Pot să ajung acolo cât arde-o lumânare?
Da, te duci şi te poţi întoarce
Dacă ai picioarele uşoare
Poţi ajunge cât arde-o lumânare.

— Da, ăsta e, spuse omuleţul cel păros, dând din cap de parcă ar fi fost preocupat sau un pic nervos.

— E doar un cântec pentru copii, zise Tristran.

— Doar unul pentru copii? Există unii din partea asta a zidului care ar da truda pe şapte ani pentru glumiţa asta. Iar acolo de unde vii o mormăiţi pruncilor,

împreună cu „Rock-a-Bye-Baby" sau „Rub-a-Dub-Dub"[10], fără să vă pese... Ţi-e frig, băiete?

— Dacă ai adus vorba, da, mi-e puţin cam frig.

— Uită-te în jur. Vezi vreo cărare?

Tristran clipi. Pădurea cenuşie sorbea lumina, culoarea şi distanţa. Crezuse că urmaseră o cărare, dar acum, când încercă să vadă cărarea, aceasta se cutremură şi dispăru, ca o iluzie optică. Luase copacul ăla, copacul *ăla* şi piatra *aia* drept semne ale cărării... dar nu exista nici o cărare, doar beznă, crepuscul şi copaci albi.

— Acum am încurcat-o, zise omul cel păros, cu glas pierit.

— Trebuie să fugim? Întrebă Tristran, îşi scoase melonul şi-l ţinu în faţa sa.

Omuleţul clătină din cap.

— Nu foloseşte la nimic. Am căzut în capcană şi o să rămânem în ea, chiar dacă am alerga.

Se duse la copacul cel mai apropiat, un trunchi de copac înalt, alb, ca un mesteacăn, şi-i trase un şut zdravăn. Căzură câteva frunze uscate, apoi dintre ramuri pică un lucru alb care se izbi de pământ cu un sunet sec, slab.

Tristran se apropie şi privi în jos: era scheletul unei păsări, curat, alb şi uscat. Omuleţul se cutremură.

— Aş putea să fac rocada, îi spuse el lui Tristran, dar nu există nimeni cu care să pot face rocada şi care să fie aici într-o situaţie mai bună decât noi... Nu se poate scăpa în zbor, dacă ţinem seama de chestia *asta,* spuse el, atingând scheletul cu un picior ca o labă. Iar felul vostru de oameni n-a învăţat niciodată să facă vizuini – nu că asta ar folosi la ceva...

— Poate ar trebui să ne înarmăm, zise Tristran.

— Să ne înarmăm?

— Înainte să vină.

---

[10] Cântece englezeşti pentru copii, de prin secolul XIV (n. t.).

— Înainte să vină? Dar sunt aici, prostule! Sunt copacii. Suntem într-o pădure veştejită.

— Pădure veştejită?

— E vina mea. Trebuia să fiu mai atent încotro mergem. Acum n-o să-ţi găseşti niciodată steaua, iar eu n-o să-mi primesc niciodată marfa. Într-o zi, alt amărât rătăcit prin pădure ne va găsi scheletele curăţate, şi asta va fi totul.

Tristran se uită la el. În întuneric, i se păru că arborii se îngrămădiseră, că erau mai deşi, cu toate că nu văzuse nimic mişcându-se. Se întrebă dacă omuleţul se ţicnise său începuse să aibă vedenii.

Ceva îl împunse în mâna stingă. Se izbi peste ea, aşteptându-se să vadă o insectă. Se uită în jos şi văzu o frunză de-un galben-deschis. Frunza căzu pe pământ cu un foşnet. Tristran văzu că pe dosul palmei avea o dungă roşie din care curgea sânge. Pădurea fremăta în jurul lor.

— Putem face ceva? Întrebă Tristran.

— Nu-mi vine nimic în minte. Dacă am şti unde-i cărarea cea adevărată… nici măcar o pădure veştedă nu poate distruge cărarea cea adevărată. Poate doar s-o ascundă de noi, să ne amăgească, făcându-ne s-o părăsim…

Omuleţul dădu din umeri şi oftă. Tristran ridică mâna şi-şi frecă fruntea.

— Eu… eu ştiu unde-i cărarea, spuse el şi arătă cu mâna. E în partea asta.

Ochii ca nişte mărgele negre ai omuleţului sclipiră:

— Eşti sigur?

— Da, domnule. Pe lângă cadavrul ăla, un pic la dreapta. Acolo-i cărarea.

— De unde ştii?

— *Ştiu,* îi răspunse Tristran.

— Bine. Să mergem!

Iar omuleţul îşi luă povara şi începu să alerge, suficient de încet pentru ca Tristran să se poată ţine

după el cu inima bătându-i puternic, gâfâind şi cu traista legănându-se, bălăngănindu-se şi încurcându-i-se între picioare.

— Nu! Nu în partea aia! La stânga! Răcni Tristran. Ramurile şi mărăcinii le agăţau şi le rupeau hainele.

Cei doi goniră în tăcere.

Copacii păreau a se fi aşezat astfel încât să formeze un zid. Peste ei curgea un vârtej de frunze care înţepau şi produceau răni usturătoare atunci când atingeau pielea lui Tristran, îi tăiau şi-i spintecau hainele. Băiatul urcă spre culme, izbind frunzele cu mâna sa liberă, lovind crengile şi rămurelele cu traistă.

Tăcerea fu întreruptă de un văicărit. Cel care se văita era omuleţul cel păros. Se oprise, îşi dăduse capul pe spate şi începuse să urle către cer.

— Vino-ţi în fire! Zise Tristran. Aproape am ajuns. Apucă mâna liberă a omuleţului cu mâna sa, care era mai mare, şi-l trase înainte.

Şi apoi se pomeniră stând pe cărarea cea adevărată: o fâşie de teren înierbat, verde, care trecea prin pădurea cenuşie.

— Suntem în siguranţă aici? Întrebă Tristran, gâfâind şi uitându-se cu teamă în jur.

— Suntem în siguranţă, cât timp rămânem pe cărare, spuse omuleţul cel păros, apoi îşi lăsă jos povara, se aşeză pe iarba din cărare şi se uită la copacii din jurul lor.

Arborii cei albi se clătinară, deşi nu bătea vântul, iar lui Tristran i se păru că tremurau de furie.

Tovarăşul său se înfiora, trecându-şi degetele sale păroase prin iarba verde, mângâind-o. Apoi se uită la Tristran.

— Presupun că n-ai la tine ceva de genul unei sticle cu o băutură spirtoasă. Sau, din întâmplare, o oală cu ceai fierbinte, dulce...

— Nu, n-am, răspunse Tristran.

Omuleţul pufni şi umblă la încuietoarea bagajului său

imens.

— Întoarce-te, îi spuse el lui Tristran. Să nu te uiţi. Tristran se întoarse.

Se auzi zgomot de scotocit. Apoi sunetul unui lacăt încuiat, apoi:

— Poţi să te întorci, dacă vrei.

Omuleţul ţinea în mână o sticlă smălţuită. Trăgea zadarnic de dop.

— Hmm. Mă laşi să te ajut? Îi propuse Tristran, sperând că omuleţul cel păros n-o să se simtă jignit de cererea sa.

Nu avusese motive de îngrijorare, pentru că tovarăşul său îi vâri sticla în mina.

— Bine, zise el. Tu ai degete potrivite pentru aşa ceva.

Tristran trase şi scoase dopul clondirului. Simţi miros de ceva ameţitor, ca de miere amestecată cu fum de lemn şi cuişoare. Dădu sticla înapoi omuleţului.

— E o crimă să bei ceva atât de deosebit şi de bun direct din sticlă, spuse omuleţul cel păros.

Îşi dezlegă cănuţa de lemn de la brâu şi turnă în ea, tremurând, o. cantitate mică de lichid chihlimbariu. O mirosi, o sorbi, apoi zâmbi, arătându-şi dinţii mici, ascuţiţi.

— Aaaahhhh! Aşa-i mai bine. Apoi îi dădu cana lui Tristran.

— Bea încet, zise el. Sticla asta preţuieşte o sumă regească. M-a costat două diamante alb-albăstrii, o pasăre mecanică ce cânta şi un solz de dragon.

Tristran sorbi băutura. Îl încălzi până-n vârful picioarelor şi-l făcu să se simtă de parcă ar fi avut capul plin cu bule mititele.

— E bun, da? Tristran dădu din cap.

— Cred că-i prea bună pentru unii ca mine şi ca tine. Dar e potrivită pentru momente de necaz, iar acesta este cu certitudine un asemenea moment. Să ieşim din pădurea asta, spuse omuleţul cel păros. Încotro?

— Pe aici, spuse Tristran, arătând spre stânga. Omuleţul astupă sticluţa şi o vârî în buzunar, îşi puse sacul pe umăr, apoi cei doi merseră împreună pe cărarea cea verde din pădurea cenuşie.

După câteva ore, copacii cei albi începură să se rărească. Cei doi ieşiră din pădurea veştejită şi trecură printre două ziduri joase de piatră brută, de-a lungul unui terasament înalt. Când Tristran se uită înapoi, spre locul de unde veniseră, nu zări nici urmă de pădure. În urma lor se vedeau doar dealuri acoperite cu iarbă neagră şi cu creste purpurii.

— Putem să ne oprim aici, spuse tovarăşul său. Avem de vorbit. Stai jos.

Îşi lăsă din spate sacul enorm şi se urcă pe el, aşa că privea de sus pe Tristran, care stătea pe o piatră de lângă drum.

— E ceva ce nu pricep prea bine. Spune-mi, de unde eşti?

— Din Satul Zidului, zise Tristran. Ţi-am spus deja.

— Cine-i tatăl şi cine-i mama ta?

— Numele tatălui meu este Dunstan Thorn. Mama mea este Daisy Thorn.

— Hmmm... Dunstan Thorn... Hmmm... L-am întâlnit cândva pe tatăl tău. M-a găzduit peste noapte. Nu-i un tip râu, deşi nu e foarte amabil când cineva încearcă să: şi găsească un culcuş... zise omuleţul, scărpinându-şi botul. Dar asta nu explică... în familia voastră n-a fost nimic *neobişnuit?*

— Sora mea, Louisa, poate să mişte din urechi.

Omuleţul cel păros îşi mişcă dispreţuitor urechile mari, păroase.

— Nu, nu-i asta, zise el. Mă gândeam la o bunică ce era cunoscută drept descântătoare celebră, sau un unchi care a fost un vraci important, sau o pereche de zâne undeva, în arborele genealogic al familiei...

— Nimic, din câte ştiu eu, recunoscu Tristran. Omuleţul îşi schimbă modul de abordare.

— Unde-i Satul Zidului? Întrebă el. Tristran arătă cu mâna.

— Unde sunt Culmile în Litigiu? Tristran arătă din nou, fără nici o ezitare.

— Unde sunt Insulele Catavariene?

Tristran arătă spre sud-vest. Nu ştiuse că existau Culmi în Litigiu şi Insule Catavariene până când le menţionase omuleţul, dar în sinea sa era sigur de locul în care se aflau acestea, aşa cum ştia unde-i este piciorul stâng sau unde-i nasul pe figura sa.

— Hmmm... Acum altă întrebare. Ştii unde este Imensitatea Sa Freemartin Muskish?

Tristran clătină din cap.

— Ştii unde se află Citadela Transluminară a Imensităţii Sale Freemartin Muskish?

Tristan arătă, sigur de sine.

— Şi Parisul? Cel din Franţa? Tristran se gândi o clipă.

— Ei bine, dacă Satul Zidului e acolo, presupun că Parisul trebuie să fie cam în aceeaşi direcţie, nu-i aşa?

— Să vedem, spuse omuleţul păros, vorbind atât pentru sine, cât şi pentru Tristran. Poţi să găseşti Orice loc din Ţara Zânelor, dar nu şi în lumea ta, cu excepţia satului Satul Zidului, care-i la graniţă. Nu poţi să găseşti oameni... dar... spune-mi, băiete, poţi să găseşti steaua pe care o cauţi?

Tristran arătă imediat:

— E în direcţia aceea.

— Hmmm... Foarte bine. Asta nu explică nimica... Eşti flămând?

— Un pic. Şi sunt zdrenţuit şi sfâşiat, zise Tristran, pipăind cu degetul găurile uriaşe din pantaloni şi din haină, adică locurile de care îl agăţaseră ramurile şi spinii, locurile în care tăiaseră frunzele în timp ce fugea. Uită-te la cizmele mele...

— Ce-ai în traistă?

Tristan îşi deschise tolba Gladstone.

— Mere. Brânză. O jumătate de pâine de ţară. Un borcan cu pastă de peşte. Briceagul meu. Lenjerie de schimb şi o pereche de şosete de lână. Presupun că ar fi fost bine să-mi fi luat mai multe haine...

— Păstrează pasta de peşte, zise tovarăşul său de călătorie, împărţind hrană rămasă în două grămezi egale.

— M-ai îndrumat bine, zise el, ronţăind un măr. Eu nu uit aşa ceva. Mai întâi o să avem grijă de hainele tale, apoi o să te trimitem după steaua ta. De acord?

— Foarte amabil din partea ta, spuse Tristan nervos, tăindu-şi brânză pe o coajă de pâine.

— Aşa e, spuse omuleţul cel păros. Hai să-ţi găsim o pătură.

În zori, trei seniori de Stormhold călătoriră pe drumul abrupt ce cobora de pe munte, într-o caleaşca trasă de şase căi negri. Caii purtau penaje negre, caleaşca fusese proaspăt vopsită în negru, iar fiecare senior de Stromhold era îmbrăcat în haine de doliu.

În cazul lui Primus, veşmintele aveau forma unei robe lungi, negre, ca de călugăr. Tertius era îmbrăcat în costumul cumpătat al unui negustor în doliu, în timp ce Septimus purta pieptar şi pantaloni negri, pălărie neagră cu o pană neagră, şi arăta ca un asasin îngâmfat dintr-o piesă istorică elizabetană.

Seniorii de Stormhold se priveau unul pe celălalt, unul atent, altul prudent şi celălalt preocupat. Nu spuneau nimic. Dacă ar fi fost posibil să se încheie alianţe, Tertius s-ar fi alăturat lui Primus împotriva lui Septimus. Dar nu se puteau face nici un fel de alianţe.

Caleaşca zăngănea şi se zguduia.

O dată se opri, pentru ca seniorii să se uşureze. Apoi zăngăni mai departe pe drumul abrupt. Cei trei seniori de Stormhold aşezaseră împreună rămăşiţele tatălui lor în Sala Strămoşilor. Fraţii lor morţi îi priviseră din uşa sălii, dar nu spuseseră nimic.

Către seară, vizitiul anunţă:

— Nottaway![11]

Şi trase de hăţuri, oprind caii în faţa unui han dărăpănat, construit lângă ceea ce părea a fi ruinele unui conac uriaş.

Cei trei seniori de Stormhold coborâră din caleaşca şi-şi întinseră picioarele amorţite. Oamenii se uitară la ei prin ferestrele de sticlă groasă, verde, ale hanului.

Hangiul, care era un gnom coleric, prost dispus, apăru în faţa uşii.

— Avem nevoie de paturi aerisite şi puneţi pe foc o cratiţă cu tocană de oaie, strigă el.

— Câte paturi trebuie aerisite? Întrebă camerista Letiţia, de pe scări.

— Trei, spuse gnomul. Pun pariu că or să-şi trimită vizitiul să doarmă cu caii.

— Doar trei, îi şopti chelneriţa Tilly rândaşului Lacey, când oricine poată să vadă că în drum stau şapte domni frumoşi!

Dar când seniorii de Stormhold intrară, erau doar trei şi anunţară că vizitiul lor o să doarmă în grajd.

Cina era tocană de oaie şi pâine atât de fierbinte şi de proaspătă, că ieşea aburi din ea când mesenii o rupseră, iar fiecare dintre seniori comandă o sticlă nedeschisă din cel mai bun vin de Baragundia (pentru că nici un senior nu va împărţi o sticlă cu ceilalţi, nici nu va permite ca vinul să fie turnat din sticlă într-o cupă). Acest lucru îl scandaliza pe gnom, care era de părere – fără să şi-o exprime însă în auzul oaspeţilor – că vinul trebuie lăsat să respire.

Vizitiul lor îşi mânca strachina cu tocană, bău două ulcele de bere, apoi se duse să se culce în grajd. Cei trei fraţi se duseră în camerele lor şi blocară uşile.

Tertius strecurase o monedă de argint cameristei Letiţia, atunci când aceasta îi adusese vasul pentru încălzit patul, aşa că nu fu surprins când, cu puţin

[11] Numele satului înseamnă, aproximativ, nu mergem mai departe (n. t).

înainte de miezul nopţii, auzi un ciocănit în uşă.

Camerista purta o cămaşă albă, dintr-o bucată, iar când el îi deschise uşa, ea făcu o plecăciune şi îi zâmbi cu timiditate. Ţinea în mână o sticlă cu vin.

Tertius încuie uşa în urma ei şi o conduse în pat, unde, după ce mai întâi o puse să-şi scoată cămaşa, îi examina faţa şi trupul la lumina luminării, după care o sărută pe frunte, buze, sâni, buric şi degetele de la picioare, apoi stinse lumânarea şi făcu dragoste cu ea, la lumina lunii, fără să vorbească.

După un timp, gemu şi râmase liniştit.

— Iubire, a fost bine? Întrebă Letiţia.

. – Da, spuse Tertius, prudent, de parcă vorbele ei ar fi ascuns o capcană. A fost.

— Mai vrei o dată, înainte să plec?

Ca răspuns, Tertius arătă între picioarele sale. Letiţia chicoti.

— Putem să-l trezim din nou într-o clipită, zise ea. Scoase dopul sticlei cu vin pe care o adusese şi pe care o pusese lângă pat, apoi i-o dădu lui Tertius.

Acesta rânji, sorbi nişte vin, apoi îi dădu sticla cameristei.

— Pun pariu că-i bun, îi spuse ea. *Acum,* iubire, e timpul să-ţi arăt cum îmi place *mie...* Ce-i, ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea.

Pentru că seniorul Tertius de Stormhold se zvârcolea în pat, cu ochii holbaţi şi răsuflând greu.

— Vinul, gâfâi el. De unde îl ai?

— De la fratele tău, zise Letty. L-am întâlnit pe scări. Mi-a spus că e un tonic şi un întăritor grozav, care ne va oferi o noapte pe care n-o vom uita niciodată.

— Aşa a şi fost, şopti Tertius, apoi se zvârcoli o dată, a doua oară, a treia oară, după care rămase liniştit; şi foarte tăcut.

Tertius o auzi pe Letiţia începând să ţipe, dar ca şi cum ar fi fost foarte departe. Era conştient de patru prezenţe familiare, care stăteau împreună cu el în

umbră de lângă perete.

— E foarte frumoasă, şopti Secundus, iar Letiţia crezu că auzise foşnetul perdelei.

— Septimus e foarte iscusit, zise Quintus. A folosit acelaşi extras de boabe de arbalţ, pregătit de el însuşi, pe care mi l-a strecurat în mâncarea mea de tipar.

Iar Letiţia îşi spuse că auzise vântul urlând din steiurile munţilor.

Apoi deschise uşa servitorilor care se treziseră din cauza ţipetelor ei. Avu loc o anchetă. Dar seniorul Septimus nu putu fi găsit, iar unul dintre armăsarii negri dispăruse din grajd (unde dormea vizitiul, sforăind, şi care nu putu fi trezit).

Seniorul Primus era prost dispus când se trezi a doua zi de dimineaţă.

Refuză ca Letiţia să fie executată, declarând că ea fusese o victimă a şireteniei lui Septimus, aşa cum fusese şi Tertius, dar ordonă ca servitoarea să însoţească trupul lui Tertius la castelul Stormhold.

Lăsă un cal negru să care trupul, şi o pungă cu monede de argint. Suficient ca să plătească un sătean din Nottaway să meargă împreună cu camerista – ca să se asigure că lupii nu vor mânca armăsarul sau rămăşiţele fratelui său – şi pentru leafa vizitiului, când acesta se va trezi, în cele din urmă.

Apoi, singur în caleaşca, tras de un echipaj de patru armăsari negri precum cărbunele, seniorul Primus părăsi satul Nottaway, într-o dispoziţie evident mai proastă decât avusese la sosire.

Brevis ajunse la răscruce trăgând de-o funie. Funia era legată de un ţap bărbos, cornut şi cu ochi plini de răutate, pe care Brevis îl ducea la târg să-l vândă.

În dimineaţa aceea, mama lui Brevis pusese o singură ridiche pe masă, în faţa lui, şi-i spuse:

— Brevis, fiule, ridichea asta a fost tot ce-am putut să scot astăzi din pământ. Toate culturile noastre s-au

stricat, iar mâncarea noastră s-a terminat. Nu mai avem nimic de vânzare, în afară de ţap. Deci vreau să legi ţapul de-o funie, să-l duci la târg şi să-l vinzi unui fermier. Iar cu monedele pe care le vei lua pentru ţap – şi să nu iei cu nimic sub un florin, ţine minte – să cumperi o găină, să cumperi grâu şi napi. Şi poate nu vom muri de foame.

Aşa că Brevis îşi ronţăise ridichea – care fusese lemnoasă şi iute – apoi îşi petrecuse restul dimineţii hăituind ţapul prin ţarc, alegându-se în acest timp cu o vânătaie în coaste şi cu o muşcătură la şold. În cele din urmă, cu ajutorul unui spoitor în trecere, ţinuse ţapul suficient de mult cât să fie legat cu o funie. Apoi îşi lăsase mama să bandajeze rănile făcute de ţap spoitorului şi târâse lighioana către târg.

Uneori ţapului îi trecea prin minte s-o ia la goană înainte, iar Brevis era târât după el, cu călcâiele cizmelor înfipte în noroiul uscat al drumului, până când ţapul decidea să se oprească, brusc, fără nici un avertisment, şi dintr-un motiv pe care Brevis nu-l putea pricepe. Atunci Brevis se ridica de pe jos şi începea din nou să târască animalul.

Ajunse la răscrucea de la marginea pădurii, transpirat, flămând, plin de vânătăi, trăgând de un ţap care nu voia să coopereze. În intersecţie stătea o femeie înaltă. Pe baticul cârmâziu care-i înconjura părul negru se afla un cerc de argint. Rochia femeii era la fel de stacojie ca şi buzele ei.

— Cum ţi se spune, băiete? Întrebă ea, cu o voce ca mierea cafenie, aromată.

— Mi se spune Brevis, doamnă, răspunse Brevis, remarcând ceva ciudat în spatele femeii.

Era o căruţă mică, dar între oişti nu era înhămat nimic. Băiatul se întrebă cum ajunsese căruţa acolo.

— Brevis, toarse ea. Ce nume drăguţ! Vrei să-mi vinzi ţapul, Brevis?

Brevis ezită.

— Mama mi-a spus să duc ţapul la târg, zise el, să-l vând pentru o găină, nişte grâu şi nişte napi, apoi să-i aduc acasă ce-am obţinut în schimb.

— Cât ţi-a spus mama ta să iei pe ţap? Întrebă femeia cu rochie stacojie.

— În nici un caz mai puţin de un florin, spuse băiatul.

Femeia zâmbi şi întinse mâna. Ceva sclipi galben.

— Îţi dau o guinee de aur, zise ea, adică suficient să cumperi un coteţ plin de găini şi o sută de baniţe de napi.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Facem târgul?

Băiatul dădu din cap şi întinse mâna în care ţinea funia cu care era legat ţapul.

— Poftim, se mulţumi să spună el, în minte având doar bogăţii fără limite şi napi nenumăraţi.

Doamna luă funia. Apoi atinse ţapul cu un deget pe frunte, între ochii lui galbeni, şi dezlegă funia.

Brevis se aştepta ca ţapul să ţâşnească în pădure sau pe unul dintre drumuri, dar acesta rămase locului, ca şi cum ar fi înlemnit. Brevis întinse mâna, să-şi primească guineea de aur.

Femeia se uită la el, examinându-l de la părul transpirat, tuns scurt, până la degetele picioarelor noroite, şi zâmbi încă o dată.

— Ştii, spuse ea, cred că o pereche potrivită ar fi mai impresionantă decât un singur bidiviu. Nu eşti de aceeaşi părere?

Brevis nu ştia despre ce vorbea femeia şi deschise gura ca să-i spună acest lucru. Dar atunci ea întinse un deget lung şi-l atinse la rădăcina nasului, între ochi, iar el se pomeni că nu mai putea să spună nimic.

Femeia pocni din degete, iar Brevis şi ţapul se grăbiră să se aşeze între oiştile căruţei. Iar Brevis fu surprins să remarce că mergea în patru picioare şi că nu părea mai înalt decât animalul de lângă el.

Vrăjitoarea pocni din bici, iar căruţa ei porni pe

drumul noroios, trasă de o pereche de ţapi albi, cornuţi.

Omuleţul cel păros luase haina şi pantalonii zdrenţuiţi ai lui Tristran, lăsându-l înfăşurat într-o pătură, apoi se dusese în satul cuibărit în vale, între trei coline acoperite cu iarbă neagră.

Tristran rămase sub pătură, în seara caldă, şi aşteptă.

În tufişul de păducel din spatele lui pâlpâiau lumini. Băiatul îşi spuse că erau licurici sau alte insecte luminoase, dar, uitându-se mai atent, văzu că erau oameni mărunţei care zburau şi săreau din cracă în cracă.

Tristran îşi drese glasul, politicos. O grămadă de ochişori se uitară la el. Unele dintre micuţele făpturi dispărură. Altele se retraseră în tufărişul de păducel, în timp ce o mina de indivizi mai curajoşi decât ceilalţi zburară către el.

Începură să râdă cu glasuri subţiri, ca un zăngănit de clopoţei, arătând spre Tristran care avea pe el ghete rupte, o pătură, lenjerie de corp şi un melon. Tristran se înroşi şi-şi trase pătura în jurul trupului.

Una dintre fiinţele cele mici cântă:

Hankety pankety
Băiat în pătură
Plecat la vânătoare
După o stea
Indiscutabil
Călătoreşte prin Ţara Zânelor.
Ieşi de sub pătură
Să vedem cine eşti.

Iar altul cânta:

Tristran Thorn
Tristran Thorn
Nu ştie cum s-a născut
Şi a jurat aiurea

Nădragii, haina şi cămaşa-s rupte
Deci stă aici singur
În curând va înfrunta dispreţul iubitei sale
Wistran
Bistran
Tristran
Thorn

— Plecaţi de aici, proştilor, zise Tristran, cu faţa arzând; şi, neavând altceva la îndemână, aruncă în ei cu melonul său.

Aşa că atunci când omuleţul cel păros se întoarse din satul Revelry (nici un om în viaţă nu ştia de ce satul poartă un asemenea nume, pentru că era un loc întunecos şi sumbru, şi aşa fusese din vremuri îndepărtate)[12] îl găsi pe Tristran stând morocănos lângă un tufiş de păducel, înfăşurat într-o pătură şi jelind pierderea pălăriei sale.

— Au spus lucruri urâte despre iubita mea, zise Tristran. Domnişoara Victoria Forester. Cum de-au îndrăznit?

— Oamenii cei mici îndrăznesc orice, spuse prietenul său. Şi vorbesc o grămadă de prostii. Dar spun şi o mulţime de lucruri deştepte. Îi asculţi pe riscul tău şi îi ignori tot pe riscul tău.

— Au spus că în curând o să înfrunt dispreţul dragostei mele.

— Aşa au spus?

Omuleţul cel păros aşeză pe iarbă o varietate de haine. Chiar şi la lumina lunii, Tristran văzu că hainele înşirate acolo nu semănau nici un pic cu hainele pe care le scosese de pe el ceva mai devreme.

În Satul Zidului bărbaţii poartă haine negre, cafenii sau cenuşii. Chiar şi cea mai roşie basma pentru purtat la gât, a celui mai roşcovan dintre fermieri, era decolorată iute de soare şi de ploaie, fiind adusă la o

[12] Revelry înseamnă în engleză zaiafet, chiolhan (n. t.).

culoare mai convenabilă. Tristran se uită la veşmintele cârmâzii, roşcat-maronii şi galbene precum canarul, veşminte care semănau mai mult cu costumele actorilor ambulanţi sau cu conţinutul cufărului pentru şarade al lui Joan, verişoara lui. – Hainele mele?

— Acestea sunt de acum hainele tale, spuse mândru omuleţul cel păros. Le-am cumpărat. Materialul e de cea mai bună calitate – vezi, nu se sfâşie şi nu se rupe uşor – şi nu-i nici rupt, nici zdrenţuit. În plus, n-o să se mai vadă atât de evident că eşti străin. Ştii, oamenii de pe aici asta poartă.

Tristran se închipui făcându-şi restul drumului înfăşurat într-o pătură, ca un aborigen sălbatic din una din cărţile lui de şcoală. Apoi oftă, îşi scoase ghetele, lăsă pătura să cadă în iarbă, apoi, având-ul ca îndrumător pe omuleţul cel păros C, Nu, nu, băiete, asta se pune *peste* asta! Ce oare învăţaţi voi în zilele astea? **) fu îmbrăcat iute în noile şi frumoasele sale veşminte.

Ghetele cele noi i se potriveau mai bine decât cele vechi.

Erau cu siguranţă haine noi şi frumoase. Cu toate că zicala spune că nu haina îl face pe om, nici penele frumoase nu fac frumoasă o pasăre, uneori acestea adaugă anumite mirodenii la reţetă. Iar Tristran Thorn în roşu-cărămiziu şi galben-canar nu era acelaşi om ca Tristran Thorn în costum de duminică şi pardesiu. Exista o elasticitate în paşii lui, o semeţie în mişcări, care nu existaseră înainte. Bărbia i se ridică, în loc să coboare, iar în ochi îi apăruse o sclipire pe care n-o avusese atunci când purta melon.

Până să mănânce prânzul pe care-l adusese omuleţul cel păros din Revelry – şi care constă din păstrăv afumat, un castron cu mazăre proaspăt dezghiocată, mai multe prăjituri cu stafide şi o sticlă cu bere – Tristran se simţea deja în largul lui în straiele cele noi.

— Mi-ai salvat viaţa, băiete, în pădurea veştejită, spuse omuleţul cel păros, iar tatăl tău m-a ajutat înainte

să te naşti tu, şi nu vreau să se spună că-s un individ care nu-şi plăteşte datoriile...

Tristran începu să mormăie ceva, că prietenul lui făcuse deja prea multe pentru el, dar omuleţul cel păros îl ignoră şi continuă:

—... aşa că m-am gândit că ştii unde-i steaua, nu-i aşa?

Tristran arătă, fără să ezite, spre orizontul întunecat.

— Acum spune-mi *cît de departe* e steaua ta? Ştii asta?

Tristran nu se gândise la treaba asta, dar se pomeni spunând:

— Un om trebuie să meargă, oprindu-se doar să doarmă, timp cât luna creşte şi apune deasupra sa de o jumătate de duzină de ori, traversând munţi înşelători şi deserturi arzătoare, înainte să ajungă la locul în care a căzut steaua.

Cuvintele acelea nu semănau cu ceea ce spunea el de obicei, aşa că Tristran clipi, surprins.

— Exact aşa cum am gândit şi eu, spuse omuleţul cel păros, trăgându-şi povara şi aplecându-se deasupra ei, încât Tristran să nu vadă cum se descuia. Se pare că nu eşti singurul care o cauţi. Iţi aminteşti ce ţi-am spus mai înainte?

— Să sap o groapă ca să-mi îngrop rahatul?

— Nu asta.

— Să nu spun nimănui numele meu adevărat, nici destinaţia mea?

— Nici asta.

— Atunci ce?

— Câte mile-s până-n Babilon? Recită omul.

— Oh! Da. Asta.

— Pot să ajung acolo cât arde o lumânare? Te duci $i te poţi întoarce. Numai că-i vorba de o lumânare de ceară. Majoritatea luminărilor nu ţin atât de mult. A durat mult până am găsit-o pe asta.

Şi scoase un ciot de lumânare, de mărimea unui măr pădureţ, şi i-l dădu lui Tristran.

Tristran nu văzu nimic neobişnuit în ciotul acela de lumânare. Era din ceară, nu din seu, şi fusese folosită mult şi topită. Fitilul arăta ars şi înnegrit.

— Ce să fac cu asta? Întrebă el.

— Toate la timpul lor, spuse omuleţul cel păros şi scoase altceva din sac. Ia şi asta. 0 să ai nevoie.

Obiectul strălucea în lumina lunii. Tristran îl luă. Cadoul omuleţului părea a fi un lanţ subţire de argint, cu un laţ la fiecare capăt. Era rece şi alunecos la atingere.

— Asta ce-i?

— Chestia obişnuită. Răsuflare de pisică, solzi de peşte, raze de lună în iazul morii, topite şi bătute cu ciocanul de pitici. O să ai nevoie de asta ca să-ţi aduci steaua cu tine.

— O s-o aduc?

— Sigur.

Tristran lăsă lanţul să-i cadă în palmă: părea din argint viu.

— Unde o să-l ţin? N-am buzunare la hainele astea zăpăcite.

— Înfăşoară-l în jurul mijlocului, până când o să ai nevoie de el. Uite aşa. Gata. Insă ai un buzunar, în tunică, dedesubt, aici, vezi?

Tristran găsi buzunarul ascuns. Deasupra avea o butonieră. Puse în butonieră ghiocelul, floarea de sticlă pe care i-o ([aduse tatăl lui ca amuletă, atunci când părăsise Satul Zidului. Se întrebă dacă floarea îi adusese noroc sau ghinion.

Apoi se ridică. Ţinea în mina traista sa de piele.

— Atenţie, îi zise omuleţul cel păros. Uite ce trebuie să faci. Ia luminarea în mâna dreaptă. O să ţi-o aprind eu. Apoi mergi către steaua ta. Să foloseşti lanţul ca s-o aduci aici. N-a rămas prea mult din lumânare, deci e bine să fii vioi şi să mergi iute – o să regreţi orice zăbavă. *Dacă ai picioarele uşoare,* da?

— Eu… cred că da, zise Tristran.

Râmase în picioare, aşteptând. Omuleţul cel păros

trecu mâna peste lumânare, care se aprinse cu o flacără galbenă sus şi albastră jos. Vântul adie, dar flacăra nu pâlpâi nici un pic.

Tristran luă luminarea în mina şi începu să meargă. Lumânarea lumina lumea, lumină fiecare copac, fiecare tufiş, fiecare fir de iarbă.

După un pas, Tristran ajunse lângă un lac, iar luminarea strălucea puternic în apă. Apoi merse prin munţi, printre stânci singuratice, unde lumina luminării se oglindea în ochii făpturilor din zăpezile de pe culmi Apoi merse printre nori, care, chiar dacă nu erau prea materiali, îi susţineau greutatea. Apoi, ţinându-se bine de lumânare, ajunse sub pământ, iar lumina luminării se reflecta în pereţii umezi ai peşterii. Apoi ajunse din nou în munţi, după aceea pe un drum ce trecea printr-o pădure sălbatică – şi zări o căruţă trasă de doi ţapi, condusă de o femeie în rochie roşie care arăta, zărită în fugă, aşa cum era desenată Boadicea în cărţile sale de istorie. După încă un pas ajunse într-o vale înfrunzită şi putu să audă susurul apei care clipocea şi cânta curgând într-un pârâu micuţ.

Mai făcu un pas, dar era încă în vale. Aici se aflau ferigi înalte şi ulmi, degetariţă din belşug, iar luna* răsărise pe cer. Tristran ridică lumânarea, căutând steaua căzută – o piatră, poate o nestemată – dar nu văzu nimic.

Auzi însă ceva, prin clipocitul pârâului: un smârcâit şi un înghiţit în sec. Sunetul cuiva care se străduia să nu plângă.

— Hei! Zise Tristran.

Smârcâitul încetă. Dar Tristran fu convins că zărise o lumină sub un alun, aşa că se duse spre ea.

— Scuză-mă, spuse el, sperând să-l calmeze pe cel care stătea sub alun şi rugându-se să nu dea iarăşi peste oamenii micuţi care-i furaseră pălăria. Caut o stea.

Ca răspuns, un bulgăre de pământ ud zbură de sub copac şi-l lovi pe Tristran în obraz. Îl duru un pic, iar

bucăţi de pământ îi căzură pe lângă guler şi-i ajunseră sub haine.

— Nu vreau să-ţi fac râu, zise el, cu glas puternic. De data asta, când alt bulgăre de pământ veni învârtindu-se spre el, Tristran se feri, ghemuindu-se, iar lutul se izbi de un ulm din spatele lui. Tristran continuă să înainteze.

— Pleacă, zise o voce, răguşită şi suspinând, de parcă tocmai plânsese. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Fata era întinsă într-o poziţie incomodă sub alun şi-i aruncă lui Tristran o privire lipsită complet de prietenie. Ridică un alt bulgăre de noroi, ameninţătoare, dar nu-l aruncă.

Avea ochii roşii şi umflaţi. Părul ei era atât de blond încât părea alb, iar rochia-i de mătase albastră licărea în lumina luminării. Fata sclipea, în timp ce stătea acolo.

— Te rog să nu mai arunci cu noroi în mine, o rugă Tristran. Nu voiam să te deranjez. Pe aici, pe undeva, este o stea căzătoare, iar eu trebuie s-o duc înapoi înainte să ardă lumânarea.

— Mi-am rup piciorul, spuse tânăra domniţă.

— Sigur că-mi pare rău, zise Tristran. Dar eu caut *steaua.*

— Mi-am rupt piciorul când am căzut, spuse tânăra, cu tristeţe.

Şi arunca grămada de noroi în el. Pulbere lucitoare căzu de pe braţul ei, atunci când se mişcă.

Bulgărele de noroi îl izbi pe Tristran în piept.

— Pleacă, plânse ea, îngropându-şi faţa în mâini. Pleacă şi lasă-mă în pace.

— Tu eşti steaua! Exclamă Tristran, începând să priceapă.

— Iar tu eşti un nătărău, spuse fata, usturător. Un găgăuţă, un tâmpit, un prost şi un măscărici!

— Da, zise Tristran, cred că aşa sunt.

Apoi dezlegă unul dintre capetele lanţului de argint şi-l strecură în jurul mijlocului subţirel al fetei; simţi cum laţul lanţului se strânse în jurul propriului său mijloc.

Fata se uită la el cu amărăciune.

— Ce faci? Întrebă ea cu un glas ce devenise brusc dincolo de jignire. – Dincolo de ură.

— Te iau cu mine acasă, spuse Tristran. Am jurat. Iar atunci ciotul de lumânare se topi violent şi ultima bucată de fitil se cufundă în baltă de ceară. Pentru o clipă, flacăra luminării se ridică sus, luminând valea, fata şi lanţul ce nu putea fi rupt şi care se întindea de la mijlocul ei până la mijlocul lui. Apoi luminarea se stinse.

Tristran se uită la stea – la fată – şi reuşi, străduindu-se din răsputeri, să nu spună nimic.

Pot să ajung acolo cât arde o lumânare? Îşi spuse el. *Poţi să te duci şi să te întorci.* Dar luminarea se terminase, iar Satul Zidului se afla la şase luni de drum de locul în care era el.

— Vreau doar să ştii, spuse cu răceală fata, că indiferent cine eşti, indiferent ce intenţii ai în privinţa mea, eu nu-ţi voi da nici un fel de ajutor, nici nu-ţi voi lua partea, ba chiar voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ţi zădărnicesc planurile şi socotelile.

Apoi adăugă, din tot sufletul:

— Idiotule!

— Hmm, făcu Tristran. Poţi să mergi?

— Nu, spuse ea. Am piciorul rupt. Eşti şi surd, nu numai tâmpit?

— Cei din neamul tău dorm? O întrebă el.

— Bineînţeles. Dar nu noaptea. Noaptea strălucim.

— Foarte bine, zise el. Eu o să încerc să dorm. Nu mă pot gândi la altceva. Am avut o zi lungă, cu de toate. Poate reuşeşti şi tu să dormi. Ne aşteaptă un drum lung.

Cerul începu să se lumineze. Tristran îşi puse capul pe traistă şi se strădui să ignore insultele şi înjurăturile ce-i erau adresate de fată în rochie albastră, de la celălalt capăt al lanţului.

Se întrebă ce-o să facă omuleţul cel păros, văzând că Tristran nu se întoarce.

Se întrebă ce făcea Victoria Forester în momentul

acela şi decise că era probabil adormită în patul ei, din dormitorul ei, în casa de la ferma tatălui ei.

Se întrebă dacă şase luni de mers însemnau un drum lung şi se mai întrebă ce aveau să mănânce pe drum.

Se întrebă ce mâncau stelele...

Apoi adormi.

— Nătâng. Bădăran. Netot, spuse steaua.

Apoi oftă şi se aşeză cât putu de comod, ţinând seama de circumstanţe. Durerea din picior era surdă, dar continuă. Trase de lanţul din jurul mijlocului său, dar acesta era solid şi rezistent, nu putea nici să se strecoare din el, nici să-l rupă.

— Cretin. Nerod împuţit, mormăi ea. Şi după aceea adormi, la rândul ei.

Capitolul Cinci

În care au loc alte lupte pentru coroană

La lumina strălucitoare a dimineţii, tânără domniţă părea mai umană şi mai puţin eterică. Nu spusese nimic de când se trezise Tristran.

Acesta îşi luă cuţitul şi tăie o creangă căzută, făcând o cârjă în formă de Y, în timp ce tânăra stătea sub un sicomor şi se uita la el, se încrunta la el şi se strâmba la el din locul în care se afla. Tristran jupui coajă de pe o ramură verde şi o înfăşură în jurul furcii superioare a Y-ului.

Nu luaseră încă micul dejun şi Tristran era flămând. În timp ce lucra, stomacul lui ghiorăia. Steaua nu spusese că i-ar fi foame. Nu făcuse nimic, doar se uitase la el, la început plină de reproş, apoi cu o ură nedisimulată.

Tristran trase de coajă de copac, îi făcu un nod şi o mai înfăşură o dată.

— Sincer vorbind, n-am nimic cu tine, le spuse el femeii şi dumbrăvii.

În lumina puternică a soarelui, femeia mai strălucea doar un pic, în locurile în care o atingea umbra cea mai întunecată.

Steaua îşi trecu degetul alb peste lanţul de argint **ce** se întindea între ei, urmărindu-i linia ce se înfăşură în jurul mijlocului zvelt, şi nu răspunse.

— Am făcut-o din dragoste, continuă Tristran. Şi eşti ultima mea speranţă. Numele ei – numele iubitei mele – este Victoria Forester. Iar ea este cea mai frumoasă, cea mai înţeleaptă şi mai blândă fată din întreaga lume.

Fata întrerupse tăcerea cu un mormăit dispreţuitor.

— Şi această făptură înţeleaptă şi blândă te-a trimis aici să mă torturezi? Zise ea.

— Nu chiar. Ştii, mi-a promis tot ce doresc – fie mâna ei, dacă vreau s-o iau de nevastă, fie buzele ei să le sărut – dacă îi aduc steaua pe care am văzut-o împreună căzând alaltăieri noapte. Eu credeam că o stea căzătoare va arăta probabil ca un diamant sau ca o piatră, mărturisi el. Nu mă aşteptam să fie o doamnă.

— Şi dacă ai găsit o doamnă, de ce nu i-ai venit în ajutor sau de ce n-ai lăsat-o în pace? De ce ai târât-o în prostiile tale?

— Din dragoste, îi explică el.

Steaua îl privi cu ochi care aveau albastrul cerului.

— Sper să-ţi stea în gât, spuse ea, cu glas lipsit de emoţie.

— N-o să-mi stea, replică Tristran, cu mai multă încredere şi cu mai multă veselie decât simţea în realitate. Ţine. Încearcă asta.

Îi întinse cârja, apoi se aplecă şi încercă s-o ajute să se ridice în picioare. Simţi o mâncărime – care nu era ceva neplăcut – în locul în care pielea lui o atinse pe a ei. Faţă stătea pe pământ ca un trunchi de copac, fără să facă nici un efort să se ridice.

— Ţi-am spus că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ţi zădărnicească planurile şi socotelile, spuse ea, uitându-se înjur, în dumbravă. Cât de blândă pare lumea asta ziua! Şi cât de searbădă!

— Lasă-ţi greutatea pe mine şi sprijină-te în cârjă, zise Tristran. Trebuie să te mişti, cândva.

Trase de lanţ şi, fără nici un chef, steaua începu să se ridice în picioare, sprijinindu-se mai întâi de Tristran, apoi de cârjă, de parcă apropierea de el i-ar fi făcut scârbă.

Apoi scoase un gâfâit, după care păru că se sufocă şi se prăvăli în iarbă, unde râmase cu figura schimonosită, scoţând gemete uşoare de durere. Tristran îngenunche lângă ea.

— Ce te doare? Întrebă el.

Ochii ei albaştri scânteiară, dar înotau în lacrimi.

— Piciorul. Nu pot să stau pe el. Probabil că-i rupt. Pielea stelei devenise albă că norii, iar ea tremură.

— Îmi pare rău, spuse fără nici un folos Tristran. Pot să-ţi fac o atelă. Am făcut pentru oi. O să fie totul bine.

Îi strânse mâna fetei, apoi se duse la pârâu, îşi înmuie batista în apă şi o dădu stelei, ca să-şi şteargă fruntea.

Spintecă alte vreascuri cu cuţitul. După care îşi dezbrăcă vestonul, îşi scoase cămaşa şi o rupse în fâşii pe care le folosi ca să lege atela – cât de strâns putu – în jurul piciorului rănit. Steaua nu scoase nici un sunet în acest timp, dar când Tristran făcu ultimul nod, avu impresia că o aude scâncind doar pentru ea însăşi.

— Ar trebui să te duc la un doctor adevărat, îi spuse el. Nu-s chirurg, nici doctor.

— Nu? Comentă ea, sec. Mă uimeşti.

Tristran o lăsă să se odihnească un pic la soare. Apoi zise:

— Cred că-i cazul să încercăm din nou. Şi o ridică în picioare.

Părăsiră valea înaintând cu greu. Steaua îşi lăsa greutatea în cârjă să şi pe braţul lui Tristran. Se chircea la fiecare pas. Şi de fiecare dată când se crispă sau se înfiora, Tristran se simţea vinovat şi stânjenit, dar se liniştea gândindu-se la ochii cenuşii ai Victoriei Forester. Urmară o cărare a căprioarelor prin aluniş, în timp ce Tristran – care decisese că lucrul cel mai potrivit în acesta situaţie era să o ţină de vorbă – o întrebă de cât timp era stea, dacă era plăcut să fii stea, dacă toate stelele erau femei, şi o informă că el presupusese întotdeauna că stelele erau globuri în flăcări de gaz care ardeau la depărtare de multe sute de mile, ca şi soarele, doar că se aflau mai departe decât acesta, aşa cum îi învăţase domnişoara Cherry.

Steaua nu răspunse la nici una dintre aceste întrebări şi afirmaţii.

— De ce ai căzut? Întrebă el. Te-ai împiedicat de ceva?

Ea se opri, se întoarse şi se uită la el, de parcă ar fi

privit ceva neplăcut şi aflat la distanţă foarte mare.

— *Nu* m-am împiedicat, spuse ea, în cele din urmă. Am fost lovită. De *asta,* adăugă ea, apoi căută în rochie şi scoase o piatră mare, gălbuie, care atârna de un lanţ de argint. Am o vânătaie în coaste, unde m-a izbit de m-a dărâmat de pe cer. Iar acum sunt obligată s-o duc cu mine.

— De ce?

Ea păru că e gata să-i răspundă, apoi clătină din cap, închise gura şi nu mai zise nimic. În dreapta lor, un râuleţ susura şi plescăia, ţinând pasul cu ei. Soarele amiezii era deasupra capetelor lor, iar Tristran se pomeni că foamea sa creştea fără încetare. Scoase coltucul de pâine uscată din traistă, îl înmuie în pârâu şi îl împărţi în două, jumătate-jumătate.

Steaua se uită la pâinea udă cu dispreţ şi n-o vâri în gură.

— O să mori de foame, o avertiză Tristran.

Ea nu zise nimic, doar îşi ridică bărbia un pic mai sus.

Continuară să meargă prin pădure, înaintând încet. Se chinuiră să urce pe o cărare de pe panta unui deal, care ducea peste copaci căzuţi şi care devenise atât de abruptă, încât steaua căzătoare şi cel care o capturase erau ameninţaţi să se rostogolească până jos.

— Nu există o cale mai uşoară? Întrebă în cele din urmă steaua. Un drum sau un luminiş neted?

De îndată ce întrebarea fu pusă, Tristran cunoscu şi răspunsul.

— Există un drum la o jumătate de milă de noi, îi spuse el, arătând direcţia, şi un luminiş acolo, dincolo de desişul ăsta, adăugă el, întorcându-se să arate în altă direcţie.

— Ştii aşa ceva?

— Da. Nu. Ştiu doar dacă mă întrebi.

— Hai să mergem în luminiş, zise ea, iar cei doi se strecurară prin desiş cum putură.

Le luă aproape o oră ca să ajungă în poiană, dar solul

de acolo era neted şi orizontal ca un teren de sport. Spaţiul acela părea să fi fost curăţat cu un scop, dar Tristran nu-şi putea imagina care era acel scop.

În centrul poienii, pe iarbă, la oarecare distanţă de ei, se afla o coroană de aur, ornamentată, care sclipea în soarele după-amiezii. Era împodobită cu pietre roşii şi albastre. *Rubine şi safire,* îşi spuse Tristran. Se pregătea să se îndrepte spre coroană, când steaua îl apucă de braţ şi-i spuse:

— Aşteaptă. Nu auzi tobele?

Iar Tristran îşi, dădu seama că auzea un bubuit ritmic de tobe ce venea de peste tot din jurul lor, de aproape şi de departe, iar eCoul îi răspundea de pe coline. Şi atunci se auzi un zăngănit puternic din copacii din celălalt capăt al luminişului şi un ţipăt strident, fără cuvinte. În poiană apăru un cal alb uriaş, cu coastele rănite şi însângerate. Năvăli în mijlocul luminişului, apoi se întoarse şi-şi lăsă capul în jos, înfruntându-şi urmăritorul – care ţâşni în poiană cu un mârâit ce-i făcu piele de găină lui Tristran. Era un leu, care semăna însă prea puţin cu leul pe care-l văzuse Tristran la târgul din satul vecin, o făptură râioasă, ştirbă, urduroasă. Leul acesta era imens şi avea culoarea nisipului la sfârşitul după-amiezii. Intră în luminiş în goană, apoi se opri şi mârâi la calul cel alb.

Calul părea îngrozit. Coama sa era plină de sudoare şi de sânge, avea o privire sălbatică. Atunci Tristran îşi dădu seama că din centrul frunţii calului ieşea un corn lung, de fildeş. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezând şi fornăind. O copită ascuţită, nepotcovită, atinse umărul leului, făcându-l pe acesta să urle că o pisică mare, râioasă, şi să sară înapoi. Apoi, ţinându-se la distanţă, leul începu să-i dea târcoale inorogului, prudent, cu ochii săi aurii aţintiţi permanent asupra cornului ascuţit care era tot timpul îndreptat asupra sa.

— Opreşte-i, şopti steaua. Se vor omorî între ei. Leul

mârâi la inorog. Mârâitul începu încet, ca un tunet îndepărtat, şi sfârşi ca un urlet care zgudui copacii, stâncile din vale şi cerul. Apoi leul sări, inorogul plonja, iar valea se umplu de auriu, argintiu şi roşu, pentru că leul ajunse în spinarea inorogului, cu ghearele înfipte adânc în coastele acestuia, cu gura în gâtul acestuia, iar inorogul se văita, se zbătea şi se aruncă pe spate, chinuindu-se să scape de felină cea mare, izbind zadarnic cu copitele şi cu cornul, încercând să-l atingă pe cel care-l tortura.

— Te tog, fă ceva! Leul o să-l omoare! Se rugă fata, insistent.

Tristran ar fi vrut să-i explice că tot ce putea spera – dacă s-ar fi apropiat de animalele furioase – era să fie împuns, izbit cu piciorul, sfâşiat cu ghearele şi mâncat. Ar fi vrut să-i explice că de-ar fi supravieţuit apropierii de cele două fiare, tot n-ar fi putut să facă nimic, neavând la dispoziţie nici măcar o găleată cu apă, metoda tradiţională de oprire în Satul Zidului a luptelor dintre animale. Dar, în timpul în care aceste gânduri îi trecuseră prin cap, Tristan ajunsese deja în centrul poienii, la o lungime de braţ de fiare. Mirosul leului era profund, animalic, terifiant, iar tânărul se afla suficient de aproape ca să vadă expresia imploratoare din ochii negri ai inorogului.

Leul şi inorogul se luptau pentru coroană, îşi spuse Tristran, amintindu-şi vechiul cântec pentru copii.

Leul îl bătu pe inorog prin tot oraşul
Îl bătu o dată îl bătu de două ori
Îl bătu din răsputeri
Îl bătu şi a treia oară
Ca să-şi păstreze puterea..

Apoi luă coroana din iarbă. Era grea şi moale ca plumbul. Se duse către animale, vorbindu-i leului aşa cum vorbea berbecilor furioşi şi oilor agitate de pe

păşunea tatălui său, spunând:

— Uite... Fii cuminte... Uite-ţi coroana...

Leul zgâlţâi inorogul în gheare, ca o pisică jucându-se cu o eşarfă de pânză, apoi se uită plin de uimire la Tristran.

— Salut, spuse Tristran şi văzu în coama leului mărăcini şi frunze; întinse coroana cea grea către fiara imensă. Ai câştigat. Lasă-l pe inorog să plece.

Şi făcu un pas mai aproape. Apoi întinse mâinile ce-i tremurau şi aşeză coroana pe capul leului.

Leul sări de pe trupul culcat al inorogului şi începu să meargă în tăcere prin luminiş, cu capul ridicat. Ajunse la marginea pădurii, unde se opri câteva minute ca să-şi lingă rănile cu limba sa roşie, roşie. Apoi, torcând ca un cutremur de pământ, se strecură în pădure.

Steaua ţopăi până la inorogul rănit şi se lăsă cu stângăcie în iarbă, cu piciorul rupt întins alături. Mângâie inorogul pe cap şi zise:

— Sărmană, sărmană fiinţă!

Animalul deschise ochii negri şi se uită la ea, apoi îşi lăsă capul în poala ei şi închise iarăşi ochii.

În seara aceea, Tristran mânca la cină ultima bucată de pâine, iar steaua nu mânca nimic. Insistase să rămână lângă inorog, iar Tristran nu se îndurase s-o refuze.

Acum poiana era întunecată. Cerul de deasupra lor se umpluse cu licăritul a mii de stele. Femeia-stea strălucea şi ea, de parcă ar fi fost frecată cu Calea Lactee, în timp ce inorogul lucea şi el uşor în beznă, ca luna printre nori. Tristran stătea întins lângă trupul uriaş al inorogului, simţind căldura acestuia ce radia în noapte. Steaua stătea de cealaltă parte a animalului. Se părea că îi murmură un cântec inorogului, iar Tristran îşi dorea s-o audă mai bine. Fragmentul de melodie pe care-l surprinsese era bizar şi aţâţător, dar fata cânta atât de încet, încât după aceea nu mai auzi nimic.

Degetele lui atinseră lanţul care-i lega. Era rece ca

zăpada, subţire ca razele de lună pe iazul morii sau ca o sclipire de lumină pe un solz argintiu de păstrăv, atunci când acesta sare în asfinţit, să se hrănească.

După scurt timp, Tristran adormi.

Regina-vrăjitoare îşi conducea căruţa pe un drum din pădure, şfichiuindu-i pe cei doi ţapi albi cu biciul, atunci când aceştia leneveau. Văzuse un foc mic pentru gătit, ce ardea lingă cărare, cu vreo jumătate de milă în urmă, şi-şi dăduse seama după culoarea flăcărilor că era foc făcut de cineva asemenea ei, pentru că focul aprins de-o vrăjitoare arde cu o culoare neobişnuită. Aşa că trăsese de hăţurile ţapilor atunci când ajunsese lângă căruţa cu coviltir vopsit în culori strălucitoare, ţigănească, lângă focul pentru gătit şi lângă bătrâna cu păr încărunţit care stătea lângă foc şi veghea frigarea de deasupra flăcărilor, în care se frigea un iepure de câmp. Din abdomenul despicat al iepurelui picura grăsime, care sfârâia când atingea jarul şi provoca arome îngemănate de carne friptă şi fum de lemn.

O pasăre multicoloră stătea pe locul vizitiului din partea din faţă a căruţei cu coviltir, pe o stinghie de lemn. Pasărea îşi zburli penele şi ţipă alarmată când o văzu pe regina-vrăjitoare, dar era legată cu un lanţ de stinghie şi nu putea să zboare de acolo.

— Înainte să spui ceva, zise femeia cu păr cenuşiu, vreau să-ţi povestesc că sunt o sărmană vânzătoare de flori, o bătrânică nevoiaşă care n-a făcut nimic nimănui, şi că vederea unei doamne măreţe şi înspăimântătoare ca dumneavoastră mă umple de groază şi de teamă.

— N-o să-ţi fac nici un râu, spuse regina-vrăjitoare. Cotoroanţa îşi miji ochii şi o privi din cap până-n picioare pe doamna în veşmânt roşu.

— Aşa spuneţi dumneavoastră, zise ea. Dar cum să ştiu că-i aşa, eu, o biată bătrânica pe care a apucat-o tremuriciul? Poate plănuiţi să mă jefuiţi în timpul nopţii, poate plănuiţi ceva mai rău de atâta...

— Jur, spuse doamna în veşmânt stacojiu, pe regulile

şi obligaţiile Asociaţiei de surori din care facem parte amândouă, pe puterea lilimelor, pe buzele, pe sânii şi pe fecioria mea că nu-ţi voi face nici un rău şi că te voi trata ca şi cum ai fi oaspetele meu.

— Asta-i suficient, drăguţo, zise bătrâna, şi un zâmbet i se întinse pe faţă. Vino şi stai jos. Prânzul va fi gata cât ar da un miel de două ori din coadă.

— Cu bucurie, spuse doamna în veşmânt stacojiu. Ţapii adulmecau şi mestecau iarba şi frunzele de lângă căruţă, uitându-se cu dispreţ la catârii priponiţi care trăseseră căruţa cu coviltir.

— Frumoşi ţapi, zise cotoroanţa.

Regina-vrăjitoare îşi înclină capul şi zâmbi cu modestie. Lumina focului scânteie în micul şarpe stacojiu înfăşurat ca o brăţară în jurul încheieturii ei.

— Draga mea, continuă cotoroanţa, ochii mei nu mai sunt ce-au fost cândva, dar am dreptate să cred că unul dintre indivizii ăştia frumoşi şi-a început viaţa mergând în două picioare, nu în patru?

— S-a mai auzit de asemenea lucruri, recunoscu regina-vrăjitoare. De exemplu, pasărea ta cea minunată.

— Pasărea aceea a dat unul dintre obiectele de preţ pe care le aveam de vânzare, l-a dăruit unui tip bun-de-nimic, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Iar după aceea mi-a provocat mari necazuri. Aşa că zilele astea rămâne pasăre, cu excepţia momentelor în care trebuie să facă treabă sau să aibă grijă de taraba cu flori. Iar dacă aş putea să găsesc o servitoare bună şi solidă, căreia să nu-i fie frică de un pic de trudă, individa asta ar rămâne veşnic pasăre.

Pasărea ciripi tristă pe stinghia ei.

— Mi se spune doamna Semele, spuse cotoroanţa.

Ţi se spunea Sal Plicticoasa, pe când erai un ţânc mititel, îşi spuse regina-vrăjitoare, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Poţi să-mi spui Morwanneg, spuse ea şi se gândi că făcuse un soi de glumă (pentru că Morwanneg înseamnă

valul mării, iar numele ei adevărat era de multă vreme ca şi cufundat şi pierdut în oceanul cel rece).

Doamna Semele se ridică în picioare şi se duse în interiorul căruţei cu coviltir, apoi se întoarse cu două străchini din lemn vopsit, două cuţite cu mâner de lemn şi cu o ulcică plină cu ierburi uscate şi zdrobite care alcătuiau o pulbere verde.

— Eu mănânc cu degetele, dintr-o farfurie de frunze proaspete, spuse ea, întinzând o strachină doamnei în veşmânt stacojiu; strachina avea pe ea o floarea soarelui, vopsită, aflată sub un strat de praf. Dar m-am întrebat: cât de des ai o tovărăşie atât de distinsă? Nimic n-o să fie suficient de bun. Cap sau coadă?

— Alege dumneata, spuse musafiră.

— Atunci capul pentru tine, cu ochii lucioşi şi creier, cu urechi bune de ronţăit. Iar eu voi lua noada, care are doar carne fadă de mestecat.

În timp ce vorbea, ridică frigarea de pe foc şi, folosind ambele cuţite atât de iute încât păreau a fi doar o scânteiere a lamelor, tranşă trupul iepurelui şi tăie carnea de pe oase, împărţind-o destul de corect în fiecare strachină. Apoi dădu ulcica plină cu ierburi musafirei.

— Nu avem sare, draga mea, dar dacă presari aşa ceva, o să fie suficient. Un pic de busuioc, un pic de cimbru de munte... E reţeta mea proprie.

Regina-vrăjitoare îşi luă porţia de iepure fript şi unul dintre cuţite, apoi presără un pic de ierburi pe mâncare. Înfipse vârful cuţitului într-o bucată şi o mânca încântată, în timp ce gazdă ei se jucă un timp cu porţia ei, apoi suflă în ea, în timp ce din carnea cafenie ieşeau aburi.

— Cum e? Întrebă bătrâna.

— Mâncabila, răspunse musafira, sinceră.

— Ierburile o fac atât de bună, explică zgripţuroaica.

— Am simţit busuiocul şi cimbrul, spuse musafira, dar

mai există un gust, pe care mi-a fost greu să-l recunosc.

— Aha! Spuse doamna Semele şi hăpăi o felie de carne.

— Are un gust neobişnuit.

— Are. E vorba de o iarbă care creşte doar în Garamond, pe o insulă din mijlocul unui lac întins. E foarte bună pentru tot soiul de cărnuri şi pentru peşte şi-mi aminteşte un pic, ca aromă, de frunzele de anason cu un strop de nucşoară. Florile ai au cea mai atrăgătoare nuanţă de portocaliu. E bună pentru vânturi şi pentru friguri, în plus e un soporific uşor şi are proprietatea ciudată că acela care o gustă nu poate, timp de câteva ore, să spună decât adevărul.

Doamna în veşmânt stacojiu lăsă să-i cadă strachina pe pământ.

— Iarbă limbus? Ai îndrăznit să-mi dai să mănânc iarbă limbus?

— Aşa se pare, draga mea, spuse bătrâna, foarte încântată. Deci, spune-mi, doamnă Morwanneg, dacă acesta e numele tău, unde te duci, în căruţa ta cea frumoasă? Şi de ce îmi aminteşti de cineva pe care am cunoscut-o cândva? Pentru că doamna Semele nu uită nimic şi pe nimeni.

— Merg să găsesc o stea, spuse regina-vrăjitoare. O stea care a căzut în codrul cel mare de pe latura cealaltă a muntelui Pântec. Iar când o s-o găsesc, o să-mi iau cuţitul cel mare şi o să-i scot inima, cât timp mai e în viaţă şi cât timp inima mai este a ei. Pentru că inima unei stele în viaţă este leacul deplin împotriva tuturor capcanelor vârstei şi timpului. Surorile mele aşteaptă să mă întorc.

Doamna Semele hohoti şi-şi strânse braţele în jurul trupului, legănându-se, cu degetele-i osoase înfipte în coaste.

— Inima unei stele! Hi, hi! Un asemenea lucru preţios e bun pentru mine. Trebuie să mănânc mult din ea ca să-mi revină tinereţea, pentru ca părul meu să se

transforme din cenuşiu în auriu, pentru că ţâţele mele fleşcăite să devină tari şi ţanţoşe. Apoi o să duc ce mai rămâne din inimă la bâlciul cel mare din Satul Zidului. Hi, hi!

— N-o să faci asta, zise musafira ei, foarte liniştită.

— Nu? Eşti oaspetele meu, dragă. Ai jurat. Ai mâncat din mâncarea mea. Conform legilor asociaţiei noastre, nu poţi să-mi faci nici un rău.

— Oh, există atât de multe lucruri pe care le pot face ca să-ţi fie rău, Plicticoasă Sal, dar o să mă mulţumesc să-ţi amintesc că acela care a mâncat iarbă limbus nu poate să spună decât adevărul, timp de mai multe ore. Încă un lucru, zise ea, şi în cuvintele ei pâlpâiau fulgere îndepărtate, iar pădurea se potoli, ca şi cum fiecare frunză şi fiecare copac ar fi ascultat cu atenţie tot ce glăsuia ea. Iţi spun următoarele: ai furat cunoştinţe la care nu aveai dreptul, dar de care nu vei profita. Pentru că nu vei fi în stare să vezi steaua, nu vei fi în stare s-o zăreşti, nu vei fi în stare s-o atingi, s-o simţi, s-o găseşti, s-o ucizi. Şi dacă altcineva îi va scoate inima şi ţi-o va da, nu vei şti acest lucru, chiar dacă o vei ţine în mina. Aşa am grăit. Acestea sunt cuvintele mele şi acum spun adevărul. Şi mai află ceva: am jurat pe înţelegerea asociaţiei noastre că nu-ţi voi face rău. Dar n-am jurat că n-o să te transform într-o viespe neagră, că n-o să-ţi rup picioarele unul câte unul şi n-o să te las pradă păsărilor, pentru că mi-ai făcut un asemenea lucru de ruşine.

Doamna Semele deschise ochii mari de frică şi se uită peste flăcările focului la musafira ei.

— Cine eşti tu? Întrebă ea, în cele din urmă.

— Când m-ai întâlnit ultima oară, răspunse femeia în veşmânt stacojiu, domneam împreună cu surorile mele în Carnadine, înainte ca acesta să fie pierdut.

— *Tu?* Dar eşti moartă, moartă de mult timp!

— S-a spus că lilimele sunt moarte, dar ele au trăit întotdeauna. Veveriţa n-a găsit încă ghinda din care va creşte stejarul din care se va face leagănul pentru

copilul care mă va omorî, după ce va creşte.

În timp ce vorbea, fulgerări argintii sclipeau şi scânteiau în flăcări.

— Deci tu eşti. Şi ţi-ai recăpătat tinereţea, oftă doamna Semele. Iar acum pot şi eu să fiu iarăşi tânăra.

Doamna în veşmânt stacojiu se ridică şi aruncă în foc strachina în care fusese porţia ei de iepure.

— N-o să fii niciodată tânără, zise ea. Nu m-ai auzit? La o clipă după ce-o să plec o să uiţi până şi faptul că m-ai văzut. O să uiţi totul, chiar şi blestemul meu, deşi cunoaşterea acestuia te va necăji şi te va irita, ca o durere într-un membru amputat de multă vreme. Şi poate că în viitor o să-ţi tratezi oaspeţii cu mai multă bunăvoinţă şi cu mai mult respect.

Atunci strachina de lemn fu cuprinsă de flăcări, de o vâlvătaie care pârli frunzele stejarului aflate mult deasupra. Doamna Semele scoase strachina înnegrită din foc cu un băţ şi o stinse în iarba înaltă.

— Ce m-a apucat de mi-am aruncat strachina în foc? Exclamă ea. Uite, unul dintre cuţitele mele frumoase, e ars tot şi stricat. La ce m-am gândit?

Nu primi nici un răspuns. De pe drum se auzea tropotitul ca de tobă a ceva ce părea a fi zgomot de copite de capră, gonind prin noapte. Doamna Semele clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-l scuture de praf şi de pânze de păianjen.

— Îmbătrânesc, îi spuse ea păsării în multe culori care stătea pe stinghia ei de lângă locul vizitiului, pasăre care văzuse totul şi care nu uitase nimic. Îmbătrânesc. Şi nu se poate face nimic împotriva acestui lucru.

Pasărea se mişcă stânjenită pe stinghie.

O veveriţă roşie căută ceva, ezitând un pic, în lumina focului. Luă o ghindă, o ţinu o clipă în labele din faţă ce semănau cu nişte mâini, ca şi cum s-ar fi rugat, apoi fugi să îngroape ghinda şi să uite de ea.

Scaithe's Ebb e un mic oraş, port la mare, construit pe granit, un oraş de lumânărari, dulgheri şi ţesători de

pânze, de marinari bătrâni cărora le lipsesc degete sau membre şi care şi-au deschis propria lor cârciuma Bau care-şi petrec zilele în cârciumi, iar ce le-a rămas din păr e împletit în cozi lungi, şi miriştea de pe bărbia lor s-a colorat de multă vreme în alb. Nu există târfe în Scaithe's Ebb, sau nici una care-i considerată astfel, deşi există acolo destule femei care, dacă-s obligate, se vor descrie ca având mai multe căsătorii, cu un bărbat de pe corabia aceea la fiecare şase luni, cu alt soţ de pe corabia ailaltă care se întoarce în port pentru o lună la fiecare nouă luni...

Socoteala acestor lucruri mulţumea multă lume. Şi chiar dacă uneori dezamăgea, iar un soţ se întorcea la nevasta sa în timp ce un alt soţ era încă acasă, atunci urma o încăierare, iar cârciuma îl consolă pe cel care pierdea. Marinarii nu se sinchiseau de chestia asta, pentru că ştiau că aşa merg lucrurile, că măcar exista o persoană care să bage de seamă că nu se mai întorceau de pe mare şi să-i jelească. Iar nevestele se consolau ştiind că şi soţii le erau necredincioşi, pentru că nimeni nu poate să lupte cu marea când e vorba de dragostea unui bărbat, din moment ce aceasta le este şi mamă şi iubită, şi tot ea le va scălda trupurile, când va veni vremea, le va spăla transformându-le în coral, în fildeş şi în perle.

Deci seniorul Primus de Stormhold ajunse într-o noapte în Scaithe's Edd, îmbrăcat complet în negru, cu o barbă deasă şi zdravănă, precum un cuib de barză din coşurile din oraş. Sosi într-o caleaşca trasă de patru cai negri şi luă o cameră la *Locul de odihnă al marinarului,* de pe Strada Cotită.

Era considerat ciudat în nevoile şi cererile sale, pentru că-şi adusese singur mâncare şi băutură, pe care le ţinea în cameră, încuiate într-un cufăr de lemn pe care-l descuia doar ca să ia un măr, o felie de brânză sau o cupă de vin piperat. Camera sa era cea mai de sus din han, o clădire înaltă şi fusiformă, clădită pe b ieşitură de

stânca pentru a uşura contrabanda.

Seniorul plătise un număr de băieţi dintre cei care hoinăreau pe străzile din oraş să-l anunţe în clipa în care ar fi zărit că în localitate sosise cineva pe care nu-l cunoşteau, pe uscat sau pe mare. Puştii trebuia, în principal, să se uite după un individ foarte înalt, osos, cu părul negru, cu figură subţire de om flămând şi cu privire preocupată.

— Primus a învăţat să fie atent, spuse Secundus celorlalţi patru fraţi morţi.

— Ştiţi ce se zice, şopti Quintus, cu tonul melancolic al morţilor, care suna în ziua aceea precum valurile îndepărtate ce spălau prundişul. Un om care s-a săturat să se uite peste umăr ca să se ferească de Septimus s-a săturat de viaţă.

Dimineaţa, Primus discuta cu căpitanii care aveau navele în Scaithe's Ebb, făcându-le cinste cu grog, dar nu mânca, nici nu bea cu ei. După-amiaza cerceta corăbiile de la chei.

Curând, zvonurile din Scaithe's Ebb (şi erau multe) căpătară o singură formă: domnul cel bărbos voia să ia o corabie spre est. Acest basm fu izgonit iute de altul: că domnul va naviga pe *Inima unui vis* a căpitanului Yann, o navă cu velatură neagră şi cu punţi vopsite în roşu stacojiu, ce avea o reputaţie mai mult sau mai puţin savuroasă (menţionez doar că se spunea că se ţinea de piraterie în apele îndepărtate), şi că acest lucru avea să se întâmple de îndată ce va ordonă el.

— Bunule domn! Strigă un băieţel către seniorul Primus. În oraş e un bărbat, venit pe uscat. S-a găzduit la jupâneasa Pettier. E slab şi cu nasul coroiat. L-am văzut la *Mugetul oceanului,* făcând cinste cu grog tuturor bărbaţilor din încăpere. Zice că-i un călător pe mare întristat, care caută un loc de acostare.

Primus mângâie capul murdar al băiatului şi-i dădu o monedă. Apoi se întoarse la pregătirile sale. În după-amiaza aceea se anunţă că *Inima unui vis* va părăsi

portul peste trei zile.

Cu o zi înainte ca *Inima unui vis* să ridice pânzele, Primus fu văzut vânzându-şi caleaşca şi cei patru cai grăjdarului din Wardle Street, după care se duse pe chei şi împărţi monede cu valoare redusă băieţilor care hoinăresc pe străzi. Intră în cabina *Inimii unui vis* şi dădu ordine stricte să nu-l deranjeze nimeni, sub nici un motiv, bun sau rău, până nu se vor afla la o săptămână de port.

În seara aceea avu loc un accident nefericit. Un marinar care făcea parte din echipajul de pe *Inima unui vis* căzu, beat, pe pavajul alunecos din Revenue Street, şi-şi rupse şoldul. Din fericire, exista cine să-l înlocuiască: chiar marinarul cu care băuse în seara aceea şi care-l convinsese pe omul rănit să facă o demonstraţie a unor paşi de dans deosebit de complicaţi pe pavajul ud. Iar marinarul acela, înalt, slab şi cu nasul coroiat îşi semnă contractul cu un cerc chiar în noaptea aceea şi urcă pe punte în zori, când corabia ieşi din port prin ceaţa dimineţii. *Inima unui vis* naviga spre est.

Seniorul Primus de Stormhold, cu barba proaspăt rasă, privi corabia din vârful dealului până când dispăru din vedere. Apoi se duse pe Wardle Street, dădu grăjdarului banii înapoi şi ceva pe deasupra, apoi plecă de pe coastă către vest, într-o caleaşca neagră, trasă de patru cai negri.

Era o soluţie evidentă. La urma urmei, inorogul mersese în buiestru în urma lor cea mai mare parte a dimineţii, împingând uneori steaua în umăr cu fruntea sa mare. Rănile de pe coaste, care se deschiseseră ca nişte flori roşii sub ghearele leului cu o zi înainte, se uscaseră acum, deveniseră cafenii şi făcuseră coajă.

Steaua şchiopăta, şontâcăia şi se împleticea, iar Tristran mergea alături de ea, lanţul cel rece legându-i mijloc de mijloc.

Pe de o parte, Tristran simţea că-i un soi de sacrilegiu să călăreşti un inorog, pentru că acesta nu era un cal, nu

semnase nici una dintre vechile înţelegeri dintre om şi cal. În ochii lui negri exista o anumită sălbăticie, ca şi o vioiciune săltăreaţă în mersul său, periculos şi nedomesticit. Pe de altă parte, Tristran începuse să simtă, într-un fel pe care nu-l putea descrie, că inorogului îi păsa de stea şi că ar fi vrut s-o ajute. Aşa că zise:

— Uite ce-i, ştiu chestia aia cu dejucatul tuturor planurilor mele în timpul drumului, dar dacă inorogul vrea, poate te va căra un pic în spatele său.

Steaua nu spuse nimic.

— Ei bine?

Steaua ridică din umeri.

Tristran se întoarse către inorog, se uită în ochii lui negri şi-l întrebă:

— Înţelegi ce spun?

Animalul nu zise nimic. Tristran sperase că o să dea din cap sau o să bocăne cu copita, ca un cal dresat pe care-l văzuse pe pajiştea din sat când era mai mic. Inorogul se uitase pur şi simplu la el.

— Vrei s-o cari pe doamna? Te rog!

Animalul nu scoase un cuvânt, nu dădu din cap, nu dădu din picior. Dar se duse la stea şi îngenunche la picioarele ei.

Tristran ajută steaua să se urce pe spatele inorogului. Ea se prinse de coama lui încâlcita cu amândouă mâinile şi se aşeză într-o parte, cu piciorul rupt întins. Şi aşa călătoriră ore în şir.

Tristran mergea alături de ei, ţinând cârja fetei pe umăr, cu traista sa bălăngănindu-se în vârful ei. Descoperi că era la fel de greu de călătorit ca şi înainte, chiar dacă steaua mergea călare pe inorog. Atunci fusese obligat să meargă încet, să ţină pasul cu şchiopătatul stelei, iar acum se grăbea să ţină pasul cu inorogul, îngrijorat că animalul ar fi putut să se îndepărteze, iar lanţul ar fi putut s-o tragă pe stea de pe spatele ino rugului. În timp ce mergea, îi ghiorăia

stomacul. Foamea îl chinuia. Tristran începu să se închipuie doar ca o foame înconjurată de un strat subţire de carne şi mergea, mergea cât de iute putea...

Se împletici şi-şi dădu seama că se prăbuşea.

— Vă rog să vă opriţi, gemu el.

Inorogul încetini, apoi se opri. Steaua se uită în jos, spre el. Apoi se strâmba şi clătină din cap.

— Ai face mai bine să urci şi tu, zise ea. Dacă te lasă inorogul. Altfel o să cazi şi o să mă tragi pe pământ după tine. Şi trebuie să ne ducem undeva, într-un loc în care poţi să găseşti de mâncare.

Tristran dădu din cap, recunoscător.

Inorogul nu păru să se opună şi aşteptă fără să se împotrivească, aşa că Tristran încercă să se caţăre pe el. Era ca şi cum ar fi încercat să urce pe un zid neted. La fel de zadarnic. În cele din urmă, Tristran conduse animalul până la un fag care fusese dezrădăcinat cu ani în urmă de o furtună, de un vânt puternic sau de un uriaş nervos şi, ţinând în mina traistă şi cârja stelei, se caţără de pe rădăcini pe trunchi, iar de acolo pe spatele inorogului.

— Există un sat pe cealaltă pantă a dealului, spuse Tristran. Mă aştept să găsim ceva de mâncare după ce vom ajunge acolo.

Apoi bătu uşor cu mâna liberă în trupul inorogului. Acesta începu să meargă. Tristran îşi puse mâna pe mijlocul stelei, ca să se ţină drept. Simţi pânza mătăsoasă o rochiei şi, sub această, lanţul gros de care era legat topazul, din jurul mijlocului ei.

Mersul călare pe un inorog nu era precum mersul călare pe un cal. Era un călărit mai sălbatic şi mai ciudat. Inorogul aşteptă până când Tristran şi steaua se aşezară bine pe spatele său, apoi, încet, treptat, începu să mărească viteza.

Copacii apăreau şi dispăreau pe lângă ei. Steaua se aplecă în faţă, cu degetele înfipte în coama inorogului. Tristran, care uitase de foame din cauza fricii, se ţinea

de coastele animalului cu genunchii şi se ruga să nu fie trântiţi la pământ de vreo creangă întinsă deasupra drumului. Curând, descoperi că experienţa începu să-i placă. În călăritul unui inorog exista ceva ce putea fi descoperit doar de cei care puteau face acest lucru şi care nu semăna cu nimic altceva: ceva aţâţător, îmbătător şi plăcut.

Soarele apunea când ajunseră la marginea satului. Inorogul se opri pe pajiştea deluroasă, sub un stejar, şi nu vru să meargă mai departe. Tristran coborî, aterizând cu zgomot pe iarba fineţei. Îl durea noada, dar nu îndrăzni să şi-o frece, pentru că steaua se uita la el, răbdătoare.

— Ţi-e foame? O întrebă el pe stea. Ea nu-i răspunse.

— Uite ce-i, zise el. Mie mi-e foame. Sunt flămând. Nu ştiu dacă voi, stelele, mâncaţi. Nici ce mâncaţi. Nu vreau să flămânzeşti.

Se uită întrebător la ea. Steaua se uită în jos spre el, la început nepăsătoare, apoi, deodată, ochii ei albaştri se umplură de lacrimi. Ridică mâna şi-şi şterse lacrimile, lăsându-şi o urmă de noroi pe obraz.

— Noi mâncăm doar beznă, spuse ea. Şi bem doar lumină. Aşa că nu mi-e foame. Sunt singură, sunt speriată, mi-e frig, sunt prizonieră, mă simt mizerabil, dar nu mi-e foame.

— Nu plânge, spuse Tristran. Mă duc în sat să fac rost de nişte mâncare. Aşteaptă aici. Inorogul o să te apere, dacă vine cineva.

Se întinse şi o ridică cu blândeţe de pe spatele inorogului. Animalul îşi scutură coama, apoi începu să pască liniştit iarba de pe pajişte.

Steaua pufni.

— Să aştept aici? Întrebă ea, ridicând lanţul care-i unea.

— Oh! Exclamă Tristran. Dă-mi mâna.

Steaua îi întinse mâna. Tristran încercă să dezlege lanţul, dar nu reuşi.

— Hmmm, mormăi Tristran, apoi trase de lanţul din jurul mijlocului său, dar şi acesta era bine prins. Se pare că şi eu sunt legat de tine, aşa cum tu eşti legată de mine.

Steaua îşi aruncă părul pe spate, închise ochii şi oftă din tot sufletul. Apoi deschise ochii şi spuse, fiind din nou stăpână pe sine:

— Poate e nevoie de un cuvânt magic sau ceva de genul ăsta.

— Nu cunosc nici un cuvânt magic, zise Tristran, ridicând lanţul, care sclipea roşu şi violet în lumina soarelui care apunea. Te rog, zise el.

Se auzi un clipocit în substanţa lanţului şi Tristran îl desprinse cu mâna din jurul mijlocului său.

— Gata, zise el şi-i dădu stelei celălalt capăt al lanţului care o lega. O să încerc să nu întârzii prea mult. Iar dacă cineva din lumea zânelor îţi cânta cântece batjocoritoare, nu arunca în nici un caz cu cârja în el, pentru că o să ţi-o fure.

— N-o să arunc, făgădui ea.

— Trebuie să-mi făgăduieşti, pe onoarea ta de stea, că n-o să fugi, spuse Tristran.

Steaua îşi atinse piciorul rupt.

— Un timp n-o să fug, răspunse ea, muşcător, iar Tristran trebui să se mulţumească doar cu atât.

Merse pe jos ultima jumătate de milă până în sat. Nu exista nici un han, pentru că satul era departe de drumurile bătute de călători, dar bătrâna corpolentă care-i explică acest lucru insistă s-o însoţească până la coliba ei, unde-i oferi o strachină de lemn plină cu budincă de ovăz cu morcovi în ea şi o ulcică de bere. Tristran îşi schimbă basmaua de stambă pentru o sticlă cu tonic din flori de şoc, o roată de brânză verde şi o cantitate de fructe nefamiliare lui, care erau moi şi pufoase, ca nişte caise, dar aveau culoarea purpuriu-albastră a strugurilor şi miroseau ca nişte pere coapte. Iar femeia îi dădu şi un snop de fin, pentru inorog.

Tristran se întoarse în pajiştea unde-i lăsase, mestecând un fruct care era zemos, cărnos şi destul de dulce.

Se întrebă dacă steaua o să vrea să guste dintr-un fruct şi dacă o să-i placă, dacă o să-l guste. Spera să fie mulţumită de ceea ce-i adusese.

La început, Tristran crezu că greşise, că rătăcise drumul la lumina lunii. Nu, era acelaşi stejar, cel sub care stătuse steaua.

— Hei! Strigă el.

Licurici şi alte insecte luminoase străluceau verde şi galben în gardul viu şi în ramurile copacilor. Nici un răspuns. Tristran simţi că i se face rău.

— Hei! Strigă el, apoi încetă să strige, pentru că nu avea cine să-i răspundă.

Aruncă snopul de fin şi-i dădu un şut.

Steaua era la sud-vest de el şi se mişca mai iute decât putea el să meargă. O urmări la lumina strălucitoare a lunii. În sinea sa, se simţea stupefiat şi prostit, cuprins de vinovăţie, de ruşine şi de regret. N-ar fi trebuit să-i dezlege lanţul, ar fi trebuit s-o lege de copac. Ar fi trebuit s-o oblige pe stea să meargă cu el în sat. Astea erau lucrurile care-i treceau prin cap în timp ce mergea. Dar un alt glas îi vorbea în acelaşi timp, atrăgându-i atenţia că de n-ar fi dezlegat-o atunci, ar fi făcut acest lucru altădată, iar ea ar fi fugit atunci.

Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată, apoi începu să se împiedice de rădăcini, în timp ce drumul îl ducea printre copaci bătrâni în adâncurile pădurii. Lumina lunii dispăru treptat sub acoperişul des de frunze, iar după ce se mai împletici zadarnic prin beznă un timp, Tristran se întinse sub un copac, îşi puse capul pe traistă şi închise ochii, plângându-şi de milă până când adormi.

Într-o trecătoare stâncoasa de munte, pe panta din partea cea mai de sud a muntelui Pântec, regina-vrăjitoare smuci de hăţurile căruţei ei trase de ţapi, o

opri şi aspiră pe nări aerul rece.

Miriade de stele atârnau reci pe cerul de deasupra ei.

Buzele ei roşii, roşii se curbară într-un zâmbet de-o asemenea frumuseţe, de-o asemenea strălucire, arătând o fericire curată şi perfectă, încât ţi-ar fi îngheţat sângele în vine dacă l-ai fi văzut.

— Iată, spuse ea. Vine către mine.

Iar vântul din trecătoarea de munte hăuli triumfător peste ea, ca şi cum i-ar fi răspuns.

Primus stătea lângă jarul focului şi tremura sub roba sa groasă, neagră. Unul dintre armăsarii cei negri, care se trezise sau visa, necheză şi pufni, apoi se potoli din nou. Primus îşi simţea figura bizar de rece. Îi lipsea barba sa deasă. Scoase cu un băţ un bulgăre de lut din jar. Scuipă în palme, apoi despică lutul fierbinte şi mirosi carnea dulce de arici, care se copsese încet în jăratec, în timp ce el dormise.

Îşi mânca micul dejun cu meticulozitate, scuipând oasele mărunte în foc după ce mestecase carnea de pe ele. Împinse ariciul pe gâtlej cu o felie de brânză tare şi cu un vin alb, uşor oţetit.

După ce mânca, îşi şterse mâinile de robă şi aruncă runele ca să găsească piatra de topaz care-i oferea domnia oraşului de pe stâncă şi a domeniilor uriaşe ale Stormholdului. Aruncă runele şi apoi se uită uluit la plăcile mici, pătrate, din granit roşu. Le luă din nou, le scutură în mâinile cu degete lungi, le aruncă pe pământ şi se uită din nou la ele. Apoi Primus scuipă în jăratec, iar acesta sfirâi uşor. Adună plăcile şi le lăsă să cadă în punga de la brâu.

— Se mişcă iute, se îndepărtează, îşi spuse Primus.

Apoi se pişă pe jarul focului, pentru că se afla într-o zonă sălbatică unde erau bandiţi, spiriduşi şi făpturi şi mai rele, iar el nu avea nici un chef să le atragă atenţia asupra prezenţei sale. După aceea înhamă caii la caleaşca, urcă pe capră şi mâna trăsura către pădure, spre vest, către şirul de munţi din spatele acesteia.

Fata se ţinea bine de gâtul inorogului, în timp ce acesta gonea prin pădurea întunecată.

Printre copaci nu pătrundea lumina lunii, dar inorogul scânteia şi strălucea într-o lumină albă, ca şi luna, în timp ce fata însăşi sclipea şi lumina ca şi cum ar fi răspândit o pulbere luminoasă. Şi în timp ce ea trecea printre copaci, un privitor îndepărtat ar fi avut impresia că fata sclipea din când în când, ca o stea micuţă.

Capitolul Şase

Ce spune copacul

Tristran Thorn visa.

Era într-un măr, uitându-se pe fereastră la Victoria Forester, care se dezbrăca. În timp ce ea îşi scotea rochia, scoţând la iveală o grămadă de lenjerie, Tristran simţi că ramura îi alunecă de sub picioare, apoi se prăbuşi prin aer, în lumina lunii…

Cădea pe lună.

Iar luna vorbea cu el: *Te rog,* şopti luna, cu un glas care-i amintea un pic de cel al mamei sale, *apăr-o. Apără-mi copilul Ei vor să-i facă rău. Eu am făcut tot ce-am putut.* Iar luna i-ar fi spus mai multe, şi poate că i-a şi spus, dar luna se transformă în oglindirea luminii lunii în apa aflată mult sub el, iar Tristran deveni conştient că pe faţa lui mergea un păianjen mic şi că avea o crampă la gât, aşa că ridică mâna şi dădu la o parte cu grijă păianjenul de pe obraz, şi soarele dimineţii îl lovi în ochi, iar lumea era aurie şi verde.

— Visai, spuse o voce de femeie tânără de undeva, de deasupra lui. Vocea era blândă şi avea un accent straniu. Tristran auzea frunzele foşnind în fagul arămiu de deasupra sa.

— Da, răspunse el celei care era în copac. Visam.

— Şi eu am avut un vis, noaptea trecută, zise glasul. În visul meu, m-am uitat în sus şi am văzut întreaga pădure, iar ceva uriaş se mişca prin ea. Şi a venit tot mai aproape şi am ştiut ce era.

Vocea feminină încetă brusc să vorbească.

— Ce era? Întrebă Tristran.

— Totul, răspunse vocea. Era Pan. Pe când eram foarte tânără, cineva – poate era o veveriţă, veveriţele vorbesc atât de mult, sau o coţofană, sau vreun peşte –

mi-a spus că Pan stăpâneşte întreaga pădure. Adică nu o stăpânea ca un proprietar. Adică nu ar fi vândut pădurea altcuiva, nici n-ar fi ridicat un zid în jurul ei...

— Nici n-ar fi tăiat copacii, zise Tristran, ca s-o ajute. Se aşternu tăcerea. Tristran se întrebă unde dispăruse fata.

— Hei! Zise el. Hei!

Se auzi alt foşnet de frunze deasupra sa.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise vocea.

— Îmi cer scuze, spuse Tristran, fără să ştie prea bine de ce îşi cerea iertare. Dar mi-ai spus că Pan stăpânea pădurea...

— Sigur că o stăpânea, spuse vocea. Nu-i greu să stăpâneşti ceva. Sau pe cineva. Trebuie doar să ştii că-i al tău, apoi să vrei să-i dai drumul. Pan stăpâneşte pădurea aceasta în acest fel. Şi în vis a venit la mine. Şi tu erai în visul meu, ducând de lanţ o fată tristă. Ea era foarte, foarte tristă. Pan mi-a spus să te ajut.

— Pe mine?

— Şi asta m-a făcut să mă simt cald, arzător şi fierbinte în interior, din vârful frunzelor până la capătul rădăcinilor. Aşa că m-am trezit, iar tu erai aici, dormind cu capul pe trunchiul meu, sforăind ca un porc.

Tristran îşi scarpină nasul. Încetă să mai caute o femeie printre ramurile fagului arămiu de deasupra sa şi se uită chiar la copac.

— Eşti un copac, zise Tristran, exprimându-şi gândurile în cuvinte.

— N-am fost întotdeauna copac, spuse vocea, prin foşnetul frunzelor fagului roşcat. Un vrăjitor m-a făcut copac.

— Ce-ai fost înainte? Întrebă Tristran.

— Crezi că mă place?

— Cine?

— Pan. Dacă tu ai fi stăpânul pădurii, ai da cuiva o treabă de făcut, i-ai spune să dea tot ajutorul şi sprijinul posibil, dacă nu l-ai plăcea?

— Ei bine… zise Tristran, dar înainte să decidă care-i răspunsul cel mai politicos, copacul spusese deja:

— O nimfă. Am fost o nimfă a pădurii. Dar am fost urmărită de un prinţ, nu unul drăguţ, ci de celălalt soi, şi ai crede că un prinţ, chiar de soi rău, ştie ce-s acelea limite, nu-i aşa?

— Şi aşa e?

— Aşa am crezut eu, dar nu şi el, aşa că am făcut un pic de vrajă în timp ce alergam şi *bum!* Am devenit copac. Ce zici?

— Doamnă, nu ştiu cum erai ca nimfă a pădurii, dar acum eşti un copac magnific.

Copacul nu răspunse imediat, dar frunzele foşniră frumos.

— Şi ca nimfă am fost frumoasă, recunoscu ea, cu timiditate.

— Despre ce fel de ajutor şi sprijin e vorba? Întrebă Tristran. Nu că aş fi pretenţios, în clipa asta am nevoie de tot ajutorul şi sprijinul pe care-l pot căpăta. Dar un copac nu-i locul evident în care să cauţi aşa ceva. Tu nu poţi să vii cu mine, nici să mă hrăneşti, nici să aduci steaua aici, nici să ne trimiţi înapoi în Satul Zidului, ca să-mi văd iubita. Sunt sigur că faci o treabă grozavă oprind ploaia, dar acum nu plouă…

Copacul foşni.

— De ce nu-mi spui povestea ta şi să mă laşi pe mine să judec dacă pot sau nu să te ajut?

Tristran începu să protesteze. Simţea steaua îndepărtându-se de el cu viteza inorogului care galopa, şi nu avea timp de pierdut cu recitarea aventurilor din viaţa sa până în momentul acela. Dar îi trecu prin minte că progresele pe care le făcuse până atunci în călătoria să se datoraseră faptului că acceptase ajutorul care-i fusese oferit. Aşa că se aşeză pe jos şi-i povesti fagului arămiu tot ce-i trecu prin minte despre dragostea să, pură şi adevărată, pe care o simţea pentru Victoria Forester; despre promisiunea pe care i-o făcuse acesteia

să-i aducă steaua căzătoare – nu orice stea căzătoare, ci aceea pe care o văzuseră împreună din vârful Dyties Hill; despre călătoria sa prin Ţara Zânelor. Îi povesti copacului despre cei întâlniţi în drum, despre omuleţul păros şi despre zânele mititele care-i furaseră melonul; îi povesti despre luminarea magică, despre mersul său de leghe întregi până în valea în care era steaua; despre leu şi despre inorog; şi despre felul în care pierduse steaua.

Îşi termină povestea şi se lăsă tăcerea. Frunzele arămii de pe copac foşniră uşor, ca bătute de o briză blândă, apoi mai puternic, de parcă ar fi venit furtuna. Apoi frunzele alcătuiră un glas jos, mândru, care spuse:

— Dacă ai fi ţinut-o înlănţuită, iar ea ar fi scăpat de lanţuri, atunci nici o putere de pe pământ sau din cer n-ar fi putut să mă oblige să te ajut, nici măcar marele Pan sau doamna Sylvia, indiferent cât s-ar fi rugat sau m-ar fi implorat. Dar tu i-ai dezlegat lanţul, iar pentru asta o să te ajut.

— Mulţumesc, spuse Tristran.

— O să-ţi spun trei adevăruri, Două dintre ele o să ţi le spun acum, iar ultimul e pentru momentul în care o să ai cel mai mult nevoie de el. Vei judeca singur când va fi momentul acela. În primul rând, steaua e în mare pericol. Lucrurile care se întâmpla în mijlocul pădurii sunt cunoscute curând în marginile ei cele mai îndepărtate, copacii vorbesc cu vântul, vântul duce vorba până în pădurea cea mai învecinată… Există forţe care vor să-i facă rău, mai mult decât rău. Trebuie s-o găseşti şi s-o protejezi. În al doilea rând, există o cărare prin pădure, care trece pe lângă bradul acela (pot să-ţi spun despre bradul ăla nişte lucruri care ar face şi o piatră să roşească), iar peste câteva minute pe cărarea aceea va trece o caleaşca. Grăbeşte-te şi n-o s-o ratezi. În al treilea rând, întinde mâinile.

Tristran întinse mâinile. De deasupra coborî o frunză de culoarea aramei, care alunecă spre el, rotindu-se, şi se opri fix în palma sa dreaptă.

— Ţine, spuse copacul. Pune-o bine. Şi ascultă ce-o să-ţi spună, atunci când o să ai cea mai mare nevoie. Caleaşca e aproape. Fugi! Fugi!

Tristran îşi luă traistă şi b luă la goană, iar în timp ce fugea băgă frunză în buzunarul interior al tunicii. Auzea bocănitul copitelor prin luminiş, apropiindu-se tot mai mult. Ştia că nu poate să ajungă la timp, cu toate că dorea cu disperare să prindă caleaşca, dar continuă să gonească până când auzi doar bubuitul inimii sale, care-i răsuna în piept şi în urechi, şi şuieratul aerului pe care-l trăgea în plămâni. Se împletici printre ferigi şi ajunse la cărare exact când caleaşca ajunse în locul acela.

Era o caleaşca neagră, trasă de patru cai negri ca noaptea şi minată de un individ alb la faţă, îmbrăcat într-o robă lungă, neagră. Era la douăzeci de paşi de Tristran. Acesta rămase locului, gâfâind, încercă să strige, dar avea gâtul uscat, dispăruse toată vlaga din el, iar glasul său semăna cu un soi de şoaptă răguşită, încercă să strige şi reuşi doar să horcăie.

Caleaşca trecu pe lângă el fără să încetinească.

Tristran rămase pe pământ şi-şi trase răsuflarea. Apoi, temându-se pentru soarta stelei, se ridică în picioare şi merse, cât de iute putu, pe cărarea din pădure. Nu mersese mai mult de zece minute când dădu de caleaşca aceea neagră. O creangă uriaşă, mare cât un copac, căzuse dintr-un stejar pe cărare chiar în faţa cailor, iar vizitiul, care era singurul pasager din caleaşca, se chinuia s-o dea la o parte din drum.

— A naibii chestie! Zise vizitiul, care purta o robă lungă, neagră, şi care, după părerea lui Tristran, avea aproape cincizeci de ani. N-a fost nici vânt, nici furtună. Pur şi simplu a căzut. A îngrozit caii.

Individul avea un glas profund, răsunător.

Tristran şi vizitiul deshămară caii şi-i legară cu funii de craca de stejar. Apoi cei doi oameni împinseră, cei patru cai traseră, şi împreună târâră creanga la marginea drumului. Tristran mulţumi în gând stejarului

a cărui creangă se prăbuşise, fagului arămiu şi lui Pan al pădurilor, apoi îl întrebă pe vizitiu dacă putea să-l ia şi pe el cu trăsura, până ieşeau din codru.

— Nu iau pasageri, zise vizitiul, frecându-şi bărbia nerasă.

— Bineînţeles, zise Tristran. Dar fără mine ai fi rămas aici. Cu siguranţă că m-a trimis providenţa să te ajut, aşa cum providenţa mi te-a trimis. Nu-ţi cer să te abaţi din drum şi s-ar putea să vină iarăşi un moment în care să fii bucuros să ai la dispoziţie încă o pereche de mâini.

Vizitiul caleştii îl privi pe Tristran din cap până-n picioare. Apoi scotoci în punga de catifea care-i atârna la cingătoare şi scoase o mina de plăci pătrate, din granit roşu.

— Alege una, îi spuse el lui Tristran.

Tristran alese o plăcuţă de piatră şi-i arătă individului simbolul sculptat în ea.

— Hmmm!

Asta fu tot ce spuse vizitiul. Apoi comandă din nou:

— Alege alta. Tristran se supuse.

. – Încă una.

Bărbatul îşi frecă bărbia încă o dată.

— Da, poţi să vii cu mine, zise el. Runele par sigure în privinţa asta. Deşi vor exista pericole. Poate vor mai fi şi alte ramuri căzute, care trebuie mutate. Poţi să stai în faţă, dacă vrei, pe capră vizitiului, lângă mine, ca să-mi ţii tovărăşie.

Tristran remarcă un lucru ciudat, în timp ce urca pe capră. Când aruncase o privire în interiorul caleştii, i se păruse că vede cinci domni albi, toţi îmbrăcaţi în cenuşiu, care se uitau cu tristeţe la el. Dar când se mai uită o dată, în trăsură nu era nimeni.

Caleaşca zăngănea şi hodorogea pe drumul înierbat, sub un acoperiş verde-auriu de frunze. Tristran era îngrijorat din cauza stelei. Îşi zise că aceasta fusese prost dispusă, dar, la urma urmei, avusese destule motive. Spera că steaua va reuşi să se ferească de

necazuri până o va lua cu el.

Se spunea uneori că şirul de munţi cenuşii şi negri care se întindeau ca o şiră a spinării de la nord spre sud în partea aceea a Ţării finelor fuseseră cândva un uriaş, care crescuse atât de mare şi de greu încât într-o zi, epuizat doar de efortul de a trăi şi a se mişca, se întinsese pe câmpie şi se cufundase într-un somn atât de adânc, încât treceau secole între două bătăi ale inimii sale. Asta, dacă chiar aşa s-a întâmplat, trebuie să se fi petrecut cu mult timp în urmă, în Prima Eră a lumii, când totul era piatră şi foc, apă şi vânt, iar din vremurile acelea au rămas prea puţini în viaţă ca să atragă atenţia că-i o minciună, de nu fusese adevărat. Dar, adevărat sau nu, lumea le spunea celor patru munţi mari din şir muntele Cap, muntele Umăr, muntele Pântec şi muntele Genunchi, iar colinele din sud erau cunoscute drept Picioarele. Printre munţi existau trecători, una între cap şi umăr, acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul, şi una chiar la sud de muntele Pântec.

Erau nişte munţi sălbatici, locuiţi de făpturi sălbatice: troli de culoarea ardeziei, oameni sălbatici păroşi, fauni rătăcitori, capre de munte şi gnomi mineri, călugări, exilaţi şi, uneori, câte o vrăjitoare pe culme. Nu era unul dintre lanţurile muntoase înalte din Ţara Zânelor, cum era de exemplu muntele Huon, în vârful căruia se afla Stormhold. Dar era un obstacol dificil pentru călătorii singuri care-l traversau.

Regina-vrăjitoare străbătuse trecătoarea de la sud de muntele Pântec în două zile, iar acum aştepta la gura trecătorii. Ţapii erau priponiţi de un mărăciniş, pe care-l ronţăiau fără entuziasm. Vrăjitoarea stătea lângă căruţă şi-şi ascuţea cuţitele cil o gresie.

Cuţitele erau vechi, aveau mânerele făcute din os, iar lamele din piatră vulcanică cioplită, neagră ca smoala, cu forme albe, ca nişte fulgi de zăpadă, îngheţate pentru totdeauna în obsidian. Erau două cuţite: unul mic, cu lamă ca de secure, masiv şi greu, pentru despicat cutia

toracică, pentru tăiat în bucăţi; celălalt lung, cu lamă ca de pumnal, pentru tăiat inima. Când cuţitele fură atât de ascuţite încât vrăjitoarea ar fi putut să-ţi taie gâtul cu oricare dintre ele, iar tu n-ai fi simţit decât atingerea uşoară a unui fir de păr şi căldura împrăştiindu-se a sângelui care s-ar fi scurs în tăcere, regina-vrăjitoare le puse deoparte şi-şi începu pregătirile.

Se duse la capre şi îi şopti fiecăreia un cuvânt vrăjit.

Acolo unde stătuseră ţapii stăteau acum un bărbat cu un barbişon alb şi o femeie cam băieţoasă, cu ochi inexpresivi. Cei doi nu spuneau nimic.

Vrăjitoarea se ghemui lângă căruţa ei şi-i şopti şi acesteia câteva cuvinte. Căruţa nu făcu nimic, iar vrăjitoarea^bătu din picior.

— Încep să îmbătrânesc, spuse ea celor doi servitori, iar aceştia nu răspunseră nimic, nici nu indicară prin ceva că-i înţeleseseră zisele. Lucrurile neînsufleţite au fost întotdeauna mai greu de schimbat decât cele însufleţite. Sufletele lor sunt mai bătrâne, mai proaste şi mai greu de convins. Dacă aş avea din nou tinereţea mea... în zorii lumii puteam să transform munţii în mări şi norii în palate. Puteam să populez oraşe cu pietricelele din prundiş. Dacă aş fi din nou tânără...

Oftă şi ridică mâna. În jurul degetelor ei pâlpâi o flacără albastră, apoi, când vrăjitoarea coborî mâna şi o întinse ca să atingă căruţa, focul dispăru.

Vrăjitoarea se ridică. Acum în părul ei negru ca pana corbului apăruseră şuviţe cenuşii, îi apăruseră cearcăne la ochi, dar căruţa dispăruse, iar vrăjitoarea stătea în faţa unui han mic, la marginea trecătorii prin munţi.

În depărtare răsună tunetul, iar fulgerul pâlpâi în zare.

Firma hanului se legăna şi scârţâia în bătaia vântului. Pe ea era pictată imaginea unei căruţe.

— Voi doi, spuse regina-vrăjitoare, intraţi înăuntru. Ea vine în direcţia asta şi va trebui să meargă prin trecătoarea aceasta. Iar eu trebuie doar să mă asigur că

va intra înăuntru. *Tu,* zise ea bărbatului cu bărbiţă albă, eşti Billy, proprietarul cârciumii. Eu voi fi nevasta ta, iar *ăsta,* spuse ea arătând spre fata cu ochi lipsiţi de inteligenţă, fată care fusese cândva Brevis, este fiica noastră, ospătăriţa.

Din culmile munţilor răsună o altă bubuitură de tunet, mai. Tare decât înainte.

— O să plouă curând, spuse vrăjitoarea. Hai să aprindem focul.

Tristran simţea steaua în faţa lor, mergând mereu înainte. Avea impresia că distanţa se reducea.

Spre uşurarea sa, caleaşca urma drumul stelei. La un moment dat, la o răscruce, Tristran fu îngrijorat că s-ar putea s-o ia pe ramificaţia nepotrivită. Era gata să părăsească trăsura şi să călătorească singur, dacă s-ar fi întâmplat asta.

Tovarăşul său trăsese de hăţuri, coborâse de pe capră şi-şi scosese runele. Apoi, după ce-şi încheiase consultarea acestora, se urcase la loc şi minase caleaşca pe drumul din stânga.

— Dacă nu-s necuviincios, pot să întreb în căutarea cărui lucru vă aflaţi? Zise Tristran.

— A destinului meu, răspunse bărbatul, după o scurtă pauză. A dreptului meu de a conduce. Şi tu?

— Există o tânără doamnă pe care am jignit-o prin j comportarea mea, răspunse Tristran. Vreau să-mi cer iertare.

Şi de îndată ce rosti cuvintele, ştiu că erau adevărate.

Vizitiul mirii.

Acoperişul pădurii se rărea iute. Copacii deveniră mai distanţaţi, iar Tristran zări munţii din faţa sa şi 1 oftă.

— Ce mai munţi! Exclamă el.

— Când o să fii mai în vârstă, îi zise tovarăşul său, să-mi vizitezi citadela de pe culmea muntelui Huon. *Acela* e munte, iar de acolo putem să ne uităm de sus la munţi ca *ăsta,* care-s doar nişte coline, spuse el, făcând un gest către muntele Pântec, aflat în faţa lor.

— Sincer vorbind, spuse Tristran, sper să-mi petrec restul vieţii ca fermier crescător de oi în Satul Zidului, pentru că am avut destule aventuri, cât să-mi ajungă pentru o viaţă de om, cu lumânări şi cu copaci, cu o tânără şi cu un inorog. Dar iau invitaţia în spiritul în care a fost făcută şi mulţumesc. Iar dacă dumneata o să vizitezi Satul Zidului, trebuie să vii în casa mea, iar eu o să-ţi dau haine de lână, brânză de oaie şi tocană de miel cât poţi mânca.

— Eşti foarte amabil, spuse vizitiul; drumul era mai uşor, făcut din prundiş sfărâmat şi din piatră nivelată, iar el pocni din bici ca să-i facă pe cei patru armăsari negri să meargă mai iute. Zici că ai văzut un inorog?

Tristran fu gata să-i povestească tovarăşului său despre întâlnirea cu inorogul, dar se gândi mai bine şi se mulţumi să spună:

— Era un animal foarte nobil.

— Inorogii sunt făpturile lunii, zise vizitiul. N-am văzut niciodată vreunul. Dar se spune că slujesc luna şi îndeplinesc ordinele ei. Trebuie să ajungem în munţi mâine seară. O să poposim în seara asta, la apus. Dacă vrei, poţi să dormi în caleaşca. Eu o să dorm lângă foc.

În tonul vocii sale nu avusese loc nici o schimbare, dar Tristran ştiu, cu o siguranţă subită şi şocantă prin intensitatea ei, că omul acela era speriat de ceva, era îngrozit până-n măduva oaselor.

În noaptea aceea, în vârfurile munţilor pâlpâiră fulgere. Tristran dormi pe scaunul de piele al caprei, cu capul pe un sac cu ovăz. Visă fantome, lună şi stele.

Ploaia începu în zori, brusc, de parcă cerul s-ar fi transformat în apă. Norii joşi şi cenuşii ascundeau munţii. Tristran şi vizitiul înhămară caii la caleaşca şi porniră prin ploaia ce nu înceta. Urcau la deal, iar caii nu mergeau mai iute decât un pedestraş.

— Poţi să intri înăuntru, spuse vizitiul. N-are rost să ne udăm amândoi.

Îşi puseseră pe ei nişte haine de ploaie dintr-o bucată,

pe care le găsiseră sub capră.

— Acum nu pot să fiu mai ud decât sunt decât dacă aş sări într-un râu, zise Tristran. Rămân aici. Două perechi de ochi şi două perechi de mâini s-ar putea să însemne salvarea noastră.

Tovarăşul lui mormăi ceva. Îşi şterse ploaia de pe ochi şi de pe gură cu mâna rece, umedă, apoi zise:

— Eşti un prost, băiete. Dar apreciez oferta ta, zise el şi trecu hăţurile în mâna stingă, apoi îi întinse mâna dreaptă. Sunt cunoscut drept Primus. Seniorul Primus.

— Tristran, Tristran Thorn, zise el, simţind că, într-un fel, omul acela câştigase dreptul de a-i cunoaşte numele adevărat.

Îşi strânseră mâinile. Ploaia curgea mâi puternic. Caii îşi încetiniră mersul şi mai mult, pentru că drumul devenise un pârâu, iar ploaia zdravănă împiedica să se vadă ceva, la fel de bine ca şi ceaţa cea mai deasă.

— Există un om, spuse seniorul Primus, strigând ca să fie auzit peste zgomotul ploii, iar vântul îi sufla cuvintele de pe buze. E înalt, arată un pic ca mine, dar e mai subţire şi cu nasul mai coroiat. Ochii săi par nevinovaţi şi preocupaţi, dar în ei se vede moartea. Se numeşte Septimus, pentru că a fost al şaptelea băiat pe care l-a zămislit tatăl nostru. Dacă îl vezi vreodată, fugi şi ascunde-te. El are treabă cu mine. Dar nu va ezita să te ucidă dacă îi stai în cale, sau să te transforme în instrumentul său cu care să mă ucidă pe mine.

O rafală furioasă de vânt aruncă o găleată de apă de ploaie pe gâtul lui Tristran.

— Pare un om foarte periculos, spuse Tristran.

— Este cel mai periculos om pe care o să-l întâlneşti vreodată.

Tristran se uită tăcut la ploaie şi la întunericul care se lăsa. Era tot mai greu să vezi drumul. Primus vorbi din nou:

— După părerea mea, e ceva nenatural în furtuna asta.

— Nenatural?

— Sau mai mult decât natural, supranatural, dacă vrei. Sper ca pe drum să fie vreun han. Caii au nevoie de odihnă, iar mie mi-ar prinde bine un pat uscat şi un foc care să mă încălzească. Şi o mâncare bună.

Tristran strigă că-i de aceeaşi părere. Apoi statură împreună, udându-se tot mai mult. Tristran se gândi la stea şi la inorog. Steaua era acum udă şi îi era frig. Îşi făcu griji în legătură cu piciorul ei rupt, se gândi că avea probabil rosături de la călărit. Şi totul din vina lui. Se simţi mizerabil.

— Sunt cea mai mizerabilă persoană care a trăit vreodată, îi spuse el seniorului Primus, când se opriră să hrănească armăsarii din traistele cu ovăz umed.

— Eşti tânăr şi îndrăgostit, spuse Primus. Orice tânăr în situaţia ta e cel mai mizerabil tânăr care a trăit vreodată.

Tristran se întrebă cum de ghicise seniorul Primus existenţa Victoriei Forester. Se imagină povestindu-i acesteia aventurile sale, în faţa focului din salon, după ce se va întoarce în Satul Zidului. Dar, cumva, toate poveştile sale păreau cam neinteresante.

Se părea că în ziua aceea întunericul începuse chiar la apus, iar acum cerul era deja negru. Drumul lor continuă să urce. Ploaia se potolise pentru o clipă, apoi pornise din nou, cu o putere dublă, căzând mai rău ca niciodată.

— Se vede o lumină în partea aceea? Întrebă Tristran.

— Nu văd nimic Poate-i un miraj sau un fulger, zise Primus.

Apoi ajunseră la o cotitură a drumului şi zise:

— Am greşit. Chiar e o lumină. Bravo, tinere! Dar în munţii ăştia există lucruri rele. Să sperăm că indivizii vor fi prietenoşi.

Caii căpătară brusc energie, după ce văzuseră care le era destinaţia. Un fulger scoase la iveală munţii ce se ridicau abrupt în fiecare parte.

— Avem noroc! Strigă Primus, vocea lui de bas bubuind ca tunetul. E un han!

Capitolul Şapte

“La căruţă”

Steaua era udă până la piele când ajunse în trecătoare, era tristă şi tremura. Îşi făcea griji pentru inorog: nu găsiseră hrană pentru acesta în ultima zi a călătoriei, pentru că iarba şi ferigile pădurii fuseseră înlocuite de pietre cenuşii şi de tufişuri cioturoase cu mărăcini. Copitele nepotcovite ale inorogului nu erau potrivite pentru drumul pietros, nici spatele lui nu fusese făcut să care călăreţi, iar pasul lui devenise tot mai încet.

În timp ce mergeau, steaua blestemă ziua în care căzuse în lumea asta umedă şi neprietenoasă. Văzută din înaltul cerului păruse blândă şi primitoare. Dar asta fusese înainte. Acum steaua ura totul din lumea asta, cu excepţia inorogului, ba chiar, din cauza rosăturilor provocate de călărit, ar fi fost încântată să-şi petreacă timpul cât mai departe de acesta.

După o zi de ploaie cu găleata, luminile hanului fură imaginea cea mai atrăgătoare pe care o văzuse de când se afla pe Pământ.

— *Fii atent unde calci, fii atent unde calci!* Răpăiră stropii de ploaie pe pietre.

Inorogul se opri la cincizeci de metri de han şi nu voi să se apropie mai mult. Uşa hanului era deschisă, umplând lumea cenuşie cu lumină galbenă, caldă.

— Bună ziua, drăguţo, spuse un glas primitor din prag.

Steaua mângâie gâtul ud al inorogului, dar acesta nu se mişcă, rămase ţeapăn acolo, ca o fantomă albă în lumina hanului.

— Vrei să intri, drăguţo? Sau vrei să stai acolo, în ploaie?

Vocea prietenoasă a femeii o încălzi pe stea, o linişti. Avea amestecul potrivit de îngrijorare şi de spirit practic.

— Putem să-ţi dăm de mâncare, dacă asta cauţi. Înăuntru arde focul în cămin şi avem destulă apă caldă ca să umplem o cadă, să-ţi scoţi frigul din oase.

— Eu... am nevoie de ajutor ca să intru, spuse steaua. Piciorul meu...

— Vai, sărmana de tine! Zise femeia. O să-l pun pe Billy, soţul meu, să te care înăuntru. În grajd avem fin şi apă proaspătă, pentru animalul tău.

Inorogul se uită în jur furios când femeia se apropie.

— Bine, bine, drăguţule. N-o să vin prea aproape. La urma urmei, au trecut ani îndelungaţi de când eram destul de fecioară ca să pot să ating un inorog, şi mulţi ani îndelungaţi de când a fost văzut vreunul prin părţile astea...

Nervos, inorogul o urmă pe femeie în grajd, ţinându-se la distanţă de ea. Apoi străbătu grajdul, până la ultima despărţitură unde se aşeză pe paiele uscate. Iar steaua coborî din spatele lui, udă leoarcă şi vai de capul ei.

Billy se dovedi a fi un individ morocănos, cu barbă albă. Nu spuse mare lucru, dar cără steaua în han şi o aşeză pe un scaun cu trei picioare. În faţa unui foc de buşteni care trosnea.

— Sărmana de tine, zise nevasta hangiului, care-i urmase înăuntru. Uită-te la tine, eşti udă ca o zână a apelor, uite ce baltă ai făcut sub tine, iar rochia ta drăguţă, în ce stare e, trebuie să fii udă până la piele...

Apoi, după ce-şi trimise soţul de acolo, o ajută pe stea să-şi scoată rochia udă, pe care o atârna într-un cuier de lângă foc, iar stropii de apă sfârâiau şi fâsâiau când picau pe cărămizile fierbinţi ale căminului.

În faţa focului se afla o cadă de tablă, iar nevasta hangiului puse un paravan de hârtie în jurul ei.

— Cum îţi place baia, întrebă ea, plină de solicitudine.

Caldă, fierbinte, sau bună să fierbi raci în ea?

— Nu ştiu, zise steaua, goală, având pe ea doar piatra de topaz de pe lanţul de argint din jurul mijlocului ei şi simţindu-se ameţită din cauza modului bizar în care evoluaseră lucrurile. N-am mai făcut baie până acum.

— N-ai mai făcut niciodată? Întrebă nevasta hangiului, pârând uimită. Sărmana răţuşcă! Atunci n-o s-o facem prea fierbinte. Să mă chemi dacă ai nevoie de încă o găleată de apă, am pus-o la încălzit pe focul din bucătărie. Iar după ce o să termini baia, o să-ţi aduc nişte vin fiert şi napi dulci copţi.

Şi, înainte că steaua să protesteze şi să-i explice că ea nu mănâncă, nici nu bea, femeia se grăbi să plece, lăsând steaua în cada de tablă, cu piciorul rupt prins în aţele scos din apă şi rezemat de scaunul cu trei picioare. La început, apa fusese prea fierbinte, apoi steaua se obişnui cu căldura şi se relaxa şi, pentru prima oară de când căzuse din cer, fu complet fericită.

— Eşti o scumpă, zise nevasta hangiului, când se întoarse. Cum te simţi acum?

— Mult, mult mai bine, datorită dumitale, răspunse steaua.

— Şi inima ta? Cum se simte inima ta? Întrebă femeia.

— Inima mea? Se miră steaua, pentru că fusese o întrebare ciudată, dar îngrijorarea femeii păruse sinceră. Se simte fericită. Mai liniştită. Mai puţin tulburată.

— Bine. Foarte bine. Hai să te încălzim şi mai bine. Să te încălzim pe dinăuntru.

— Sunt convinsă că, sub îngrijirea dumitale, inima mea va străluci şi va arde de fericire, zise steaua.

Nevasta hangiului se aplecă şi o ciupi pe stea sub bărbie.

— Eşti o răţuşcă drăgălaşă şi spui lucruri frumoase. Apoi femeia zâmbi cu înţelegere şi-şi trecu mâna prin părul cu şuviţe cenuşii. După aceea atârna o robă din material gros, pentru prosoape, de marginea

paravanului.

— Asta-i pentru tine, s-o porţi după ce termini baia.

— Nu, nu te grăbi, răţuşco – o să te simţi bine şi o să-ţi ţină cald, căci rochia ta frumoasă o să mai fie umedă un timp. Strigă-mă când vrei să ieşi din cadă, iar eu o să vin şi o să-ţi dau o mina de ajutor, spuse femeia, după care se aplecă şi atinse pieptul stelei între sâni, cu degetul ei rece, apoi zâmbi. O inimă bună, puternică.

În lumea asta cufundată în întuneric există oameni buni, îşi spuse steaua, care se încălzise şi era mulţumită. Afară, ploaia şi vântul răpăiau şi hăuleau prin trecătoarea din munţi, dar în han, „La căruţă", era cald şi bine.

Mai târziu, nevasta hangiului, împreună cu fiica ei cea cu figură de prostănacă, ajutară steaua să iasă din baie. Lumina focului scânteie în topazul prins în argint pe care steaua îl purta pe un lanţ de argint înfăşurat în jurul mijlocului ei până când topazul – şi trupul stelei – dispăru sub materialul gros, pentru prosoape, al robei.

— Acum, draga mea, spuse nevasta hangiului, vino aici şi simte-te bine.

O ajută pe stea să meargă la o masă lungă de lemn, în capul căreia se aflau un satâr şi un cuţit, ambele cu mânere din os şi cu lame din sticlă întunecată. Sprijinindu-se şi ţopăind, steaua ajunse la masă şi se aşeză pe banca de lângă aceasta.

Afară se auzi o rafală de vânt, iar focul scoase flăcări verzi, albastre şi albe. După aceea, din exteriorul hanului răsună o voce de bas, acoperind urletul elementelor naturii:

— Servitori! Mâncare! Vin! Foc! Unde-i grăjdarul? Hangiul Billy şi fiica să nu se mişcară, se mulţumiră doar să se uite la femeia în rochie roşie, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni. Aceasta strânse din buze, după care zise:

— Treaba asta poate să mai aştepte. Un pic. La urma urmei, nu pleci nicăieri, draga mea! Spuse ea stelei. Nu

cu piciorul în starea în care este şi în nici un caz până nu stă ploaia, nu-i aşa?

— Vă apreciez ospitalitatea mai mult decât pot să spun în cuvinte, zise steaua din tot sufletul.

— Sigur că o apreciezi, spuse femeia în rochie roşie, apoi degetele ei atinseră cuţitele negre cu nerăbdare, de parcă ar fi avut ceva de făcut ce nu suferea amânare. O să avem destul timp după ce-or să plece persoanele astea enervante.

Lumina din han era lucrul cel mai bun şi mai aducător de fericire pe care-l văzuse Tristran în timpul călătoriei sale prin Ţara Zânelor. În timp ce Primus răcnea cerând ajutor, Tristran deshămă căii epuizaţi şi-i duse unul câte unul în grajdul de lângă han. În ultima despărţitura dormea un cal alb, dar Tristran era prea ocupat ca să se oprească şi să-l privească mai atent.

Ştia – undeva, într-un loc ciudat din mintea sa, cel care ştia direcţii şi distanţe referitoare la lucruri pe care nu le văzuse niciodată şi locuri în care nu fusese vreodată – că steaua era pe aproape, iar asta îl liniştea şi-l făcea să fie nervos. Ştia că armăsarii erau mai obosiţi şi mai flămânzi decât el. Prânzul său – şi, după cum bănuia, şi înfruntarea sa cu steaua – mai putea aştepta.

— O să ţesăl caii, îi spuse el lui Primus. Altfel o să răcească.

Bărbatul cel înalt îşi puse mâna uriaşă pe umărul lui Tristran.

— Eşti un flăcău bun! O să trimit un ospătar să-ţi aducă nişte bere fierbinte.

Tristran se gândi la stea, în timp ce ţesăla caii şi le curăţa copitele. Ce avea să-i spună? Ce avea să-i spună *ea?* Ţesăla ultimul cal când o ospătăriţă mohorâta veni aducându-i o cană cu vin aburind.

— Pune-o acolo, îi spuse el. O s-o beau cu plăcere de îndată ce-o să am mâinile libere.

Fata puse cana deasupra unei lăzi şi plecă, fără să spună nimic.

Chiar atunci, calul din ultima despărţitură se ridică în picioare şi începu să dea cu copitele în uşă.

— Potoleşte-te, băiete, îi strigă Tristran, potoleşte-te, iar eu o să văd dacă pot să găsesc nişte ovăz şi nişte tărâţe calde pentru voi toţi.

În copita din faţă a armăsarului era o piatră mare, iar Tristran o scoase cu grijă. Decise că avea să spună *Doamnă, vă rog să primiţi scuzele mele cele mai umile şi din tot sufletul Domnule,* avea să-i răspundă steaua, *le primesc cu bucurie. Iar acum să mergem în satul tău, ca să mă prezinţi iubitei tale, ca dovadă a devotamentului tău faţă de ea...*

Gândurile sale fură întrerupte de un zăngănit puternic, iar un cal alb uriaş – apoi îşi dădu seama imediat că nu era un cal – dărâma uşa despărţiturii şi năvăli, disperat, spre el, cu cornul coborât.

Tristran se aruncă pe paiele de pe podea, cu braţele deasupra capului.

Trecură câteva clipe. Tristran îşi ridică încet capul. Inorogul se oprise în faţa cănii şi-şi îndreptase cornul către vinul fiert.

Tânărul se ridică cu greu în picioare. Vinul aburea şi clocotea, apoi lui Tristran îi trecu prin minte – informaţia ieşind la iveală dintr-un basm uitat de mult sau dintr-o poveste pentru copii – că un corn de inorog era un leac împotriva...

— Otrăvii, şopti el, iar inorogul îşi ridică iute capul şi-l privi pe Tristran în ochi, iar Tristran ştiu că era adevărat.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. În jurul hanului, vântul răcnea ca o vrăjitoare cuprinsă de nebunie.

Tristran alergă spre uşa grajdului, apoi se opri şi se gândi. Căută în buzunarul tunicii, găsi bucata de ceară care rămăsese din lumânare, iar de ea era lipită o frunză arămie uscată. Desprinse cu grijă frunza de pe ceară. Apoi o duse la ureche şi ascultă ce-i spuse aceasta.

— Vreţi vin, stăpâne? Întrebă femeia de vârstă medie

cu rochie lungă, roşie, atunci când Primus intră în han.

— Nu, răspunse acesta. Am o superstiţie personală care spune că până în ziua în care o să văd cadavrul rece al fratelui meu zăcând în faţa mea pe pământ trebuie să beau doar din vinul meu şi să mănânc doar hrană pe care am obţinut-o şi am pregătit-o eu însumi. Aşa voi face şi aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Sigur, o să plătesc ca şi cum aş fi băut vinul vostru. Pot să te necăjesc cerându-ţi să pui sticla asta a mea lângă foc, ca să iasă frigul din ea? Am un tovarăş de drum, un tânăr care se ocupă de cai. El n-a depus un asemenea jurământ şi-s sigur că dacă i-ai trimite o oală cu bere fierbinte, băutura i-ar scoate frigul din oase…

Ospătăriţa făcu o plecăciune şi se întoarse în bucătărie.

— Deci, gazda mea, se adresă Primus hangiului cu barbă albă, cum sunt păturile de aici? Aveţi saltele de paie? Există foc în dormitoare? Observ cu deosebită plăcere că în faţa căminului există o cadă de baie – dacă aveţi o găleată cu apă fierbinte, aş face baie, ceva mai târziu. Dar cred că n-o să plătească pentru asta decât o monedă mică de argint.

Hangiul se uită la nevasta sa care zise:

— Păturile noastre sunt bune. O să pun servitoarea să facă foc în dormitor, pentru dumneavoastră şi tovarăşul dumneavoastră.

Primus îşi scoase roba neagră, udă leoarcă, şi o atârna lângă foc, alături de rochia încă udă a stelei. Apoi se întoarse şi văzu o tânără doamnă care stătea la masă.

— Alt oaspete? Zise el. Bine ne-am întâlnit, doamnă, în această vreme nesănătoasă.

Chiar atunci se auzi un bocănit puternic în uşa grajdului alăturat.

— Ceva a tulburat caii, spuse îngrijorat Primus.

— Poate tunetul, zise nevasta hangiului.

— Da, poate, răspunse Primus; atenţia sa fusese atrasă de altceva; se duse la stea şi o privi în ochi, timp

de câteva clipe. Tu, zise el, apoi ezită, după care spuse, sigur de ceea ce spunea. Ai piatra tatălui meu. Ai Puterea Stormholdului.

Fata îl privi cu ochi ce aveau albastrul cerului.

— Foarte bine, spuse ea. Cere-mi-o, ca să pot termina cu toată prostia asta.

Nevasta hangiului veni în grabă şi se aşeză în capul mesei.

— Răţuşcă drăgălaşă, zise ea cu severitate, nu trebuie să-i superi pe ceilalţi oaspeţi.

Primus văzu cuţitele de pe tăblia de lemn a mesei. Le recunoscu. În subteranele din Strormhold existau pergamente vechi în care erau descrise aceste cuţite şi li se spunea numele pe care le aveau. Erau lucruri vechi, din Prima Eră a lumii.

Uşa din faţă a hanului se deschise cu zgomot.

— Primus! strigă Tristran, năvălind înăuntru. Au încercat să mă otrăvească!

Seniorul Primus îşi apucă sabia cea scurtă, dar în clipa aceea regina vrăjitoare luă cuţitul cel lung şi-l aruncă în el, cu o mişcare iute, exersată, înfigându-i-l în gât...

Lucrurile se întâmplară prea iute pentru ca Tristran să le poată urmări. Intrase, văzuse steaua şi pe seniorul Primus, hangiul şi familia ciudată a acestuia, apoi sângele ţâşnise ca o fântână stacojie în lumina focului.

— Prindeţi-l! Strigă femeia în rochie stacojie. Prindeţi flăcăul!

Billy şi servitoarea fugiră către Tristran. Iar atunci inorogul intră în han.

Tristran se aruncă la o parte din calea lui. Inorogul se ridică pe picioarele din spate şi izbitura uneia dintre copitele sale ascuţite o aruncă de perete pe ospătăriţă.

Billy îşi lăsă capul în jos şi se repezi spre inorog, de parcă ar fi vrut să-l lovească puternic cu fruntea. Inorogul îşi lăsă şi el capul în jos, iar hangiul Billy îşi găsi sfârşitul.

— *Tâmpitule!* Răcni nevasta hangiului, furioasă, apoi înainta spre inorog, cu un cuţit în fiecare mână; sângele îi pătase mâna dreaptă şi antebraţul cu o culoare asemănătoare rochiei sale.

Tristran căzuse pe jos şi se târâse în patru labe către cămin. Ţinea în mâna dreaptă bucata de ceară, tot ce mai rămăsese din luminarea care îl adusese acolo. O strânsese în mină până când aceasta devenise moale şi uşor de modelat.

— Trebuie neapărat să meargă, îşi zise Tristran, sperând că arborele ştiuse ce spune.

În spatele său, inorogul gemu, îndurerat. Tristran rupse un şnur din tunică şi strânse ceară în jurul acestuia.

— Ce se întâmpla? Întrebă steaua, care se târâse în patru labe către Tristran.

— Nu ştiu, recunoscu acesta.

Atunci regina-vrăjitoare scoase un răcnet, pentru că inorogul o străpunsese cu cornul, pe care-l înfipsese în umărul ei drept. Inorogul o ridicase triumfător de pe podea şi se pregătea să dea cu ea de pământ, apoi s-o strivească sub copitele-i ascuţite până când va muri, dar, deşi trasă în ţeapă, regina-vrăjitoare se răsuci şi înfipse vârful celui mai lung dintre cuţitele de obsidian în ochiul inorogului, până în craniu.

Animalul se prăvăli pe podeaua de lemn a hanului, iar sângele i se scurgea din coaste, din ochi şi din gura deschisă. Mai întâi se prăbuşi în genunchi, apoi se dărâma complet când viaţa se scurse din el. Limba tărcată ieşea într-un mod jalnic din gura inorogului mort.

Regina vrăjitoare îşi trase trupul din corn şi se ridică în picioare, cu o mina ţinându-se de umărul rănit, iar cu cealaltă ridicând satirul.

Se uită în încăpere şi îi descoperi pe Tristran şi pe stea ghemuiţi lângă foc. Încet, chinuitor de încet, se târî către ei, cu satirul în mina şi cu un zâmbet pe faţă.

— Inima de aur, arzătoare, a unei stele liniştite e mult mai bună decât inima pâlpâitoare a unei steluţe speriate, le spuse ea, cu un glas ciudat de liniştit şi de detaşat, care ieşea însă din figura ei plină de sânge. Dar chiar şi inima unei stele înfricoşate şi speriate e mai bună decât nimic.

Tristran luă mâna stelei în mâna sa dreaptă.

— Ridică-te, îi spuse el.

— Nu pot, îi răspunse ea.

— Ridică-te sau vom muri, zise el, ridicându-se în picioare.

Steaua dădu din cap şi, chinuindu-se, lăsându-şi greutatea pe el, începu să încerce să se ridice.

— *Ridică-te sau vei muri?* Îl imită regina-vrăjitoare. Oh, copii, veţi muri oricum, în picioare sau aşezaţi. Pentru mine e acelaşi lucru.

Şi făcu încă un pas spre ei.

— Acum, zise Tristran, cu o mina ţinând-o pe stea de braţ, cu cealaltă ţinând luminarea improvizată, acum *mergi!*

Şi-şi întinse mâna stingă spre foc.

Simţi durere şi arsură, atât de tare încât îi venea să ţipe, iar regina-vrăjitoare se uită la el de parcă ar fi fost întruparea nebuniei.

Apoi fitilul său improvizat se aprinse şi arse cu flacără continuă, albastră, iar lumea începu să pâlpâie în jurul lor.

— Te rog să mergi, o rugă Tristran pe stea. Nu-ţi da drumul de mine.

Şi ea făcu un pas chinuit.

Lăsară hanul în urmă, iar urletele reginei-vrăjitoare le răsunară în urechi.

Erau sub pământ, iar lumina luminării pâlpâia pe pereţi umezi de peşteră. La pasul următor erau într-un deşert de nisip alb, sub lumina lunii. La al treilea pas erau mult deasupra pământului, uitându-se la culmile, la copacii şi la râurile aflate mult sub ei.

Şi atunci ultima bucată de ceară se topi peste mina lui Tristran, arsura deveni imposibil de suportat, iar flacăra se stinse pentru totdeauna.

Capitolul Opt

În care ni se spune despre castelele din aer şi despre alte lucruri

În munţi se iveau zorii. Furtunile din ultimele zile trecuseră, iar aerul era curat şi răcoros.

Seniorul Septimus de Stormhold, înalt şi cu nasul coroiat, urca în trecătoarea din munţi, uitându-se în jur de parcă ar fi căutat un lucru pe care-l pierduse. Trăgea după el un căluţ murg de munte, mic şi păros. Când ajunse în locul în care trecătoarea se lărgea, seniorul se opri, de parcă ar fi găsit pe marginea drumului ceea ce căuta. Era o căruţă mică, rablagită, ceva mai mare decât un căruţ pentru capre, răsturnată într-o parte. Lângă ea zăceau două cadavre. Primul era al unui ţap alb, cu capul înroşit de sânge. Septimus împunse capra moartă cu piciorul şi-i dădu căpăţâna într-o parte. Avea o rană adâncă, fatală, în frunte, drept între coarne. Alături de capră se găsea cadavrul unui tânăr, cu figură la fel de prostească în moarte cum trebuie să fi fost şi în viaţă. Nu se zărea nici o rană care să arate cum murise, doar o vânătaie plumburie la tâmplă.

Ceva mai încolo, Septimus descoperi trupul unui bărbat între două vârste, îmbrăcat în. Haine negre, ce zăcea cu faţa în jos, pe jumătate ascuns de o stâncă. Pielea omului era albă, sângele lui băltea pe piatra de sub el. Septimus se ghemui lângă cadavru şi-i ridică, prudent, capul, trăgându-l de păr. Gâtul bărbatului fusese tăiat cu pricepere, fusese despicat de la o ureche la alta. Septimus se uită uimit la cadavru. *Ştia,* totuşi...

Apoi începu să râdă, scoţând un soi de tuse seacă.

— Barba, spuse el cu glas tare cadavrului. Ţi-ai tăiat barba. De parcă nu te-aş fi recunoscut fără barbă, Primus!

Primus, care stătea, cenuşiu şi fantomatic, lângă ceilalţi fraţi ai săi, spuse:

— M-ai fi recunoscut, Septimus! Dar aş fi putut să câştig astfel câteva secunde, în care te-aş fi văzut înainte să mă recunoşti.

Iar vocea lui moartă nu era decât vântul dimineţii legănând mărăcinişul.

Septimus se ridică. Soarele începuse să răsară peste culmea cea mai de est a muntelui Pântec, colorându-l cu lumină.

— Deci eu voi fi cel de-al optzeci şi doilea senior de Stormhold, zise el atât trupului de pe sol, cât şi sieşi. Fără a mai pomeni că voi fi stăpân al Culmilor înalte, seneşal al Oraşelor Turnuri, apărător al citadelei, înalt senior păzitor al muntelui Huon şi al tuturor celorlalte.

— Frate, nu vei fi nimic din toate astea dacă nu vei avea la gât Puterea Stormholdului, zise înţepător, Quintus.

— Şi mai e şi problema răzbunării, spuse Secundus, cu vocea vântului care hăulea prin trecătoare. Înainte de orice, trebuie să te răzbuni pe ucigaşul fratelui tău. Asta-i legea sângelui.

Ca şi cum i-ar fi auzit, Septimus clătină din cap.

— De ce n-ai aşteptat câteva zile, frate Primus? Întrebă el cadavrul de la picioarele sale. Te-aş fi omorât eu însumi. Aveam un plan grozav ca să te ucid. Când am descoperit că nu mai erai pe *Inima unui vis* n-am avut nevoie de mult timp ca să fur şalupa corăbiei şi s-o iau pe urmele tale. Iar acum trebuie să-ţi răzbun hoitul jalnic, ca să onorez sângele nostru şi Stormholdul.

— Deci Septimus va fi cel de-al optzeci şi doilea senior de Stormhold, spuse Tertius.

— Există o zicală celebră care, în principal, atrage atenţia să nu te apuci să socoteşti valoarea numerică a puilor de găină neclociţi încă, atrase atenţia Quintus.

Septimus plecă de lângă trup şi se duse şi se pişă pe o stâncă cenuşie. Apoi se întoarse la cadavrul lui Primus.

— Dacă te-aş fi ucis eu, aş fi putut să te las să putrezeşti aici, zise el. Dar din cauză că altul a avut această plăcere, trebuie să te car cu mine un pic, ca să te las pe un ştei înalt, să te mănânce vulturii.

Apoi, gemând de efort, ridică trupul ţeapăn şi-l aruncă pe spatele căluţului. Scotoci la cingătoarea mortului şi luă punga cu pietrele cu rune.

— Mulţumesc pentru asta, frate, spuse el şi bătu cadavrul pe spate.

— Să-ţi stea în gât dacă n-o să mă răzbuni, pedepsind-o pe căţeaua care mi-a tăiat gâtlejul, zise Primus, cu glasul păsărilor de munte care se treziseră să salute ziua cea nouă.

Stăteau unul lângă altul pe un nor cumulus gros, alb, de mărimea unui oraş mic. Norul era moale sub ei şi puţin cam rece. Devenea mai rece dacă te cufundai în el, iar Tristran îşi vârî mâna arsă cât putu de adânc în interiorul substanţei norului. Aceasta rezistă un pic, apoi îi acceptă mâna. Interiorul norului era spongios şi răcoros, în acelaşi timp adevărat şi imaterial. Norul îi răcori un pic durerea din mină, permiţându-i să gândească mai limpede.

După un timp, spuse:

— Mi-e teamă că am încurcat rău de tot lucrurile. Steaua stătea pe nor de la han. Îşi întinsese piciorul rupt pe ceaţa deasă din faţa ei.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse ea în cele din urmă. Nu-i aşa?

— Da, cred că da.

— Te urăsc, spuse ea. Te uram deja, dar acum te urăsc mai mult decât orice.

Tristran îşi îndoi mina arsă în răcoarea binecuvântata a norului. Se simţea obosit şi sleit de puteri.

— Ai un motiv anume?

— Te urăsc pentru că mi-ai salvat viaţa, îi spuse ea cu voce încordată, iar conform legilor poporului meu eşti răspunzător pentru mine, iar eu sunt răspunzătoare

pentru tine. Oriunde te-ai duce, trebuie să vin şi eu.

— Oh! Exclamă el. Asta nu-i prea rău, nu-i aşa?

— Aş prefera să-mi petrec zilele înlănţuită de un lup mârşav, de un porc împuţit sau de un spiriduş de mlaştină, zise ea, posomorâtă.

— Sincer vorbind, o să te lămureşti că nu-s chiar atât de rău dacă o să mă cunoşti, zise el. Uite ce-i, îmi pare rău de treaba cu legatul tău cu lanţul. Poate putem s-o luăm de la început şi să ne prefacem că asta nu s-a întâmplat. Apropo, mă numesc Tristran Thorn, mă bucur să te cunosc.

Şi întinse mâna nearsă spre ea.

— Să mă apere Mama Lună! spuse steaua. Mai degrabă aş strânge mâna unui...

— Sunt convins, o întrerupse Tristran, fără să mai aştepte să afle cu ce ar fi fost comparat de data asta. *Am spus* că-mi pare rău. Hai s-o luăm de la început. Sunt Tristran Thorn. Mă bucur să te cunosc.

Steaua oftă.

Aerul era rar şi răcoros la înălţimea aceea, dar soarele îi încălzea, iar formele norilor din jurul lor îi aminteau lui Tristran de un oraş fantastic sau de o metropolă nepământeană. Departe, jos, jos, se zărea lumea adevărată: lumina soarelui scotea la iveală fiecare pomişor şi transformă fiecare râu plin de meandre într-o urmă argintie, subţirică, de melc, ce şerpuia prin peisajul Ţării Zânelor.

— Ei? zise Tristran.

— Da, spuse steaua. Ce glumă bună! Oriunde te-ai duce, trebuie să merg şi eu. Chiar dacă asta mă ucide.

Spintecă suprafaţa norului cu mâna, despicând ceaţa. Apoi, pentru o clipă, îşi atinse mâna de cea a lui Tristan.

— Surorile mele îmi spun Yvaine, îi destăinui ea. Pentru că am fost o stea de seară.

— Suntem o pereche potrivită, zise Tristran. Tu ai piciorul rupt, eu mâna arsă...

— Arată-mi mâna.

Tristran îşi scoase mâna din răcoarea norului: era roşie, apăruseră băşici în palmă şi pe dosul palmei, acolo unde flăcările îi arseseră carnea.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Da. Chiar mult.

— Foarte bine, zise Yvaine.

— Dacă nu mi-aş fi ars mina, probabil că acum ai fi fost moartă, îi atrase el atenţia, iar ea avu amabilitatea să privească în jos, ruşinată. Ştii, adăugă el, schimbând subiectul, mi-am lăsat traista în hanul femeii ăleia nebune. Nu mai avem nimic, doar hainele de la noi.

— De pe noi, îl corectă steaua.

— Nu avem mâncare, nici apă, suntem la vreo jumătate de milă deasupra lumii, fără nici o posibilitate de a coborî şi fără posibilitatea de a controla direcţia în care se deplasează norul. Şi amândoi suntem răniţi. Am uitat ceva?

— Ai uitat partea aia cu norii care se împrăştie şi dispar, spuse Yvaine. Norii fac chestii din astea. Am văzut cu ochii mei. N-aş putea supravieţui unei alte căzături.

Tristran ridică din umeri.

— Foarte bine. Înseamnă că suntem condamnaţi. Dar, cât suntem aici, am putea să aruncăm o privire în jur.

O ajută pe Yvaine să se ridice în picioare, apoi, cu greu, cei doi făcură câţiva paşi chinuiţi pe nor. După care Yvaine se aşeză din nou.

— N-am cum, îi zise ea. Du-te şi uită-te. O să te aştept aici.

— Promiţi? o întrebă el. N-o să fugi şi de data asta?

— Jur. Jur pe mama mea, luna, zise cu tristeţe Yvaine. Mi-ai salvat viaţa.

Iar Tristran trebui să se mulţumească doar cu atât.

Acum majoritatea părului ei devenise cărunt, avea faţa buhăită, plină de riduri pe gât, la ochi şi la colţurile gurii. Obrajii ei nu mai aveau culoare, deşi rochia să era de-un stacojiu viu, sângeriu. Se rupsese la umăr, iar prin

ruptură se vedea o cicatrice adâncă, zbârcită şi obscenă. Vântul îi flutura părul pe faţă, în timp ce femeia mina caleaşca neagră prin Ţinutul Sterp. Cei patru armăsari se poticneau deseori, pe coapse li se scurgea sudoare groasă, iar de pe buze li se scurgea o spumă sângerie. Dar copitele lor bocăneau de zor pe drumul noroios din Ţinutul Sterp, acolo unde nu creşte nimic.

Regina-vrăjitoare, cea mai bătrână dintre lilime, opri caii lângă o culme stâncoasa de culoare verde-cenuşie care se ridică precum un ac din solul nămolos al Ţinutului Sterp. Apoi, încet, aşa cum te aştepţi din partea unei doamne care nu mai e la prima tinereţe, nici măcar la a doua, cobori de pe capră trăsurii pe pământul umed.

Ocoli caleaşca şi deschise uşa. Iar capul inorogului mort, cu pumnalul ei înfipt încă în orbită, căzu pe podea. Vrăjitoarea se urcă în trăsură şi deschise gura inorogului. Rigiditatea cadaverică începuse deja să se manifeste, aşa că fălcile se desfăcură cu greu. Vrăjitoarea îşi muşcă puternic limba, şi-o muşcă suficient de puternic încât durerea s-o înjunghie în gură ca un cuţit, şi-o muşcă până când simţi gustul sângelui. Plimbă sângele prin gură, amestecându-l cu scuipat (cu această ocazie îşi dădu seama că mai mulţi dinţi din faţă începuseră să se clatine), apoi scuipă pe limba tărcată a inorogului mort. Pe buzele şi pe bărbia vrăjitoarei se scurse un fir de sânge. Femeia mormăi câteva silabe care nu vor fi menţionate aici, apoi închise la loc gura inorogului.

— Ieşi afară din trăsură, zise ea animalului mort. Inorogul îşi ridică greoi capul. După aceea îşi mişcă picioarele, ca un măgăruş sau căprior abia născut care abia învaţă să meargă, apoi se răsuci, se sprijini pe toate cele patru picioare, după care se prăbuşi pe uşa caleştii, căzând în noroi, unde se ridică în picioare. Partea sa stingă, cea pe care zăcuse în trăsură, era murdară, neagră de sânge şi de fluide trupeşti. Pe jumătate orb,

inorogul mort se împletici către acul verde de piatră, până când ajunse la o adâncitură de lângă baza acestuia, unde căzu în genunchii picioarelor din faţă, într-o parodie fantomatică a unei rugăciuni.

Regina-vrăjitoare se întinse şi scoase cuţitul din orbită animalului. Apoi spintecă gâtul inorogului. Din tăietura făcută de ea începu, foarte încet, să curgă sânge. Femeia se duse la caleaşcă şi se întoarse cu satirul. După aceea începu să lovească în gâtul animalului până îi despărţi capul de trup, iar ţeasta căzu în scobitura din piatră, acum plină cu o baltă de sânge stricat, de-un roşu-închis.

Vrăjitoarea luă capul inorogului, apucându-l de corn, şi-l aşeză lângă trup, pe stânca. După care privi cu ochii ei duri, cenuşii, în baltă roşie pe care o făcuse. Din smârc o priviră două feţe, două femei care păreau mult mai bătrâne decât era ea acum.

— Unde este? întrebă arţăgoasă prima faţă. Ce-ai făcut cu ea?

— Uită-te cum arăţi! zise cea de-a doua lilimă. Ai luat ultima porţie de tinereţe pe care am păstrat-o – am scos-o din pieptul stelei eu însămi, cu mult, mult timp în urmă, deşi ea ţipa, se zbătea şi se opunea. După cum arăţi, se pare că ai consumat deja cea mai mare parte din tinereţe.

— Am fost aproape de ţel, povesti vrăjitoarea surorilor ei din baltă. Dar a avut cu ea un inorog, s-o apere. Acum am capul inorogului şi o să-l aduc acasă, pentru că n-am mai folosit de mult în vrăjile noastre corn proaspăt de inorog.

— Să-l ia dracu' de corn de inorog! Zise sora cea mai mică. Ce-i cu steaua?

— Nu pot s-o găsesc. De parcă n-ar mai fi în Ţara Zânelor.

Se aşternu tăcerea.

— Nu, spuse una dintre surori. E încă în Ţara Zânelor. Şi se duce spre târgul din Satul Zidului, dar acesta-i

prea aproape de lumea din cealaltă parte a zidului. Iar dacă steaua ajunge în lumea aceea, va fi pierdută pentru noi.

Fiecare dintre ele ştia că de îndată ce steaua va trece dincolo de zid şi va pătrunde în lumea lucrurilor aşa cum sunt acestea, se va transforma într-o clipă într-o bucată corodată de stânca metalică ce căzuse, cândva, din cer: rece, moartă, care nu le folosea la nimic.

— Atunci o să mă duc la Diggory's Dyke şi o să aştept acolo, pentru că toţi cei care merg spre Satul Zidului trec pe drumul acela.

Oglindirile celor două bătrâne priviră dezaprobatoare spre cea din afara bălţii. Regina-vrăjitoare îşi trecu limba peste dinţi *(cel din faţă o să cadă până la asfinţit, după cum se clatină,* îşi spuse ea), apoi scuipă în baltă de sânge. Vălurirea se întinse, ştergând orice urmă a lilimelor. Acum baltă oglindea doar cerul de deasupra Ţinutului Sterp şi norii albi, rari, de deasupra ei.

Vrăjitoarea trase un şut trupului decapitat al inorogului, care se prăbuşi într-o parte. După aceea luă capul şi-l duse cu ea pe capră caleştii. Îl puse lângă ea, luă hăţurile şi biciui caii nărăvaşi, silindu-i să pornească într-un galop chinuit.

Tristran stătea în vârful unei turle de nori şi se întreba de ce nici unul dintre eroii romanelor senzaţionale pe care le citise nu era niciodată flămând. Stomacul lui ghiorăia şi mâna îl durea.

Aventurile sunt foarte frumoase, îşi zise el, *dar sunt multe de spus despre mesele regulate şi despre modul în care scapi de durere.*

Însă rămăsese în viaţă, vântul îi zburlea părul, norul plutea pe cer ca un galion cu toate pânzele întinse. În timp ce se uita la lumea de dedesubt, se gândea că nu se simţise niciodată atât de plin de viaţă ca în momentul acela. Nu avusese până atunci sentimentul că cerul e *cer* şi că lumea există *atunci.*

Înţelese că era, într-un fel, deasupra problemelor sale,

aşa cum era deasupra lumii. Durerea din mâna era departe. Se gîndi la acţiunile, la aventurile sale, la călătoria care-l aştepta, iar lui Tristran i se păru deodată că întreaga treabă era banală şi simplă. Se ridică pe turla de nori şi strigă de câteva ori „Hei!" cât de tare putu. Îşi flutură tunica deasupra capului, simţindu-se caraghios. Apoi coborî de pe turlă. La zece paşi de capăt, puse piciorul greşit şi căzu în moliciunea ceţoasă a norului.

— Ce strigai? Îl întrebă Yvaine.

— Voiam ca oamenii să ştie că suntem aici, îi răspunse Tristran.

— Ce oameni?

— Nu se ştie niciodată, îi zise el. Mai bine să strig oamenii care nu sunt aici decât ca oamenii care *sunt* să nu ştie de noi pentru că n-am zis nimic.

Steaua nu-i replică.

— M-am gândit, spuse Tristran. Şi iată la ce m-am gândit. După ce-o să fac ceea ce trebuie – să te duc până-n Satul Zidului, să te duc la Victoria Forester, o să facem ce ai *tu* nevoie.

— Ce am *eu* nevoie?

— Nu vrei să te întorci? Sus, pe cer. Ca să luminezi din nou noaptea. Poate că reuşim să facem asta.

Yvaine se uită la el şi clătină din cap.

— Asta nu se poate, îi explică ea. Stelele cad. Nu se mai întorc acolo sus.

— Tu vei fi prima, îi spuse el. Trebuie doar să *crezi.* Altfel nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se va întâmpla niciodată, zise ea. Aşa cum ţipetele tale nu vor atrage pe nimeni, dacă nu-i nimeni aici. Nu contează dacă eu cred sau nu. Aşa-i viaţa. Ce-ţi face mâna?

Tristran ridică din umeri.

— Mă doare. Ce-ţi face piciorul?

— Mă doare, îi răspunse ea. Dar nu aşa de tare ca înainte.

— Hei! Se auzi o voce de departe, de deasupra lor. Hei, voi cei de acolo! Aveţi nevoie de ajutor?

O corăbioară lucea aurie în lumina soarelui, cu pânzele umflate. O figură rumenă, mustăcioasă, se uita în jos peste marginea ei.

— Tu erai, tinere prieten, cel care sărea şi ţopăia?

— Eu eram, spuse Tristran. Şi da, cred că avem nevoie de ajutor.

— Foarte bine, spuse bărbatul. Pregătiţi-vă să prindeţi scara.

— Prietena mea are un picior rupt, strigă Tristran, iar eu am mâna rănită. Cred că nici unul dintre noi nu poate să urce pe o scară.

— Nici o problemă. O să vă tragem sus.

Iar după aceste cuvinte, individul aruncă peste bordul corăbiei o scară lungă de frânghie. Tristran o prinse cu mâna sa cea bună şi o ţinu bine cât timp Yvaine se caţără pe ea, apoi se urcă şi el după stea. Figura dispăru de pe latura navei, iar Tristran şi Yvaine rămaseră atârnând cu greu de scara de frânghie.

Vântul împinse nava cerească, făcând scara să se desprindă de pe nor, iar Tristran şi Yvaine se învârteau, încet, în aer.

— Acum *trageţi]* răcniră la unison mai multe glasuri, iar Tristran simţi că fură traşi în sus. *Trageţi! Trageţi! Trageţi!*

Fiecare răcnet le semnală că erau traşi mai sus. Norul pe care stătuseră nu mai era sub ei, sub ei se întindea acum o prăpastie de vreo milă sau chiar mai mult. Tristran se ţinea bine de frânghie, agăţându-se cu cotul mâinii arse de treptele de frânghie.

O altă smucitură şi Yvaine ajunse la nivelul balustradei corăbiei. Cineva o ridică şi o plasă cu grijă pe punte. Tristran se caţără singur peste balustradă şi se prăvăli pe puntea de stejar.

Bărbatul cu figură roşcovană îi întinse mâna.

— Bine aţi venit la bord, zise el. Aceasta este nava

liberă *Perdita,* plecată într-o expediţie de vânătoare de fulgere. Căpitanul Johannes Alberic, servitorul vostru.

După care îşi drese glasul. Şi înainte ca Tristran să apuce să spună ceva, căpitanul zări mâna stingă a tânărului şi strigă:

— Meggot! Meggot! Unde naiba eşti? Vino aici! Pasagerii au nevoie de ajutor! Vino aici, băiete, Meggot o să-ţi vadă mâna. Mâncăm la ora trei. O să staţi la masa mea.

Curând, o femeie nervoasă, cu un ciuf exploziv de culoarea morcovului – Meggot – îl conduse sub punte şi-i întinse pe mână o unsoare groasă, verde, care o răcori şi-i uşura durerea. Apoi fu îndrumat la popotă, care era o sufragerie mică, lângă bucătărie (Tristran fu încântat să descopere că i se punea *cambuză,* exact ca în poveştile cu marinari pe care le citise).

Tristran fu invitat cu adevărat să mănânce la masa căpitanului, dar, de fapt, în cambuză nu exista o altă masă. Pe lângă căpitan şi Meggot, mai erau acolo alţi cinci membri ai echipajului, un grup de indivizi diferiţi între ei, care păreau mulţumiţi să-l lase doar pe căpitanul Alberic să vorbească – lucru de care acesta se achită cu succes, ţinând într-o mâna o ulcică de bere, iar cu cealaltă, pe rând, îşi ţinea pipa butucănoasă sau vira mâncare în gură.

Mâncarea era o supă deasă de legume, fasole şi ovăz, care-i umplu burta lui Tristran şi-l satură. Băutura consta în cea mai limpede şi mai rece apă pe care o gustase vreodată Tristran.

Căpitanul nu-i întrebă cum de ajunseseră atât de sus în nori, iar ei nu oferiră nici un răspuns. Tristran fusese găzduit în aceeaşi cabină cu Oddness, secundul navei, un domn liniştit cu epoleţi mari şi foarte gângăvit, în timp ce Yvaine fu repartizată în cabina lui Meggot, Meggot fiind silită să se mute într-un hamac.

În restul călătoriei sale prin Ţara Zânelor, Tristran le

trezi deseori amintindu-şi de timpul petrecut pe *Perdita,* considerând că fusese una dintre perioadele cele mai fericite din viaţa sa. Echipajul îl lăsa să dea ajutor la manevrarea velelor şi, din când în când, i se permitea bă învârtă timonă. Uneori corabia naviga prin nori negri, de furtună, mari cât un munte, iar echipajul pescuia săgeţile fulgerelor cu un mic cufăr din cupru. Ploaia şi vântul spălau puntea navei, iar Tristan se pomenea deseori rizând încântat în timp ce ploaia îi curgea pe faţă, iar el se ţinea de balustrada de frânghie cu mâna sa cea bună, ca să nu fie aruncat de furtună peste bord.

Meggot, care era un pic mai înaltă şi puţin mai subţirică decât Yvaine, îi împrumutase acesteia mai multe veşminte, pe care steaua le purta cu plăcere, bucurându-se să fie îmbrăcată cu ceva nou în fiecare zi. Deseori, Yvaine se urcă pe statuia de la prora corăbiei, în ciuda piciorului ei rupt, se aşeza acolo şi se uita în jos, la pământul de sub ei.

— Ce-ţi face mâna? Întrebă căpitanul.

— Mulţumesc, mult mai bine, răspunse Tristran. Pielea era lucioasă şi cicatrizată, nu-şi prea simţea degetele, dar alifia lui Meggot înlăturase în mare parte durerea şi grăbise imens procesul de vindecare. Tristran stătea pe punte, cu picioarele atârnate peste marginea acesteia, şi privea în depărtare.

— O să aruncăm ancora peste o săptămână, ca să luăm provizii şi un pic de încărcătură, spuse căpitanul. Poate că ar fi bine să vă debarcăm acolo.

— Oh! Mulţumesc, spuse Tristran.

— O să fiţi aproape de Satul Zidului. Mai aveţi doar zece săptămâni de drum. Poate mai mult. Dar Meggot spune că mai are puţin ca să vindece piciorul prietenei tale. Acesta o să fie gata în curând să-i susţină din nou greutatea.

Stăteau unul lângă celălalt. Căpitanul pufăia din pipa sa. Straiele sale erau acoperite de un strat subţire de cenuşă, iar când nu-şi fuma pipa, îi mesteca muştiucul,

săpa în găvanul acesteia cu un instrument ascuţit din metal sau îndesa tutun nou în ea.

— Ştii, spuse căpitanul uitându-se spre orizont, nu v-am găsit chiar din întâmplare. Sigur, am avut noroc că v-am găsit, dar la fel de adevărat este că mă uitam după voi. Eu şi alţi câţiva care eram prin zonă.

— De ce? întrebă Tristran. Şi de unde aţi aflat do mine?

Ca răspuns, căpitanul trasă un semn cu degetul în condensul de pe lemnul lustruit.

— Seamănă cu un castel, spuse Tristran. Căpitanul îi făcu cu ochiul.

— Ăsta nu-i un cuvânt de rostit cu voce tare, nici măcar aici, spuse el. Să zicem că-i vorba de o asociaţie, Tristran se uită la el.

— Cunoaşteţi cumva un omuleţ păros, cu pălărie şi cu un sac enorm?

Căpitanul îşi scutură pipa, lovind-o de latura bărcii, Ştersese deja castelul, cu o mişcare a mâinii.

— Da. Şi nu-i singurul membru al asociaţiei care-i interesat de întoarcerea ta în Satul Zidului. Asta îmi aminteşte că trebuie să-i spui tinerei domniţe că ar fi bine să mănânce ceva – orice – din când în când, dacă vrea să lase impresia că-i altceva decât ceea ce este.

— N-am pomenit niciodată de Satul Zidului în prezenţa dumneavoastră, zise Tristran. Când m-aţi întrebat de unde vin, v-am răspuns „Din urmă noastră", iar când m-aţi întrebat încotro mă duc, v-am spus „Tot înainte".

— Exact aşa, băiete, zise căpitanul.

Trecu altă săptămână, iar în a cincea zi a acesteia Meggot anunţă că putea să scoată atela lui Yvaine, înlătură bandajul improvizat şi atela, iar Yvaine făcu exerciţii, şontâcăind pe punte de la prova la pupa, ţinându-se de balustradă. Curând ajunse să se mişte pe corabie fără dificultate, şchiopătând doar uşor.

În a şasea zi avu loc o furtună puternică, iar marinarii

prinseră şase fulgere frumoase cu cutia lor de aramă. În a şaptea zi acostară. Tristran şi Yvaine îşi luară rămas bun de la căpitan şi de la echipajul de pe *Perdita.* Meggot îi dădu lui Tristran un borcănel cu alifie verde, pentru mâna sa şi pentru ca Yvaine să-şi ungă piciorul cu ea. Căpitanul îi dădu lui Tristran un rucsac de piele, plin cu carne şi fructe uscate, tutun, un cuţit şi o cutie cu iască (“Nu-i nici o osteneală din partea mea, băiete. Oricum ne aprovizionăm aici.”), în timp ce Meggot îi dărui lui Yvaine o rochie de mătase albastră presărată cu luni şi stele mici, argintii („Pentru că arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine, draga mea").

Corabia fusese legată, alături de o duzină de nave cereşti asemănătoare ei, de vârful unui copac uriaş, suficient de mare pentru a susţine sute de locuinţe construite în trunchiul său. Copacul era locuit de oameni şi pitici gnomi şi fauni, precum şi de alte făpturi, mai bizare. În jurul trunchiului se aflau scări, iar Tristran şi steaua coborâră încet pe ele. Tristran se simţea mai liniştit, întorcându-se pe ceva prins de solul solid, dar într-un fel pe care nu-l putea exprima în cuvinte, se simţea dezamăgit, de parcă în momentul în care picioarele sale atinseseră din nou pământul pierduse ceva foarte frumos. Abia după ce merseră trei zile, copacul-port dispăru dincolo de orizont.

Cei doi mergeau spre vest, spre soare-apune, pe un drum lat şi plin de praf. Dormeau lingă garduri vii. Tristran mânca fructe şi nuci din tufişuri şi bea din izvoare cu apă limpede. Întâlniră puţini oameni pe drum. Când puteau, se opreau la ferme mici, unde Tristran muncea după-amiaza în schimbul hranei şi al unui braţ, de paie în grajd, pe care să doarmă. Uneori se opreau în oraşele şi satele din drum, să se spele, să mănânce – sau, în cazul stelei, să mimeze că mănâncă – şi să doarmă într-o cameră din hanul oraşului, acolo unde îşi

puteau permite.

În oraşul Simcock-De-Sub-Deal, Tristran şi Yvaine avură parte de o ceartă cu o echipă de spiriduşi ce recrutau soldaţi, ceartă care putea să aibă un sfârşit nefericit – Tristran ar fi urmat să-şi petreacă restul vieţii luptând în războaiele nesfârşite de sub pământ ale spiriduşilor – dacă Yvaine n-ar fi avut minte iute şi limba ascuţită. În pădurea Berinhed, Tristran înfruntă unul dintre vulturii imenşi, cafenii, care ar fi putut să-i care pe amândoi în cuibul său, ca să-şi hrănească puii cu ei, vulturi care nu se temeau de nimic, în afară de foc.

În cârciumă din Fulkerston, Tristran câştiga un mare renume recitind din memorie „Kubla Khan" de Coleridge, psalmul al douăzeci şi treilea, monologul „Despre milă" din *Neguţătorul din Veneţia* şi un poem despre un băiat care rămăsese pe puntea în flăcări după ce fugiseră toţi ceilalţi, lucru pe care fusese obligat să-l facă în amintirea zilelor sale de şcoală. Îi fu recunoscător domnişoarei Cherry pentru efortul pe care-l făcuse silindu-l să ţină minte versuri, dar numai până când îşi dădu seama că locuitorii din Fulkerston deciseseră că trebuie să rămână pentru totdeauna cu ei şi să devină bardul oraşului. Tristran şi Yvaine fură obligaţi să fugă pe furiş din oraş, în miez de noapte. Reuşiră să scape doar pentru că Yvaine convinsese câinii din oraş să nu latre (Tristran nu se lămuri prea bine prin ce mijloace reuşise acest lucru).

Soarele îi bronza figura lui Tristran, dându-i culoarea cafenie a alunelor, şi-i decolora hainele, dându-le nuanţa ruginei şi prafului. Yvaine rămase la fel de palidă ca luna şi nu scăpă de şchiopătat, indiferent câte mile mersese.

Într-o seară îşi făcură tabăra la marginea unui codru des, iar Tristran auzi ceva ce nu mai auzise până atunci: o melodie minunată, plângătoare şi stranie. Îi umplu mintea cu vise şi-i umplu sufletul cu încântare şi bucurie. Muzica îl făcu să se gândească la spaţii fără

limite, la sfere cristaline imense care se roteau cu o încetineală incredibilă prin dimensiunile vaste ale aerului. Melodia îl transportă, îl purtă dincolo de sine.

După un timp care putea să fi durat ore în şir sau poate doar câteva minute, melodia se sfârşi, iar Tristran oftă.

— A fost minunat, zise el.

Buzele stelei se mişcară involuntar, alcătuind un zâmbet, iar ochii ei se luminară.

— Mulţumesc, spuse ea. Cred că până acum n-am avut chef să cânt.

— N-am auzit niciodată aşa ceva.

— În unele nopţi, eu şi surorile mele cântam împreună, îi spuse ea. Cântam melodii ca aceasta, toate despre doamna care-i mama noastră, despre natura timpului, despre bucuria de a străluci şi despre singurătate.

— Îmi pare rău, zise el.

— N-ai de ce, îi spuse ea. Măcar am rămas în viaţă. Am avut noroc că am căzut în Ţara Zânelor. Şi cred că am avut noroc că te-am întâlnit.

— Mulţumesc, zise Tristran.

— Cu plăcere, zise steaua.

Apoi, la rândul ei, oftă şi ea, după care se uită la cer, prin spaţiul liber dintre copaci.

Tristran căută ceva pentru micul dejun. În timp ce urmărea pasărea prin tufăriş găsise nişte ciuperci rotunde, din specia gogoaşe, şi un prun plin cu prune purpurii, care se copseseră şi se uscaseră, astfel încât arătau cam ca prunele afumate.

Nu încercase să prindă pasărea (suferise un şoc puternic cu câteva săptămâni în urmă când fusese gata să pună mâna pe un iepure mare, cafeniu-cenuşiu, pe care intenţiona să-l gătească la prânz; iepuroiul se oprise la marginea pădurii, se uitase dispreţuitor la el şi-i zisese: „Sper că eşti mândru de tine" şi dispăruse în iarba înaltă), dar era fascinat de ea. Era o pasăre

impresionantă, mare cât un fazan, dar cu pene în toate culorile, roşu şi galben ţipător, albastru viu… Arăta ca o refugiată de la tropice, nepotrivită în pădurea aceea verde, plină de ferigi. Pasărea se sperie când Tristran se apropie de ea şi ţopăi stângace, scoţând strigăte ce exprimau o suferinţă puternică.

Tristran se lăsă în genunchi lângă ea, murmurând cuvinte liniştitoare. Apoi se aplecă spre pasăre. Chinul ei deveni vizibil: un lanţ de argint, prins de piciorul păsării, se agăţase de un ciot îndoit al unei rădăcini ce ieşise în afară, iar pasărea se prinsese acolo şi era incapabilă să se mişte.

Tânărul desprinse cu grijă lanţul de argint din rădăcină, în timp ce mângâia cu mâna stingă penele zburlite ale păsării.

— Gata, îi spuse el. Du-te acasă[A].

Dar pasărea nu plecă de lângă el. În loc să se îndepărteze, îşi lăsase capul într-o parte şi se uită la figura sa.

— Uite ce-i, zise Tristran, care începuse să nu se simtă în largul lui, probabil că există cineva care-şi face griji din cauza ta.

Şi se aplecă să ridice pasărea.

Ceva îl izbi în cap, ameţindu-l. Cu toate că rămăsese locului, se simţea ca şi cum s-ar fi lovit în plină goană într-un zid invizibil. Se împletici şi fu gata să cadă.

— Hoţule! răcni o voce dogită, bătrâneasca. O să-ţi transform oasele în gheaţă şi o să le coc la foc! O să-ţi scot ochii şi o să leg unul de un hering şi unul de un pescăruş, încât vederea simultană a mării şi a cerului să te facă să înnebuneşti! O să-ţi transform limba într-un vierme şi degetele în brice, iar furnicile de foc o să-ţi umple pielea de mâncărimi, astfel încât de fiecare dată când o să te scarpini…

— Nu-i nevoie să-ţi sublimezi în continuare punctul de vedere, îi spuse Tristran bătrânei. Nu ţi-am furat pasărea. I se agăţase lanţul de o rădăcină, iar eu tocmai

am eliberat-o.

Femeia se uită bănuitoare la el, pe sub ciuful ei cărunt. Apoi se repezi şi înhaţă pasărea. O ridică şi-i şopti ceva, iar pasărea îi răspunse cu un ciripit ciudat, muzical. Bătrâna îşi miji ochii.

— Se pare că ceea ce spui nu-i doar o grămadă de minciuni, recunoscu ea, în silă.

— Nu-i nici o minciună, zise Tristran, dar bătrâna şi pasărea ei ajunseseră deja în partea cealaltă a luminişului, aşa că tânărul îşi strânse gogoaşele şi prunele, apoi se întoarse în locul în care o lăsase pe Yvaine.

Aceasta stătea pe marginea cărării şi-şi frecă piciorul. O durea coapsă, o durea gamba, iar picioarele deveneau din ce în ce mai sensibile. Uneori, noaptea, Tristran o auzea suspinând încet. Tânărul spera că luna îi va trimite stelei un alt inorog, dar ştia că nu se va întâmpla aşa ceva.

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, îi spuse el lui Yvaine, după care îi povesti evenimentele din timpul dimineţii, considerând că asta fusese tot.

Bineînţeles, se înşela. Câteva ore mai târziu, în timp ce Tristran şi steaua mergeau pe cărarea din pădure, îi ajunse din urmă o căruţă cu coviltir în culori vii, o căruţă ca o rulotă trasă de doi catâri cenuşii şi minată de bătrâna care-l ameninţase că-i transformă oasele în gheaţă. Femeia trase de hăţuri şi întinse un deget cocârjat către Tristran.

— Vino încoace, băiete, zise ea. Tristran se duse fără nici un chef.

— Da, doamnă.

— Se pare că-ţi sunt datoare cu nişte scuze. Se pare că ai spus adevărul. Se pare că m-am grăbit să trag o concluzie greşită.

— Da, zise Tristran.

— Stai să mă uit la tine, zise bătrâna, coborând în drum.

Degetul ei rece atinse locul moale de sub bărbia tânărului, silindu-l să ridice capul. Ochii săi căprui priviră în ochii ei verzi, bătrâni.

— Pari destul de cinstit. Poţi să-mi spui doamnă Semele. Sunt în drum spre Satul Zidului, mă duc la târg. M-am gândit că mi-ar prinde bine un băiat care să aibă grijă de taraba mea cu flori – eu vând flori de sticlă, ştii, cele mai frumoase lucruri care s-au văzut vreodată. O să fii un vânzător grozav, o să-ţi punem o mănuşă în mina aia arsă, să nu sperii clienţii. Ce zici? Tristran se gândi, apoi zise:

— Scuzaţi-mă, şi se duse şi se sfătui cu Yvaine, apoi se întoarseră amândoi la bătrână.

— Bună ziua, spuse steaua. Am discutat despre oferta dumneavoastră şi noi ne-am gândit că...

— *Ei bine?* Întrebă doamna Semele, cu privirea aţintită asupra lui Tristran. Nu sta acolo ca un prost! Vorbeşte! Vorbeşte! Vorbeşte!

— Nu am nici un chef să lucrez pentru dumneavoastră la târg, spuse Tristran, pentru că am de rezolvat treburi ale mele. Dar, dacă am putea să călătorim împreună cu dumneavoastră – eu şi tovarăşa mea – aş fi dispus să vă plătesc pentru asta.

Doamna Semele clătină din cap.

— Asta nu-mi foloseşte la nimic. Pot să-mi strâng singură vreascuri pentru foc, iar tu ai însemna o greutate suplimentară pe care trebuie s-o tragă Faithless şi Hopeless[13]. Nu iau pasageri.

Şi se caţără pe capră căruţei.

— Dar o să plătesc, spuse Tristran. Cotoroanţa chicoti dispreţuitoare.

— N-ai nimic cu care să-mi plăteşti. Iar dacă nu vrei să lucrezi pentru mine la târgul din Satul Zidului, o să mă descurc şi fără tine.

Tristran puse mâna pe butoniera tunicii şi simţi

---

[13] Numele catârilor înseamnă Fără Credinţă, respectiv Fără Speranţă (n. t.).

floarea acolo, rece şi perfectă, aşa cum fusese în toată peregrinarea sa. O scoase şi o întinse spre bătrâna, ţinând-o între arătător şi degetul mare.

— Spuneaţi că vindeţi flori de sticlă. Nu vă interesează asta?

Floarea era un ghiocel făcut din sticlă verde şi din sticlă albă, minunat prelucrată. Părea cu fusese cules din iarba pajiştii chiar în dimineaţa aceea, fiind încă acoperită de rouă. Bătrâna se uită la el o clipă, privindu-i frunzele verzi şi petalele albe, apoi scoase un strigăt ascuţit, care semăna cu ţipătul chinuit al unei păsări de pradă căreia i se furase ceva.

— De unde îl ai? strigă ea. Dă-mi-l! Dă-mi-l imediat! Tristran strânse degetele în jurul ghiocelului, ascunzându-l, apoi făcu doi paşi înapoi.

— Hmmm! Spuse el, cu voce tare. Acum îmi dau seama că îmi place foarte mult floarea asta, pe care am primit-o cadou de la tatăl meu, când mi-am început călătoria. Bănuiesc că are o importanţă personală şi familială deosebită. Sunt convins că mi-a purtat noroc. Poate că e mai bine s-o păstrez, iar eu şi tovarăşa mea să mergem pe jos până în Satul Zidului.

Doamna Semele părea împărţită între dorinţa de a ameninţa şi cea de a linguşi, iar emoţiile i se citeau atât de bine pe faţă, încât femeia părea că vibrează încercând să şi le stăpânească. Apoi reuşi să se controleze şi spuse cu glas încordat din cauza acestui efort:

— Bine, bine. Nu-i cazul să fii irascibil. Sunt convins că putem încheia un târg.

— Mă îndoiesc, zise Tristran. Ca să mă intereseze ar trebui să fie o înţelegere foarte bună. Şi e nevoie de anumite garanţii de conduită şi de securitate, care să ne asigure că acţiunile şi comportarea dumneavoastră în privinţa mea şi a tovarăşei mele vor rămâne mereu binevoitoare.

— Lasă-mă să văd din nou ghiocelul, îl rugă bătrâna.

Pasărea în culori strălucitoare, cu un lanţ de argint la un picior, ieşi pe uşa deschisă a căruţei cu coviltir şi se uită în jos, la discuţia din faţa ei.

— Sărmana făptură, legată aşa! exclamă Yvaine. De ce n-o eliberaţi?

Bătrâna nu-i răspunse, o ignoră sau aşa i se păru lui Tristran, şi zise:

— O să te transport până-n Satul Zidului şi jur pe onoarea mea şi pe numele meu cel adevărat că nu voi acţiona în nici un fel care să-ţi facă rău în timpul călătoriei.

— Nici prin neintervenţie, nici prin acţiune indirectă nu veţi permite să se facă vreun rău, mie sau tovarăşei mele.

— Fie aşa cum zici tu.

Tristran se gândi o clipă. Era evident că nu avea încredere în bătrână.

— Aş vrea să juraţi că vom ajunge în Satul Zidului în acelaşi fel, stare şi condiţii în care suntem acum şi că ne veţi transporta şi găzdui în timpul drumului.

Bătrâna chicoti, apoi dădu din cap. Coborî din nou din căruţa cu coviltir, tuşi, apoi scuipă în paf. După aceea arătă spre scuipat.

— Acum e rândul tău, zise ea, iar Tristran scuipă lângă acesta; bătrâna frecă apoi cu piciorul cele două pete umede, până se uniră. Gata, spuse ea. O înţelegere e o înţelegere. Dă-mi floarea.

Poftă şi lăcomia se citeau atât de bine pe chipul ei, încât Tristran fu convins că ar fi putut să încheie un târg mai bun, dar îi dădu bătrânei floarea primită de la tatăl său. Iar când o luă, pe figura babei se întinse un rânjet de i se văzură toţi dinţii.

— Cred că ăsta e superior celui pe care copilul ăla afurisit l-a dăruit acum aproape douăzeci de ani. Tinere, zise ea, uitându-se la Tristran cu ochii ei pătrunzători, ştiai ce fel de lucru purtai la butonieră?

— E o floare. O floare de sticlă.

Bătrâna râse atât de tare şi atât de brusc, încât Tristran crezuse că tuşea.

— E o vrajă îngheţată, zise ea. Un lucru care-ţi dă putere. Ceva care poate face minuni şi miracole, dacă e în mâini potrivite. Priveşte.

Ridică ghiocelul deasupra capului, apoi îl coborî încet, până când atinse uşor fruntea lui Tristran.

Pentru o clipă, acesta se simţi ciudat, de parcă în vene, în loc de sânge i-ar fi curs melasă groasă, neagră. Apoi formă lumii se schimă. Totul deveni uriaş. De parcă până şi bătrâna devenise o uriaşă. Vederea lui Tristran deveni ceţoasă şi neclară.

Două mâini gigantice coborâră şi-l ridicară cu blândeţe.

— Asta nu-i o căruţă foarte mare, zise doamna Semele, cu un glas bubuitor, lent, lent şi cursiv. O să-mi respect jurământul cuvânt cu cuvânt, pentru că n-o să-ţi fac nici un rău, o să fii transportat şi găzduit în timpul drumului până în Satul Zidului.

Apoi vârî hârciogul în buzunarul şorţului său şi urcă din nou în căruţă.

— Şi ce-ţi propui să faci cu mine? întrebă Yvaine, dar nu fu prea surprinsă când baba nu-i răspunse.

O urmă pe bătrâna în interiorul întunecat al căruţei. Aceasta avea o singură încăpere. De-a lungul unui perete se afla, o vitrină mare, făcută din piele şi lemn de pin, în care existau o sută de despărţituri. Bătrâna aşeză ghiocelul într-una dintre aceste despărţituri, pe un pat de puf de scaiete. De-a lungul celuilalt perete se afla un pat mic, deasupra căruia se aflau o fereastră şi un dulap mare.

Doamna Semele se aplecă şi scoase o cuşcă de lemn din spaţiul îngust de sub patul ei. Luă din buzunar hârciogul care clipea şi-l puse în cuşcă. Apoi înhăţă o mâna de nuci, de seminţe şi de boabe dintr-o strachină de lemn şi o puse în cuşcă, pe care o atârna de un lanţ în mijlocul căruţei.

— Gata, zise ea. Transport *şi* găzduire.

Yvaine privise totul plină de curiozitate, de pe patul bătrânei, unde se aşezase.

— E corect să concluzionez, întrebă ea politicoasă, că, ţinând seama de dovezi (adică de faptul că nu v-aţi uitat la mine sau că nu m-aţi băgat în seamă, că nu mi-aţi spus o vorbă, că l-aţi schimbat pe tovarăşul meu într-un animal mic, fără să faceţi acelaşi lucru şi cu mine), se pare că nu mă vedeţi şi nu mă auziţi?

Vrăjitoarea nu-i răspunse. Se duse la capra căruţei, se aşeză şi luă hăţurile. Pasărea exotică ţopăi lângă ea şi ciripi o dată, plină de curiozitate.

— Sigur că mi-am respectat jurământul, cuvânt cu cuvânt, zise bătrâna, ca şi cum i-ar fi răspuns. O să-l transform la loc pe pajiştea târgului, astfel că o să-şi recapete forma înainte să ajungă în Satul Zidului. Şi după ce o să-l fac la loc, o să te transform şi pe tine în om, târfă urâtă ce eşti, pentru că trebuie să-mi găsesc o servitoare mai bună ca tine. N-aş fi putut să fac asta dacă el îmi stătea în cale cât e ziua de lungă, virându-şi nasul peste tot şi punând întrebări, iar conform târgului ar fi trebuit să-l hrănesc nu numai cu nuci şi cu seminţe, spuse ea, strângându-şi braţele în jurul trupului şi legănându-se înainte şi înapoi. Trebuie să te scoli dimineaţa foarte devreme, ca să treci de mine. Şi cred că floarea ţopârlanului ăstuia e mai frumoasă decât cea pe care mi-ai pierdut-o tu, cu ani în urmă.

Apoi plesni din limbă, smuci de hăţuri, iar catârii începură să meargă în buiestru pe drumul de pădure.

În timp ce vrăjitoarea mina căruţa, Yvaine se odihnea pe patul mucegăit al acesteia. Căruţa zăngănea, în timp ce înainta prin pădure. Când se oprea, steaua se trezea şi se sculă de acolo. În timp ce vrăjitoarea dormea, Yvaine stătea pe acoperişul căruţei şi se uita la stele. Uneori, pasărea vrăjitoarei stătea cu ea, iar Yvaine o mângâia şi o alinta, pentru că îi făcea plăcere că există cineva care ştia de existenţa ei. Dar când vrăjitoarea era

prin preajmă, pasărea o ignora cu desăvârşire.

Yvaine avea grijă şi de hârciog, care-şi petrecea majoritatea timpului dormind încolăcit, cu capul între labe. Când vrăjitoarea pleca să strângă vreascuri pentru foc sau aducea apă, Yvaine deschidea cuşca, îl mângâia şi-i vorbea, iar în câteva rânduri îi cânta, deşi nu ştia dacă rămăsese ceva din Tristran în hârciogul ce se uita la ea cu ochi somnoroşi, calmi, ca nişte pete de tuş, şi care avea blană mai moale decât puful.

Coapsa n-o mai durea, din moment ce nu mai mergea în fiecare zi, iar piciorul n-o mai durea la fel de tare. Ea ştia că o să şchiopăteze mereu, pentru că Tristran nu era chirurg, deşi făcuse tot ce putuse atunci când îi îngrijise osul rupt. Nici Meggot nu se pricepuse mai bine.

Când, uneori, întâlneau alţi oameni, steaua se străduia să nu fie zărită. Dar îşi dădu seama curând că atunci când cineva vorbea cu ea în prezenţa vrăjitoarei – chiar când cineva arăta spre ea şi o întreba pe doamna Semele despre ea, aşa cum făcuse o dată un tăietor de lemne – vrăjitoarea nu părea capabilă să simtă prezenţa lui Yvaine, nici să audă pe cineva care se referea la existenţa stelei.

Şi aşa trecură săptămânile pentru vrăjitoare, pentru pasăre, pentru hârciog şi pentru steaua căzătoare care mergeau cu căruţa cu coviltir a vrăjitoarei, zgomotoasă şi zgâlţâitoare.

Capitolul Nouă

Care arată în principal evenimentele de la Diggory's Dyke

Diggory's Dyke este o despicătură adâncă între două dealuri calcaroase – coline înalte, verzi, pe care un strat subţire de iarbă verde şi de pământ roşcat acoperă calcarul, unde solul abia ajungea pentru copaci. De la distanţă, Dyke arăta ca o dungă albă de cretă pe o suprafaţă verde de catifea. Legenda locală spunea că despicătură fusese săpată într-o zi şi o noapte de un anume Diggory, care folosise o cazma ce fusese lamă de sabie înainte ca Fierarul cel Viteaz s-o topească şi s-o forjeze, în drumul său prin Ţara Zânelor, venind de la Satul Zidului. Erau unii care spuneau că sabia fusese cândva Flamberge, alţii ziceau că fusese sabia Balmung[14], dar nu era nimeni care să susţină că ştia cine fusese Diggory, aşa că se poate că toată povestea aceea să fi fost o aiureală. Oricum, drumul către Satul Zidului trecea prin Diggory Dyke şi orice pieton sau orice persoană care mergea cu orice fel de vehicul cu roţi trecea prin Dyke, unde calcarul se ridica în fiecare parte a sa ca nişte ziduri groase, albe, iar dealurile calcaroase se înalţă deasupra lor ca nişte perne verzi din patul unui uriaş.

În mijlocul Dyke-ului, lângă drum, se afla ceva ce semăna la prima vedere cu o grămadă de beţe şi de crengi. Dacă te uitai mai bine, vedeai că e ceva între un hambar mic şi o colibă mare din lemn, cu o gaură în

---

[14] 1Balmung era numele săbiei lui Siegfried, din Inelul Nibelungilor, iar Flamberge – care înseamnă lama flacără – este un nume care a fost dat săbiilor mai multor eroi medievali (n. t.).

acoperiş prin care se vedea din când în când ieşind fum cenuşiu.

Bărbatul în negru se uitase la grămada de lemne cât de atent putuse cu două zile în urmă, din vârful dealului, de departe, iar când îndrăznise, se uitase mai de aproape. Descoperise că bojdeuca era locuită de o femeie de-o vârstă avansată. Nu avea nici un însoţitor şi nici o ocupaţie evidentă, în afara aceleia de a opri fiecare călător izolat şi orice trăsură care trecea prin Dyke în timpul zilei.

Părea destul de nevătămătoare, dar Septimus nu rămăsese singurul bărbat supravieţuitor din familia sa încrezându-se în aparenţe. Era convins că bătrâna aceea îi tăiase gâtul lui Primus.

Regulile răzbunării cereau să iei o viaţă pentru o viaţă luată. Nu se specifică modul în care trebuia luată viaţa aceea. Prin firea sa, Septimus era atras de otravă. Săbiile, arcurile, capcanele erau destul de bune, în felul lor, dar o sticluţă cu lichid limpede, fără urmă de gust sau de miros când îl amestecai în mâncare, reprezenta *vocaţia* lui Septimus.

Din nefericire, bătrâna părea că nu mănâncă nici un fel de hrană pe care n-o strângea sau n-o prindea în capcană chiar ea. Septimus se gândi să-i lase în uşa casei o plăcintă aburindă, făcută din mere rase şi boabe letale de arbanţ, dar abandonă ideea ca fiind nepractică. Se gândi să rostogolească o stâncă de calcar de pe dealul de deasupra ei, care să cadă peste casa babei, dar nu era sigur că avea s-o nimerească pe bătrână. Îşi dori să fi fost vrăjitor – avea ceva din abilitatea necesară, care apărea uneori în familia sa, învăţase său furase câteva vrăji minore, dar nici una care să-i fie de folos acum, când avea nevoie să invoce potopul, uraganele sau trăsnetul. Aşa că Septimus o urmărea pe viitoarea sa victimă, aşa cum o pisică păzeşte o gaură de şoarece, oră după oră, noaptea şi ziua.

Trecuse de miezul nopţii, o noapte fără lună şi

întunecoasă, când Septimus se târî în cele din urmă la uşa colibei din beţe, cu o oală cu jar într-o mină, iar în cealaltă cu o carte cu poezii romantice şi un cuib de mierlă în care plasase mai multe conuri de brad. De brâu îi atârna un ciomag de stejar cu măciulia înţesată de cuie de bronz. Septimus ascultă la uşă, dar nu auzi decât o răsuflare ritmică şi, din când în când, un mormăit somnoros. Ochii lui erau obişnuiţi cu întunericul, iar casa avea în spate calcarul alb din Dyke. Se târî într-o parte a clădirii, de unde putea să supravegheze uşa.

Mai întâi, rupse foile din cartea cu poeme şi mototoli fiecare poem, apoi împinse fiecare ghemotoc printre beţele din zidul colibei, la nivelul solului. Deasupra poemelor puse conurile de brad. Apoi deschise oală cu jar, pescui de pe capacul acesteia, cu cuţitul său, o mina de cârpe date prin ceară, le cufundă în jarul lucitor, iar când se aprinseră bine le puse peste hârtiile răsucite şi peste conuri, după care suflă uşor în flăcările galbene, pâlpâitoare, până se aprinse toată grămada. Aruncă apoi rămurele din cuibul păsării peste focul acela mic, care trosni în noapte şi începu să înflorească şi să crească. Beţele uscate din pereţi fumegară uşor, făcându-l pe Septimus să-şi stăpânească tuşea, apoi luară foc, iar Septimus zâmbi.

După care se întoarse la uşa colibei, ridicându-şi ciomagul de lemn, zicându-şi: *Fie cotoroanţa arde o dată cu casa ei, caz în care mi-am îndeplinit sarcina, fie va simţi mirosul de fum, se va trezi speriată şi zăpăcită şi va fugi afară din casă, caz în care o s-o izbesc încap cu ciomagul, lichidând-o înainte să apuce să scoată o vorbă. Ea va muri, eu voi fi răzbunat.*

— E un plan bun, spuse Tertius, în timp ce lemnul uscat trosnea. Iar după ce o va ucide, poate să se ducă să. Caute Puterea Stormholdului.

— Vom vedea, spuse Primus, iar vocea sa era văitatul unei păsări de noapte din depărtare.

Flăcările lingeau căsuţa de lemn, creşteau şi înfloreau în laturile ei, devenind strălucitoare, galben-portocalii. Nimeni nu apăru în uşa colibei. Curând, locul se transformă într-un infern, iar Septimus fu obligat să facă mai mulţi paşi înapoi, din cauza intensităţii căldurii. Apoi zâmbi, larg şi triumfător, după care lăsă ciomagul în jos.

Simţi o durere ascuţită în călcâi. Se întoarse şi văzu un şarpe mic, cu ochii lucitori, ce părea stacojiu în lumina focului, cu colţii înfipţi adânc în partea din spate a cizmei sale de piele. Septimus voi să-i ardă una cu ciomagul, dar făptura aceea mică dădu drumul călcâiului său şi se târî, în mare viteză, în spatele unui bolovan alb de calcar.

Durerea din călcâi începu să scadă. *Dacă muşcătura a fost otrăvită, atunci o mare parte din ea a rămas în piele,* îşi spuse Septimus. *Trebuie să-mi leg piciorul de gambă, apoi să-mi scot cizma şi să fac o incizie adâncă, în cruce, în locul în care am fost muşcat, apoi să sug veninul şarpelui.* Gândind aşa, se aşeză pe o piatră de calcar, la lumina focului, şi trase de cizmă. Piciorul nu ieşi din ea. Septimus îşi simţi piciorul amorţit şi-şi dădu seama că acesta se umfla repede. *Asta înseamnă că trebuie să tai cizmă,* îşi spuse el. Ridică piciorul la nivelul şoldului. Pentru o clipă, crezu că lumea se întuneca, apoi văzu că flăcările, care luminaseră trecătoarea ca un rug, dispăruseră. Se simţi cuprins de frig până-n măduva oaselor.

— Deci ai crezut că poţi să te încălzeşti dându-mi foc la colibă, zise o voce din spatele lui, moale că frânghia de mătase a unui sugrumător şi dulce ca o tabletă otrăvită. Ai aşteptat la uşă să stingi flăcările, dacă nu mi-ar fi fost pe plac?

Septimus i-ar fi răspuns, dar muşchii fălcilor i se înţepeniseră, iar dinţii i se încleştaseră. Inima îi bătea în piept ca o tobă, dar nu în ritmul ei obişnuit de marş, ci într-unui sălbatic şi fără nici o noimă. Septimus simţea cum fiecare venă şi arteră din trupul său împrăştia foc în

organism – sau pompa gheaţă, nu-şi dădea bine seama.

O bătrână păşi în faţa sa. Arăta precum femeia care locuise în coliba de lemn, dar era mai bătrână, mult mai bătrână. Septimus încercă să clipească, să-şi limpezească ochii înlăcrimaţi, dar uitase cum se clipeşte, iar ochii săi nu se închideau.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, zise femeia. Tentativă de incendiere şi violenţă împotriva persoanei unei biete bătrâne care locuia singură, care ar fi fost la mila oricărui vagabond în trecere, dacă n-ar fi existat amabilitatea micilor ei prieteni.

Şi luă ceva de pe solul calcaros şi-l puse în jurul încheieturii mâinii sale, apoi se întoarse în colibă, care rămăsese ca prin minune ne arsă sau se făcuse la loc, Septimus nu ştia care era adevărul şi nici nu-i păsa.

Inima să se zbătea şi sincopa în pieptul său, iar el ar fi ţipat dacă ar fi putut. Apăruseră zorii înainte că durerea să înceteze. Cu şase voci, fraţii săi mai mari îi urară bun venit lui Septimus în rândul lor.

Septimus se uită în jos, pentru ultima oară, la trupul cald încă şi crispat, pe care-l locuise odată, la expresia de pe faţa acestuia. Apoi se întoarse spre ceilalţi.

— N-a rămas nici un frate care să se răzbune pe ea, spuse el, cu glas de ploier de dimineaţă. Nici unul dintre noi n-o să fie vreodată senior de Strormhold. Să plecăm de aici.

Şi după ce spuse asta, în locul acela nu mai rămase nici măcar vreo fantomă.

Soarele era sus pe cer în ziua în care căruţa doamnei Semele veni zăngănind prin trecătoarea calcaroasă din Diggory's Dyke.

Doamna Semele observase cocioaba înnegrită de funingine de lângă drum şi văzu, când ajunse mai aproape, bătrână într-o rochie stacojie decolorată, care-i făcea semn de pe marginea cărării. Părul femeii era alb ca zăpada, pielea plină de riduri, iar un ochi orbise.

— Ziua bună, soră. Ce s-a întâmplat cu casa ta?

Întrebă doamna Semele.

— Tinerii de azi. Unul dintre ei s-a gândit că ar fi amuzant să dea foc casei unei bătrâne sărmane, care n-a făcut niciodată rău cuiva. Dar s-aA învăţat el minte!

— Da, spuse doamna Semele. Întotdeauna se învaţă minte. Şi nu ne sunt niciodată recunoscători pentru lecţia primită.

— Adevăr grăit-ai, spuse femeia în rochie stacojie decolorată. Ia spune-mi, dragă. Cine călătoreşte cu tine în ziua aceasta?

— Asta nu-i treaba ta, îi răspunse de sus doamna Semele, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai vedea de treaba ta.

— Cine călătoreşte cu tine? Spune-mi adevărul sau trimit harpiile să-ţi smulgă membrele şi să-ţi atârne resturile într-un cârlig la mare adâncime sub pământ!

— Şi cine eşti tu, de mă ameninţi în felul ăsta? Bătrâna se uită spre doamna Semele cu un ochi bun şi cu unul acoperit de albeaţă.

— Te recunosc, Plicticoasă Sal! Nu-i treaba ta. Cine călătoreşte împreună cu tine?

Doamna Semele simţi cum cuvintele îi erau smulse din gură, indiferent dacă ea voia sau nu să le spună.

— Doi catâri care-mi trag căruţa, eu, o servitoare pe care o ţin sub formă de pasăre mare şi un tânăr care are formă de hârciog.

— Altcineva? Altcineva?

— Nimic altcineva. Jur pe Organizaţia surorilor. Femeia de pe marginea drumului strânse din buze.

— Atunci pleacă, pleacă, zise ea.

Doamna Semele plesni din limbă şi scutură hăţurile, iar catârii porniră la drum.

În patul mucegăit din interiorul întunecat al căruţei cu coviltir, steaua dormea, fără să ştie cât de aproape fusese de sfârşitul ei, nici că scăpase ca prin urechile acului.

Când casa de lemn şi albeaţa ucigătoare din Diggorys

Dyke dispărură din vedere, pasărea exotică bătu din aripi pe stinghia ei, îşi dădu capul pe spate, scoase un strigăt şi cânta, până când doamna Semele o ameninţă că o să-i rupă gâtul dacă nu se potoleşte. Chiar şi aşa, în întunericul liniştit din interiorul căruţei, pasărea cea frumoasă chicoti, ciripi şi cânta, ba chiar la un moment dat scoase un ţipăt de bufniţă pitică.

Soarele coborâse deja spre apus când se apropiară de Satul Zidului. Razele le băteau în ochi, orbindu-i şi transformându-le lumea în aur lichid. Cerul, copacii, tufişurile, chiar şi drumul erau aurii în lumina soarelui ce apunea.

Doamna Semele trase de hăţuri şi opri catârii pe pajişte, în locul în care urma să fie taraba ei. Deshămă animalele şi le duse la un izvor, unde le priponi de un copac. Acestea se adăpară în grabă şi cu poftă.

Erau şi alţi participanţi şi vizitatori veniţi la târg, aranjându-şi tarabele pe pajişte, întinzându-şi corturile şi atârnând draperii de copaci. Exista o atmosferă de nerăbdare, care se întindea peste tot şi peste toţi, precum lumina aurie a soarelui dinspre apus.

Doamna Semele merse în interiorul căruţei şi desprinse cuşca din lanţ. O duse afară, pe pajişte, şi o puse pe o grămadă de iarbă. Deschise uşa cuştii, apoi apucă hârciogul adormit cu degetele-i osoase.

— Afară cu tine, zise ea.

Hârciogul îşi frecă ochii negri cu lăbuţele din faţă şi clipi, în lumina scăzută a apusului.

Vrăjitoarea căută în buzunarul şorţului şi scoase un ghiocel de sticlă. Atinse cu el capul lui Tristran.

Tristran clipi somnoros, apoi căscă. Îşi trecu mâna prin părul castaniu şi se uită furios la vrăjitoare.

— Cotoroanţă afurisită…

— Ţine-ţi gura murdară, îi răspunse tăios doamna Semele. Te-am adus până aici întreg, în siguranţă, în aceeaşi stare în care te-am găsit. Ţi-am oferit găzduire şi transport – iar dacă n-au fost pe gustul tău său conform

aşteptărilor tale, asta nu mă priveşte. Acum pleacă, înainte să te transform într-un vierme târâtor şi să-ţi rup capul – dacă n-o fi cumva coada. Pleacă! Huş! Huş!

Tristran numără până la zece, apoi plecă, fără nici un chef. Se opri lângă o dumbravă aflată în apropiere şi o aşteptă pe stea, care coborî şontâcăind din rulotă şi veni spre el.

— Te simţi bine? O întrebă el, îngrijorat cu adevărat.

— Da, mulţumesc, zise steaua. Vrăjitoarea nu mi-a făcut nici un rău. De fapt, cred că nu şi-a dat seama că eram şi eu acolo. Nu-i ciudat?

Doamna Semele avea pasărea în faţă. Îi atinse capul plin de pene cu floarea ei de sticlă, iar pasărea se topi, se cutremură şi deveni o femeie tânără, nu mult mai mare decât Tristran, cu un păr negru, cârlionţat, şi urechi păroase, ca de pisică. Tânăra aruncă o privire spre Tristran, iar în ochii ei violeţi exista ceva ce i se păru foarte familiar lui Tristran, cu toate că nu-şi amintea unde-i mai văzuse.

— Deci aceasta este adevărata formă a păsării, spuse Yvaine. Mi-a fost o bună tovarăşă de drum.

Apoi steaua îşi dădu seama că lanţul de argint care ţinuse pasărea captivă era încă la locul lui, cu toate că pasărea devenise femeie, şi lucea la mijlocul şi la glezna acesteia. Yvaine i-l arătă lui Tristran.

— Da, zise Tristran. Văd. E groaznic. Dar nu-s convins că putem face ceva.

Merseră împreună pe pajişte, către deschizătura din zid.

— Mai întâi trebuie să-mi vizitez părinţii, spuse Tristran. Nu mă îndoiesc că mi-au dus dorul, aşa cum şi mie mi-a fost dor de ei. (Sincer vorbind, Tristran nu prea se gândise la părinţii săi în timpul călătoriei.) Apoi trebuie s-o vizitez pe Victoria Forester şi...

Când ajunse la acest şi, Tristran îşi închise gura. Pentru că nu se mai împăca acum cu gândul că o să-i dea steaua Victoriei Forester, din moment ce ştia că

steaua nu era un lucru care putea să treacă din mâna în mină, ci o persoană în adevăratul înţeles al cuvântului, nu un lucru. Dar Victoria Forester *era* femeia pe care o iubea.

Da, decise el, nu mai avea cale de întors, trebuia s-o ducă pe Yvaine în sat şi să vadă ce-o să se întâmple. Simţi că-i revine moralul, iar timpul în care fusese hârciog devenise în mintea sa doar amintirea unui vis, de parcă ar fi tras un pui de somn după-amiaza, în faţa focului din bucătărie, iar acum se trezise din nou. Simţea deja în gură gustul berii de cel mai bun soi a domnului Bromios, dar îşi dădu seama, plin de vinovăţie, că uitase culoarea ochilor Victoriei Forester.

Soarele era uriaş şi roşu, dincolo de acoperişurile din Satul Zidului, atunci când Tristran şi Yvaine traversară pajiştea şi se uitară prin deschiderea din zid. Steaua ezită.

— Chiar vrei să facem asta? Îl întrebă ea pe Tristran. Am o presimţire...

— Nu fi nervoasă, îi spuse el. De fapt, nu-s surprins că eşti nervoasă. Îmi simt stomacul de parcă aş fi înghiţit o sută de fluturi. O să te simţi mult mai bine când o să fii în salonul mamei mele, bând din ceaiul ei – mda, n-o să bei ceai, dar o să-ţi ofere ceai – sunt gata să jur că în cinstea unui asemenea oaspete şi de bucurie că băiatul ei s-a întors acasă, mama o să scoată ceştile din cel mai bun porţelan pe care le are, zise el şi o prinse de mână, strângând-o liniştitor.

Steaua se uită la el, apoi îi zâmbi, cu blândeţe şi cu tristeţe.

— Oriunde te vei duce... şopti ea. Ţinându-se de mână, tânărul şi steaua căzătoare se apropiară de deschizătura din zid.

Capitolul Zece

Pulbere de stele

S-a observat uneori că e mai uşor să scapi din vedere ceva mare şi evident decât ceva mic şi neimportant şi că lucrurile acelea mari care au fost ignorate pot provoca deseori probleme.

Tristran Thorn se apropie de deschiderea din perete, venind dinspre Ţara Zânelor – a doua oară de la zămislirea sa, cu optsprezece ani în urmă –, iar steaua şontâcăia alături de el. Capul îi vâjâia din cauza aromelor şi sunetelor din satul său natal, iar inima îi creştea în el. În timp ce se apropia dădu politicos din cap către paznicii de lângă deschizătură, recunoscându-i pe amândoi. Tânărul care se sprijinea stânjenit când pe un picior, când pe celălalt, sorbind dintr-o ulcică în care Tristran presupuse că se află cea mai bună bere a domnului Bromios, era Wystan Pippin, care fusese cândva coleg de şcoală cu Tristran, dar nu-i fusese şi prieten; în timp ce bărbatul mai în vârstă, care trăgea nervos din pipă – ce părea să se fi stins – nu era altcineva decât Jerome Ambrose Brown, moşier, fostul patron al lui Tristran de la magazinul Monday şi Brown. Cei doi stăteau cu spatele către Tristran şi Yvaine, privind hotărâţi către sat, de parcă ar fi gândit că e un păcat să se uite la pregătirile ce aveau loc pe pajiştea din spatele lor.

— Bună seara, Wystan, spuse Tristran, politicos. Bună seara, domnule Brown.

Cei doi tresăriră. Wystan îşi vărsă berea pe partea din faţă o jachetei. Domnul Brown îşi ridică bastonul şi, nervos, îndreptă capătul acestuia către pieptul lui Tristran. Wystan Pippin îşi puse berea jos, îşi luă bastonul şi bloca deschizătura din zid cu el.

— Stai unde eşti! Zise domnul Brown, gesticulând cu bastonul, de parcă Tristran ar fi fost o fiară care putea să se repeadă la el în orice clipă.

Tristran izbucni în râs.

— Nu mă mai cunoaşteţi? Întrebă el. Sunt eu, Tristran Thorn.

Dar domnul Brown, care era, după cum ştia şi Tristran, şeful gărzii, nu-şi coborî bastonul. Îl privi pe Tristran din cap până-n picioare, de la ciuful de păr vâlvoi până la ghetele cafenii uzate. Apoi se uită la faţa arsă de soare a lui Tristran şi pufni, fără să se lase impresionat.

— Chiar dacă ai fi acel Thorn, un individ care nu-i bun de nimic, tot nu văd vreun motiv ca să vă las să treceţi. La urma urmei, noi păzim zidul.

Tristran clipi, mirat.

— Am păzit şi eu zidul, le atrase el atenţia. Nu există vreo regulă care să interzică trecerea oamenilor care vin din direcţia asta. Interzice trecerea doar a celor care vin dinspre sat.

Domnul Brown dădu încet din cap. Apoi spuse, aşa cum vorbeşti cu unul greu de cap:

— Dacă eşti Tristran Thorn – lucru pe care-l accept doar de dragul discuţiei, pentru că nu semeni cu el şi nici nu vorbeşti ca el – atunci câţi oameni au trecut prin zid venind în partea pajiştei, în anii în care ai locuit aici?

— Din câte ştiu eu, nici unul, răspunse Tristran.

Domnul Brown zâmbi cu acelaşi zâmbet pe care obişnuia să-l folosească atunci când îi tăia lui Tristran leafa pe o dimineaţă de muncă pentru că întârziase cinci minute.

— Exact, spuse el. Nu există nici o regulă împotriva acestui lucru pentru că nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni nu trece venind din partea aceea. Din nici o direcţie, cât sunt eu de pază. Acum pleacă de aici, înainte să-ţi dau cu bastonul în cap.

Tristran rămase cu gura căscată.

— Dacă îţi închipui că am trecut prin atâtea doar ca să fiu gonit de un băcan zgârcit şi încrezut şi de cineva care copia după mine la istorie... începu el, dar Yvaine îl luă de braţ.

— Tristran, hai să mergem. Nu trebuie să te cerţi cu cei din neamul tău.

Tristran nu spuse nimic. Se întoarse cu spatele, fără să scoată o vorbă. Apoi urcară împreună panta pajiştei. În jurul lor, un talmeş-balmeş de oameni şi de tot felul de făpturi îşi ridicau tarabele, îşi atârnau steaguri şi-şi trăgeau tărăboanţele. Iar atunci lui Tristran îi trecu prin minte – într-un moment în care se simţi copleşit de ceva ce semăna a dor de casă, dar un dor de casă alcătuit din părţi egale de dor şi disperare – că s-ar putea ca aceia să fie cei din neamul său, pentru că simţea că are mai multe în comun cu ei decât cu oamenii lipsiţi de culoare din Satul Zidului, cu jachetele lor urâte şi cu ghetele lor ţintuite.

Cei doi se opriră şi priviră o femeie măruntă, aproape la fel de lată pe cât era de înaltă, care se străduia să-şi clădească taraba. Fără să-i ceară nimeni, Tristran se duse la ea şi începu s-o ajute, cărând cutiile grele din căruţă la tarabă, urcând pe o scară ca să atârne nişte flamuri de o creangă de copac, despachetând carafe şi ulcioare masive din sticlă (fiecare fiind astupat cu un dop uriaş, înnegrit, şi sigilat cu ceară argintie, recipientele fiind pline cu un fum colorat, ce se rotea încet) şi punându-le pe rafturi. În timp ce el şi femeia munceau, Yvaine se aşeză pe un buştean din apropiere şi le cântă cu vocea ei blândă şi curată cântecele stelelor de sus, dar şi cântecele oamenilor obişnuiţi, pe care le auzise şi le învăţase de la oamenii pe care-i întâlnise în timpul călătoriei.

În momentul în care Tristran şi femeia cea scundă terminară treaba şi tejgheaua fusese pregătită pentru a doua zi, lucrau deja la lumina lămpii. Femeia insistă să le dea de mâncare. Yvaine reuşi cu greu s-o convingă că

nu-i e foame, dar Tristran mânca plin de entuziasm tot ce i se oferi şi, lucru neobişnuit pentru el, bău cea mai mare parte dintr-o carafă cu vin dulce şi galben, insistând că nu-i mai tare decât mustul proaspăt de struguri şi că băutura nu avea nici un efect asupra sa. Iar când femeia cea măruntă şi solidă le oferi luminişul din spatele căruţei sale pentru dormit, Tristran moţăia deja, beat.

Era o noapte senină, rece. Steaua rămase lângă bărbatul care dormea, care fusese cândva cel care o capturase şi devenise tovarăşul ei de drum, şi se întrebă unde dispăruse ura ei. Nu-i era somn.

Auzi un fâsâit în iarba din spatele ei. O femeie cu părul negru stătea lângă ea. Se uitară împreună la Tristran.

— A mai rămas în el ceva din hârciog, spuse femeia cea cu părul negru, care avea urechi ascuţite, ca de pisică, şi care arăta mai bătrână decât Tristran. Uneori mă întreb dacă vrăjitoarea transformă oamenii în animale sau dacă găseşte animalele în interiorul nostru şi le eliberează. Poate că există ceva în firea mea care ţine de o pasăre cu culori strălucitoare. M-am gândit mult la asta, dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Tristran mormăi ceva de neînţeles şi se mişcă în somn. Apoi începu să sforăie încet.

Femeia merse în jurul lui Tristran şi se aşeză lângă el.

— Pare să aibă suflet bun, spuse ea.

— Da, recunoscu steaua. Are.

— Trebuie să te avertizez că, dacă vei părăsi această ţară ca să... treci dincolo... zise femeia, arătând către Satul Zidului cu un braţ subţire la încheietura căruia lucea un lanţ argintiu, atunci, după câte am înţeles, te vei transforma în ceea ce ai fi fost în această lume: un lucru rece, mort, căzut din cer.

Steaua tresări, dar nu spuse nimic. Se întinse peste trupul cuprins de somn al lui Tristran şi atinse lanţul de argint care înconjura mijlocul femeii, ajungea la glezna

acesteia şi se prelungea în tufişurile din spatele ei.

— Te obişnuieşti, cu timpul, spuse femeia.

— Oare? V-aţi obişnuit?

Ochii violeţi priviră în ochii albaştri, apoi priviră în altă parte.

— Nu.

Steaua dădu drumul lanţului.

— El m*a prins cândva cu un lanţ ca al dumneavoastră. Apoi m-a eliberat, iar eu am fugit. Dar el m-a găsit şi m-a legat printr-o obligaţie care mă leagă mai strâns decât orice lanţ.

Briza de aprilie suflă deasupra pajiştei, legănând tufişurile şi copacii într-un oftat lung, friguros. Femeia cu urechi de pisică îşi dădu părul creţ de pe faţă şi zise:

— Dar ai o obligaţie mai importantă, nu-i aşa? Ai un lucru ce nu-ţi aparţine şi pe care trebuie să-l dai deţinătorului de drept.

Steaua strânse din buze.

— Cine sunteţi? Întrebă ea.

— Ţi-am spus. Am fost pasărea din rulotă, spuse femeia. Eu ştiu cine eşti şi ştiu de ce vrăjitoarea n-o să ştie niciodată că eşti aici. Ştiu cine te caută şi de ce are nevoie de tine. Mai ştiu şi care-i provenienţa pietrei de topaz pe care o porţi în jurul mijlocului, legată cu un lanţ de argint. Ştiind toate acestea, ştiind ce fel de făptură eşti, ştiu şi ce obligaţie trebuie să îndeplineşti.

Apoi se aplecă şi dădu la o parte, cu blândeţe şi cu degete delicate, părul de pe faţa lui Tristran. Tânărul care dormea nu tresări, nici nu răspunse gestului ei.

— Nu vă cred, nici n-am încredere în dumneavoastră, spuse steaua.

O pasăre de noapte ţipă în copacul de deasupra lor. Părea foarte singură în beznă.

— Am văzut topazul de la mijlocul tău pe când eram pasăre, spuse femeia, ridicându-se din nou. Am privit pe când făceai baie în râu şi mi-am dat seama ce e.

— Cum de l-aţi recunoscut? Întrebă steaua.

Dar femeia cu părul negru clătină din cap şi se întoarse de unde venise, aruncând o ultimă privire către tânărul care dormea pe iarbă. Apoi fu înghiţită de noapte.

Părul lui Tristran căzu din nou, cu încăpăţânare, peste faţa lui. Steaua se aplecă şi-l dădu cu blândeţe într-o parte, lăsându-şi degetele să-l atingă pe obraz. El continuă să doarmă.

Tristran fu trezit la puţin timp după răsăritul soarelui de un bursuc mare, care umblă pe picioarele din spate şi purta un veşmânt uzat din mătase, de culoarea heliotropului. Animalul îi pufăi în ureche până când Tristran deschise ochii, somnoros, iar atunci îi zise, plin de sine:

— Numele de ceată Thorn? Eşti Tristran din gaşca aia?

— Mmm? răspunse Tristran, care simţea un gust înfiorător în gură, iar gura îi era uscată; ar mai fi dormit câteva ore.

— Te caută, zise bursucul. Jos, la deschizătură. Se pare că o tânără doamnă vrea să discute cu tine.

Tristran se ridică şi rânji cu gura până la urechi. O bătu pe umăr pe steaua care dormea. Aceasta deschise ochii ei albaştri şi zise:

— Ce-i?

— Ştiri bune, îi spuse el. Iţi aminteşti de Victoria Forester? I-am menţionat numele o dată sau de două ori în timpul călătoriei.

— Da, spuse steaua. Probabil că da.

— Mă duc s-o văd. E la deschizătura din zid. Uite ce-i, adăugă el, după o pauză. Poate că-i mai bine să rămâi aici. Nu vreau s-o zăpăcesc.

Steaua se întoarse într-o parte, îşi acoperi capul cu mâinile şi nu spuse nimic. Tristran îşi spuse că adormise din nou. Îşi puse ghetele, se spălă pe faţă, îşi clăti gura în pârâul de pe pajişte, apoi fugi de-a latul câmpului, către sat.

Paznicii din dimineaţa aceea de la deschizătura din zid erau reverendul Myles, vicarul din Satul Zidului, şi domnul Bromios, hangiul. Între ei stătea o tânără doamnă, cu spatele către pajişte.

— *Victoria!* Strigă încântat Tristran, dar când tânăra se întoarse, el văzu că *nu era* Victoria Forester (care avea ochi cenuşii, îşi aminti el deodată, încântat. Aşa erau ochii ei: cenuşii.)

Tristran nu-şi dădu seama cine era tânăra aceea, cu bonetă frumoasă şi cu şal. Însă ochii ei se umplură de lacrimi când îl văzu.

— Tristran! Zise ea. Tu eşti! Se spunea că tu eşti. Oh, Tristran! Cum ai putut să faci aşa ceva! Cum ai putut!

Abia atunci îşi dădu seama cine era domnişoara care-i făcea reproşuri.

— Louisa? Îi spuse el surorii sale. Ai crescut cât timp am fost plecat, dintr-o gâgâlice de fată te-ai transformat într-o domnişoară arătoasă.

Tânăra îşi trase nasul, apoi şi-l suflă într-o batistă cu garnitură de dantelă, pe care o scosese din mânecă.

— Iar tu, zise ea, ştergându-şi obrajii cu batista, te-ai transformat în timpul călătoriei tale într-un ţigan zdrenţăros şi netuns. Se pare însă că arăţi bine, iar ăsta-i un lucru minunat. Vino, spuse ea, nerăbdătoare, făcându-i semn să treacă prin deschizătura din zid şi să vină la ea.

— Dar... spuse Tristran, uitându-se nervos către hangiu şi către vicar.

— Oh, asta! Atunci când Wystan şi domnul Brown şi-au terminat schimbul noaptea trecută, au trecut pe la barul din *A şaptea coţofană,* iar Wystan a pomenit de întâlnirea lor cu un zdrenţăros care pretindea că e Tristran. Şi a spus cum l-au împiedicat să treacă. Cum te-au împiedicat. Când ştirea a ajuns la urechile tatei, a venit imediat la *Coţofană* şi le-a făcut amândurora un asemenea scandal, de nu-mi venea să cred că-i el însuşi.

— Unii dintre noi eram de părere să te lăsăm să te

întorci în dimineaţa asta, spuse vicarul, iar alţii erau de părere să te împiedicăm până la amiază.

— Dar nici unul dintre cei care erau de părere că trebuie să aştepţi nu-i de pază la zid în dimineaţa asta, spuse domnul Bromios. Ceea ce a necesitat o grămadă de şmecherii. Mai trebuie să-ţi spun că-s de pază într-o zi în care trebuia să stau la taraba cu gustări. Dar mă bucur că te-ai întors. Vino.

Şi-i întinse mâna, iar Tristran i-o scutură cu entuziasm. Apoi Tristran strânse şi mâna vicarului.

— Tristran, spuse vicarul, presupun că ai văzut multe lucruri ciudate în timpul călătoriei tale.

Tristran se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Da, cred că da.

— Atunci vino la casa parohială, săptămâna viitoare, îl invită vicarul. O să bem ceai, iar tu o să-mi povesteşti totul. După ce o să te linişteşti. Ei?

Tristran, care avusese întotdeauna un soi de veneraţie pentru vicar, nu putu să spună nimic şi se mulţumi să dea din cap.

Louisa oftă, puţin cam teatral, apoi începu să meargă iute către *A şaptea coţofană.* Tristran alergă de-a lungul drumului ca s-o ajungă, apoi merse alături de ea.

— Mi se bucură sufletul văzându-te din nou, surioară, zise el.

— Ne-am îmbolnăvit de grijă din cauza ta, îi spuse ea, arţăgoasă, aşa că scuteşte-mă de pălăvrăgeli. Nici măcar nu m-ai trezit, să-ţi iei rămas bun. Tata a fost foarte îngrijorat, iar de Crăciun, când tu n-ai fost aici, după ce am mâncat gâsca şi budincă, tata a scos vinul de Porto şi a închinat în cinstea prietenilor absenţi, iar mama a plâns ca un copil, bineînţeles că am plâns şi eu, tata a început să-şi sufle nasul în cea mai bună batistă a sa, iar bunica şi bunicul Hempstock a insistat să servim uscăţelele de Crăciun şi să citim dedicaţii vesele, iar asta a înrăutăţit cumva lucrurile. Tristran, ca să spun lucrurilor pe nume, ne-ai stricat Crăciunul!

— Îmi pare râu, zise Tristran. Şi acum ce facem? Unde mergem?

— Mergem la *A şaptea coţofană,* spuse Louisa. Credeam că se înţelege de la sine. Domnul Bromios a spus că putem folosi salonul său. E cineva care vrea să discute cu tine.

Şi nu mai spuse nimic până când intrară în cârciumă. Acolo erau persoane ale căror figuri Tristran le recunoscu, iar oamenii dădură din cap spre el sau zâmbiră sau nu zâmbiră, în timp ce tânărul se strecură prin mulţime, îndreptându-se către scara îngustă din spatele barului şi urcă la etaj, având-o pe Louisa alături. Scândurile de lemn scârţiiră sub picioarele lor.

Louisa se uită la Tristran. Iar buzele ei tremurau. Spre surpriza tânărului, sora să îl îmbrăţişa şi-l strânse în braţe atât de puternic, încât abia mai putu să respire. Apoi, fără să spună nimic, fugi înapoi pe scara de lemn.

Tristran ciocăni la uşa salonului şi intră. Camera era împodobită cu nişte obiecte neobişnuite, cu statui antice mici şi cu vase de lut. De perete atârna un baston, împodobit cu frunze de iederă – sau, mai bine zis, cu foi dintr-un metal închis la culoare, forjat astfel încât să semene cu frunzele de iederă. În afară de podoabe, salonul arăta ca un salon al unui burlac ocupat, care avea puţin timp să stea în încăperea aceea. Era mobilat cu un şezlong mic, cu o măsuţă pe care se afla un volum legat în piele cu predicile lui Laurence Sterne, un pian şi mai multe fotolii din piele, iar în unul dintre fotoliile acelea stătea Victoria Forester.

Tristran se duse încet drept la ea, apoi căzu într-un genunchi în faţa ei, aşa cum îngenunchease cândva în noroi, pe un drum de ţară.

— Te rog, nu face asta, spuse Victoria Forester, jenată. Te rog să te ridici. Ce-ar. fi să te aşezi aici, pe scaunul ăsta? Da. Aşa-i mai bine.

Lumina dimineţii trecea prin perdeaua de dantelă şi îi lumina părul castaniu din spate, înrămându-i faţa cu aur.

— Ia te uită! Ai devenit bărbat! Ce-ai păţit la mina?

— Am ars-o, răspunse el. În foc.

În primul moment, tânăra nu zise nimic. Doar se uită la el. Apoi se aşeză din nou pe fotoliu şi se uită în faţa sa, către bastonul de pe perete sau la una dintre statuile vechi ale domnului Bromios, după care zise:

— Tristran, sunt câteva lucruri pe care vreau să ţi le spun şi nu mi-e uşor. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai spune nimic până când o să reuşesc să termin ce am de zis. Deci, în primul rând şi, probabil, lucrul cel mai important, trebuie să-mi cer scuze. Prostia mea, idioţenia mea te-a făcut să pleci în călătorie. Am crezut că glumeşti... nu, nu că glumeşti. Am crezut că eşti prea laş, prea copil, ca să ţi respecţi cuvintele frumoase şi caraghioase. Abia după ce ai plecat, după ce au trecut zile şi nu te-ai întors, mi-am dat seama că fuseseşi sincer, dar atunci a fost prea târziu. Am fost obligată să îndur gândul... în fiecare zi... că te-am trimis la moarte.

În timp ce vorbea, Victoria se uita în faţa sa, iar Tristran avu simţământul – care deveni certitudine – că ea purtase această conversaţie în mintea sa de o sută de ori, în perioada în care el lipsise. De aceea nu avea voie să spună nimic. Pentru că Victoriei Forester îi era destul de greu să spună ce avea de spus şi n-ar fi fost în stare să-şi ducă sarcina până la sfârşit dacă el ar fi obligat-o să se abată de la scenariul ei.

— Şi n-am fost corectă cu tine, sărmanul meu băiat de prăvălie – dar tu nu mai eşti de mult timp băiat de prăvălie, nu-i aşa? – Pentru că am crezut că făgăduiala ta e o prostie din toate punctele de vedere.

Se opri, cu degetele încleştate pe braţele de lemn ale fotoliului, strângându-le atât de puternic încât încheieturile degetelor i se înroşiră mai întâi, apoi se albiră.

— Tristran Thorn, întreabă-mă de ce n-am vrut să te sărut în seara aceea.

— Era dreptul tău să nu mă săruţi, spuse Tristran.

Vicky, n-am venit aici să te întristez. N-am găsit steaua ca să te fac să te simţi prost.

Tânăra înclină capul într-o parte.

— Deci *ai găsit* steaua pe care am văzut-o în seara aceea?

— Oh, da! Răspunse Tristran. În clipa asta, steaua e pe pajişte. Dar am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

— Atunci mai fă acum ceva pentru mine. Întreabă-mă de ce nu te-am sărutat în seara aceea. La urma urmei, te sărutasem mai înainte, când eram mai mici.

— Foarte bine, Vicky. De ce nu m-ai sărutat în seara aceea?

— Pentru că, spuse ea – iar în glasul ei se simţea uşurare, o uşurare enormă, care ieşea la iveală fără voia ei –, în ziua în care am văzut steaua căzătoare, Robert mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. În seara aceea, în care te-am întâlnit, venisem la magazin sperând să-l văd şi să discut cu el, ca să-i spun că accept şi că poate să-i ceară tatălui meu mina mea.

— Robert? întrebă Tristran, simţind că-i vâjâie capul.

— Robert Monday. Lucrai în magazinul său.

— Domnul Monday? îi ţinu isonul Tristran. Tu şi domnul Monday?

— Exact, răspunse ea, iar de data asta se uită la el. Şi tu m-ai luat în serios şi ai alergat să-mi aduci o stea. N-a fost zi de când ai plecat în care să nu simt că am făcut ceva prostesc şi rău. Pentru că ţi-am promis mina mea, dacă te întorceai cu steaua. Şi au fost zile, Tristran, în care nu ştiam ce-i mai râu: să fii ucis în Tărâmul de Dincolo de Zid, din dragoste pentru mine, sau să reuşeşti în nebunia ta şi să te întorci cu steaua, cu dreptul de a pretinde să-ţi fiu mireasă. Sigur, unii mi-au spus să nu iau lucrurile în serios, că era inevitabil să te duci dincolo, pentru că asta ţinea de firea ta, pentru că de acolo proveneai, dar undeva, în sufletul meu, ştiam că am greşit şi că într-o zi o să te întorci ca să-ţi ceri dreptul asupra mea.

— Îl iubeşti pe domnul Monday? întrebă Tristran, agăţându-se de singurul lucru pe care era sigur că-l pricepuse.

Victoria dădu din cap, apoi îşi ridică fruntea, astfel încât bărbia ei frumoasă era îndreptată către Tristran.

— Dar ţi-am dat cuvântul meu, Tristran. Şi o să-mi ţin cuvântul. I-am spus asta lui Robert. Sunt răspunzătoare pentru tot ce ţi s-a întâmplat – chiar şi pentru biata mâna pe care ţi-ai ars-o. Şi dacă mă vrei, atunci sunt a ta.

— Sincer vorbind, replică el, cred că eu sunt răspunzător pentru tot ce-am făcut, nu tu. Şi mi-e greu să regret vreo clipă din ce-a fost, chiar dacă uneori mi-a fost dor de un pat moale şi n-o să mai fiu niciodată în stare să mă mai uit la un hârciog aşa cum am făcut-o până acum. Dar, Vicky, nu mi-ai promis mâna ta dacă o să mă întorc cu steaua.

— Nu?

— Nu. Mi-ai promis orice o să doresc.

Victoria Forester înlemni şi se uită în podea. Pe fiecare dintre obrajii ei palizi apăru o pată roşie, de parcă ar fi fost pălmuită.

— Să înţeleg că... începu ea, dar Tristran o întrerupse.

— Nu. Nu-i nevoie. Ai spus că o să-mi dai tot ce doresc.

— Da.

— Atunci, zise el, apoi făcu o pauză. Atunci doresc să te căsătoreşti cu domnul Monday. Doresc să te căsătoreşti cât de curând posibil – chiar în săptămâna asta, dacă se poate. Şi doresc să fiţi fericiţi împreună atât cât pot fi fericiţi un bărbat şi o femeie.

Victoria scoase un oftat de uşurare. Apoi se uită la el.

— Chiar asta vrei?

— Căsătoreşte-te cu el, având binecuvântarea mea, şi cu asta suntem chit, spuse Tristran. Cred că şi steaua gândeşte la fel.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Sunteţi bine? întrebă o voce de bărbat.

— Totul e foarte bine, răspunse Victoria. Te rog să intri, Robert. Îl mai ţii minte pe Tristran Thorn, nu-i aşa?

— Bună dimineaţa, domnule Monday, zise Tristran, apoi strânse mâna domnului Monday, mina transpirată şi umedă. Înţeleg că vă veţi căsători în curând. Permiteţi-mi să vă felicit din suflet.

Domnul Monday rânji, iar asta îl făcu să pară că suferea de durere de dinţi. Apoi întinse o mână spre Victoria, iar aceasta se ridică de pe fotoliu.

— Dacă doriţi să vedeţi steaua, domnişoară Forester… zise Tristran, dar Victoria clătină din cap.

— Sunt încântată că v-aţi întors cu bine acasă, domnule Thorn. Sper să vă vedem la căsătorie.

— Nimic nu-mi poate face mai mare plăcere decât să fiu de faţă, spuse Tristran, deşi era convins că nu acesta era adevărul.

Nu se pomenise ca *A şaptea coţofană* să fi fost atât de aglomerată într-o zi obişnuită înainte de micul dejun, dar aceea era o zi de bâlci, iar oamenii din Satul Zidului şi străinii se înghesuiau la bar, dând gata farfurii încărcate cu friptură de miel, cu bacon, cu ciuperci, cu ouă prăjite şi cu budincă de melasă.

Dunstan Thorn îl aştepta pe Tristran la bar. Se ridică atunci când îşi văzu fiul, se duse la el şi-l bătu pe umăr, fără să scoată o vorbă.

— Deci ai reuşit să te întorci fără să păţeşti nimic, spuse el, cu mândrie în glas.

Tristran se întrebă dacă se lungise în timpul în care lipsise de acasă, pentru că-şi amintea că tată! Său era mai solid.

— Bună, tată, spuse el. M-am rănit un pic la mina.

— Mama ta ţi-a pregătit micul dejun, care te aşteaptă la fermă, zise Dunstan.

— Micul dejun ar fi ceva grozav, recunoscu Tristran. La fel e s-o revăd pe mama. Trebuie să discutăm, adăugă el, pentru că mintea îi rămăsese la ceva spus de Victoria

Forester.

— Pari mai înalt, spuse tatăl lui. Şi ai mare nevoie să treci pe la frizer.

Îşi goli stacana, apoi părăsiră împreună *A şaptea coţofană* şi merseră prin lumina dimineţii.

Cei doi Thorn săriră un pârleaz şi pătrunseră pe câmpurile lui Dunstan, apoi, în timp ce mergeau pe pajiştea pe care se jucase pe când era copil, Tristran ridică problema care-l frământă, adică întrebă ce era cu naşterea sa. Tatăl său îi răspunse cât de sincer putu, în timpul drumului lung până la fermă, povestindu-i totul ca şi cum ar fi fost un basm ce se întâmplase altcuiva, cu foarte mult timp în urmă. O poveste de dragoste.

Iar apoi ajunseră la casa lui Tristran, unde-l aştepta sora sa, unde pe sobă şi pe masă aburea micul dejun, pregătit cu dragoste pentru el de femeia pe care o considerase întotdeauna drept mamă sa.

Doamna Semele aranja ultimele flori de cristal pe tarabă şi se uită bosumflată spre bâlci. Trecuse puţin de amiază, iar clienţii abia începuseră să se plimbe prin el. Nici unul dintre ei nu se oprise la taraba ei.

— Din ce în ce mai puţini, din nouă în nouă ani, zise ea. Ţine minte ce spun, bâlciul ăsta o să ajungă curând doar o amintire. Mă gândesc că există şi alte bâlciuri şi alte locuri de târg. Timpul bâlciului acestuia aproape că a trecut. Încă patruzeci, cincizeci, şaizeci de ani cel mult şi gata cu el!

— Poate că aşa este, spuse servitoarea cu ochi violeţi, dar pe mine nu mă interesează. Acesta-i ultimul bâlci la care vin.

Doamna Semele îi aruncă o privire şi zise:

— Credeam că am scos de mult timp obrăznicia din tine.

— Nu-i obrăznicie, îi răspunse sclava. Priveşte. Ridică lanţul de argint care o lega. Acesta străluci în lumina soarelui. Era *mai subţire,* mai transparent decât fusese înainte. În unele locuri părea a nu fi făcut din argint, ci

din fum.

— Ce-ai făcut? Întrebă cotoroanţa, iar de pe buze îi zburară stropi de scuipat.

— N-am făcut nimic. Nimic ce n-am făcut cu optsprezece ani în urmă. Am fost sortită să-ţi fiu sclavă până în ziua în care luna îşi va pierde fiica, dacă asta se întâmplă într-o săptămână în care vor fi două zile de luni. Iar atunci se va încheia timpul petrecut alături de tine.

Trecuse de ora trei după-amiaza. Steaua stătea pe iarba pajiştii lingă taraba cu vin, bere şi mâncare a domnului Bromios şi se uita prin deschizătura din zid, către satul de dincolo de ea. Din când în când, patronul tarabei îi oferea vin, bere sau cârnaţi mari, unsuroşi, iar ea îl refuză întotdeauna.

— Aştepţi pe cineva, draga mea? O întrebă o tânără cu trăsături plăcute.

— Nu ştiu. Poate că da...

— Dacă nu mă înşel, aştepţi un tânăr, unul frumos ca tine.

Steaua dădu din cap.

— Da, într-un fel.

— Eu sunt Victoria, se prezentă tânăra. Victoria Forester.

— Eu mă numesc Yvaine, zise steaua, apoi o privi pe Victoria Forester de sus şi până jos. Deci tu eşti Victoria Forester. Faima te precede.

— Te referi la căsătoria mea? Întrebă Victoria, iar ochii ei sclipiră de mândrie şi de încântare.

— O căsătorie? întrebă Yvaine; îşi duse mâna la mijloc şi simţi topazul, prins de lanţul de argint; apoi se uită la deschizătura din zid şi-şi muşcă buzele.

— Oh, sărmana de tine! Ce animal trebuie să fie, de te lasă să-l aştepţi atât de mult! zise Victoria Forester. De ce nu treci prin deschizătură, să-l cauţi?

— Pentru că... începu să-i explice steaua, apoi se opri. Da. Poate că ar trebui să ies...

Cerul de deasupra ei era dungat cu benzi albe şi cenuşii de nori, prin care se vedeau petece albastre.

— Îmi doresc ca mama mea să fi ieşit la iveală, spuse steaua. Aş vrea ca mai întâi să-mi iau rămas bun de la ea.

Şi se ridică stângace în picioare.

Dar Victoria nu dori s-o lase pe noua sa prietenă să plece atât de uşor, îi povesti despre strigările de căsătorie, despre autorizaţia de nuntă, despre autorizaţiile speciale care puteau fi acordate doar de arhiepiscop, despre faptul că era o femeie norocoasă, pentru că Robert îl cunoştea pe arhiepiscop. Se părea că nunta fusese stabilită peste şase zile, la amiază.

Apoi Victoria chemă un domn respectabil, încărunţit la tâmple, care fuma dintr-un chiştoc negru şi care rânji de parcă ar fi suferit de durere de dinţi.

— Acesta este Robert, spuse ea. Robert, ţi-o prezint pe Yvaine. Îşi aşteaptă prietenul. Yvaine, ţi-l prezint pe Robert Monday. Iar vinerea viitoare, la amiază, voi deveni Victoria Monday. Dragul meu, poate poţi să foloseşti asta în discursul tău de la masa de nuntă: în ziua de vineri vor fi două zile de luni[15].

Iar domnul Monday pufăi din chiştocul său, apoi îi spuse viitoarei sale mirese că va lua în considerare propunerea ei.

— Adică, întrebă Yvaine, alegându-şi cuvintele cu grijă, nu te măriţi cu Tristran Thorn?

— Nu, răspunse Victoria.

— Oh! Exclamă steaua. Foarte bine. Apoi se aşeză jos.

Stătea încă acolo când Tristran se întoarse prin deschizătura din zid, peste câteva ore. Părea preocupat, dar se lumină când o văzu.

— Bună ziua, îi spuse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Te-ai distrat, cât timp m-ai aşteptat?

— Nu în mod deosebit, îi răspunse ea.

— Îmi pare rău. Cred că ar fi trebuit să te iau cu mine,

---

[15] Monday înseamnă ziua de luni (n. t.).

în sat.

— Nu, îi zise steaua. N-ar fi trebuit. Eu trăiesc cât timp sunt în Ţara Zânelor. Dacă aş călători în lumea ta, aş fi doar o piatră rece, căzută din cer, corodată şi roasă.

— Dar aproape că te-am luat cu mine! Zise Tristran, uluit. Am încercat să te iau, seara trecută.

— Da, zise ea. Ceea ce dovedeşte că eşti cu adevărat un neghiob, un prost şi… un găgăuţă.

— Un tâmpit, îi sugeră Tristran. De obicei spuneai că-s tâmpit. Şi nătărău.

— Da, spuse ea. Aşa eşti şi încă multe altele. De ce m-ai lăsat să te aştept atât? Credeam că ai păţit ceva groaznic.

— Îmi pare rău, zise el. N-o să te mai părăsesc.

— Nu, spuse ea, cu seriozitate şi cu siguranţă de sine. N-o să mă mai părăseşti.

Apoi mâna ei o găsi pe a lui. Merseră, ţinându-se de mână, prin bâlci. Începu să adie vântul, fâlfâind pânza corturilor şi steagurile, iar o ploaie rece îi împroşcă. Se refugiară sub tenda unei tarabe cu cărţi, împreună cu alţi oameni şi alte făpturi. Proprietarul tarabei trase o cutie cu cărţi mai în interiorul cortului, ca să fie sigur că nu se va uda.

— Cer pătat, cer pătat, nu mult timp ud, nici mult timp uscat, le spuse lui Tristran şi Yvaine un bărbat cu un joben negru de mătase, care cumpărase de la vânzător o cărticică legată în piele roşie.

Tristran zâmbi şi dădu din cap, apoi, pentru că devenise evident că ploaia avea să înceteze, plecă împreună cu Yvaine.

— Pun pariu că astea sunt toate mulţumirile pe care o să le primesc de la ei, îi spuse bărbatul cu joben librarului, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea individul şi nici nu-i păsa.

— Mi-am luat adio de la familia mea, îi spuse Tristran stelei, în timp ce mergeau. De la tatăl meu, de la mama

mea – de fapt, soţia tatălui meu – şi de la sora mea, Louisa. Nu cred că o să mă mai întorc. Acum trebuie să rezolvăm problema ta şi să aflăm cum o să te pun la loc pe cer. Poate că ar trebui să vin cu tine.

— N-o să-ţi placă sus, pe cer, îl asigură steaua. Deci... am înţeles că nu te vei căsători cu Victoria Forester.

Tristran dădu din cap şi zise:

— Nu.

— Am întâlnit-o. Ştii că este însărcinată?

— Poftim? întrebă Tristran, şocat şi surprins.

— Mă îndoiesc că ştie. Probabil că-i în luna a doua.

— Doamne! De unde ştii?

Fu rândul stelei să ridice din umeri.

— Am fost fericită aflând că nu te căsătoreşti cu Victoria Forester.

— Şi eu, îi mărturisi el.

Ploaia începu din nou, dar cei doi nu încercară să se apere de ea. Tristran îi strânse mâna.

— Ştii, spuse ea, o stea şi un muritor...

— Unul doar pe jumătate muritor, îi mărturisi Tristran. Tot ce am gândit despre mine – cine eram, ce eram – a fost o minciună. Sau un fel de minciună. N-ai idee cât de uluitor de eliberat mă simt acum.

— Indiferent cine eşti, trebuie să-ţi atrag atenţia că, probabil, nu vom avea copii. Asta-i tot.

Tristran se uită la stea, apoi începu să zâmbească, dar nu spuse nimic. O ţinea cu mâinile de antebraţe. Stătea în faţa ei şi se uita la ea.

— Asta ca să ştii, spuse steaua şi se aplecă spre el. Se sărutară pentru prima oară în ploaia rece, dar nici unul dintre ei nu-şi dădu seama că plouă. Inima lui Tristran bătea cu putere în pieptul său, care părea că nu-i destul de mare ca să cuprindă toată bucuria lui. Tristran deschise ochii şi sărută steaua. Ochii ei de albastrul cerului priviră în ochii lui, iar Tristran nu zări în ei nimic care să-l despartă de ea.

Lanţul de argint devenise acum doar fum şi aburi. O

clipă, rămase atârnând în aer, apoi o rafală de vânt şi de ploaie îl transformă în nimic.

— Gata, spuse femeia cu păr negru, cârlionţat, întinzându-se ca o pisică şi zâmbind. Condiţiile sclaviei mele au fost îndeplinite, iar acum am scăpat una de cealaltă.

Bătrâna se uită neajutorată la ea.

— Şi ce-o să mă fac? Sunt bătrână. Nu pot să mă descurc singură cu taraba. Eşti o muiere şleampătă, rea şi proastă, de mă părăseşti astfel.

— Problemele tale nu mă interesează, spuse fosta sclavă, dar nu mi se va mai spune niciodată muiere şleampătă, sclavă sau altfel decât pe numele meu. Eu sunt doamna Una, prima născută şi singura fiică a celui de-al optzeci şi unulea senior de Stormhold, iar vraja cu care m-ai legat şi durata acesteia s-au terminat. Acum îţi vei cere scuze şi-mi vei spune pe numele meu cel adevărat sau îmi voi dedica restul vieţii – cu o enormă plăcere – ca să te hăituiesc şi să distrug orice lucru la care ţii şi tot ceea ce eşti.

Se priviră, iar prima care îşi plecă privirea fu bătrâna.

— Îmi cer scuze că ţi-am spus că eşti o muiere şleampătă, doamnă Una, zise ea, iar fiecare cuvânt al ei era ca un rumeguş amar pe care-l scuipa din gură.

Doamna Una dădu din cap.

— Bine. Cred că îmi eşti datoare cu plata pentru serviciile mele, acum că timpul petrecut împreună cu tine s-a terminat, zise ea.

Pentru asemenea lucruri existau reguli. Pentru orice există reguli.

Plouă în rafale, apoi nu mai plouă destul timp pentru ca oamenii să fie momiţi să iasă din adăposturile lor improvizate, apoi plouă peste ei încă o dată. Tristran şi Yvaine stătură, uzi şi fericiţi, lângă un foc, în tovărăşia unui grup ciudat de făpturi şi de oameni.

Tristran îi întrebase pe toţi dacă îl cunoşteau pe omuleţul păros pe care-l întâlnise în timpul călătoriei

sale. Îl descrisese cât putuse de bine. Mai multe persoane recunoscură că-l întâlniseră în trecut, dar nimeni nu-l văzuse la bâlci.

Se pomeni că mâinile sale se jucau – de parcă ar fi avut o voinţă proprie – cu părul ud al stelei. Se întrebă de ce avusese nevoie de atât de mult timp ca să-şi dea seama cât de mult ţinea la ea şi-i spuse şi ei acest lucru, iar ea spuse că-i idiot şi el declară că era cel mai frumos lucru care fusese spus vreodată unui bărbat.

— Unde mergem, după ce se termină bâlciul? O întrebă Tristran pe stea.

— Nu ştiu, zise ea. Dar mai am o obligaţie de îndeplinit.

— Mai ai ceva de făcut?

— Da. Topazul acela pe care ţi l-am arătat. Trebuie să-l dau persoanei potrivite. Ultima oară când a apărut o asemenea persoană, hangiţa i-a tăiat gâtul, aşa că topazul a rămas la mine. Îmi doresc să fi scăpat de el.

O voce de femeie spuse din spatele său:

— Tristran Thorn, cere-i obiectul pe care-l poartă. Tristran se întoarse şi privi în ochii de culoarea violetelor de pajişte.

— Eşti pasărea din rulotă vrăjitoarei, îi spuse el femeii.

— În care tu erai un hârciog, fiule, zise femeia. Eu am fost pasărea. Dar acum mi-am recăpătat vechea înfăţişare, iar perioada în care trebuia să fiu sclavă s-a terminat. Cere-i lui Yvaine obiectul pe care-l are. Ai dreptul să i-l ceri.

Tânărul se întoarse către stea.

— Yvaine...

Aceasta dădu din cap, aşteptând.

— Yvaine, vrei să-mi dai obiectul pe care-l ai? Steaua păru uimită, apoi băgă mâna în interiorul rochiei, scotoci un pic şi scoase o piatră mare de topaz, prinsă de un lanţ rupt de argint.

— A fost a bunicului tău, îi spuse lui Tristran femeia.

Eşti ultimul bărbat din familia Stormhold. Pune-o la gât.

Tristran se supuse. Când atinse capetele lanţului de argint, acestea se uniră şi se lipiră, de parcă n-ar fi fost niciodată rupte.

— E foarte drăguţ, zise Tristran, fără să fie prea convins de spusele sale.

— Este Puterea Stormholdului, îi spuse mama sa. Nimeni nu poate să conteste acest lucru. Eşti din sângele familiei, toţi unchii tăi sunt morţi, deci o să fii un senior de Stormhold foarte bun.

Tristran se uită la ea, zăpăcit complet.

— N-am nici un chef să fiu senior undeva, îi spuse el, poate doar domn al inimii doamnei mele, adăugă el şi luă mâna stelei, o strânse la pieptul său şi zâmbi.

Femeia îşi mişcă nerăbdătoare urechile.

— Tristran Thorn, timp de aproape optsprezece ani nu ţi-am cerut nimic. Iar când îţi cer şi eu ceva – o mică favoare – mă refuzi. Ia spune, Tristran, aşa trebuie să te porţi cu mama ta?

— Nu, mamă, răspunse Tristran.

— Bine, continuă femeia, un pic îmblânzită. Mă gândeam doar că voi aveţi nevoie de o casă a voastră, iar tu ai nevoie de o ocupaţie. Ştii, dacă n-o să-ţi placă, poţi să te retragi. N-o să fii legat cu un lanţ de argint de tronul Stormholdului.

Tristran găsi chestia asta liniştitoare. Yvaine fu mai puţin impresionată, pentru că ea ştia că lanţurile de argint au tot felul de forme şi de dimensiuni, dar mai ştia că n-ar fi fost înţelept din partea ei să-şi înceapă viaţa alături de Tristran certându-se cu mama acestuia.

— Aş putea să am onoarea de a afla cum vă numiţi? Întrebă Yvaine, întrebându-se dacă nu fusese un pic exagerată în exprimare, dar mama lui Tristran se umflă în pene, iar steaua îşi dădu seama că nu exagerase.

— Sunt doamna Una de Stormhold, spuse ea, apoi căută într-o punguţă care-i atârna într-o parte şi scoase un trandafir făcut din sticlă, de-un roşu atât de închis,

încât părea negru în lumină pâlpâitoare a focului. Asta-i plata mea. Pentru mai mult de şaizeci de ani de sclavie.

Vrăjitoarea n-ar fi vrut să mi-l dea, dar regulile sunt reguli şi şi-ar fi pierdut puterile magice, poate ar fi păţit ceva şi mai rău, dacă nu le-ar fi respectat. Mă gândesc să-l dau în schimbul unui palanchin care să ne ducă în Stormhold, pentru că trebuie să sosim plini de măreţie. Oh, mi-a lipsit atât de mult Stormholdul! Trebuie să avem purtători de lectică, ştafete, poate şi un elefant... animalele astea sunt impresionante, nimeni nu spune „Dă-te din drumul meu" ca un elefant aflat în fruntea convoiului...

— Nu, spuse Tristran.

— Nu? Întrebă mama sa.

— Nu, repetă Tristran. Tu poţi să călătoreşti într-un palanchin, cu elefant, cămile şi tot ce mai vrei, dacă aşa îţi place. Dar eu şi Yvaine o să călătorim în felul nostru, cu viteză care ne convine nouă.

Doamna Una trase aer adânc în piept, iar Yvaine decise că ar fi mai bine să nu fie de faţă la ceartă, aşa că se ridică şi le spuse că se întoarce imediat, că trebuie să se plimbe un pic şi că nu se va duce prea departe. Tristran se uită implorator la ea, dar Yvaine clătină din cap: era lupta lui, iar el avea să lupte mai bine dacă ea n-o să fie prezentă.

Yvaine şchiopăta prin bâlciul ce se întunecase, trecu pe lângă un cort din care se auzeau muzică şi aplauze şi din care lumina se scurgea ca o miere caldă, aurie. Steaua ascultă muzica şi se gândea la ale ei. Atunci o bătrână gârbovita şi cu părul alb, cu un ochi orb din cauza albeţei, şontâcăi până la ea şi o rugă să se oprească un pic, să stea de vorbă cu ea.

— Despre ce? O întrebă steaua.

Bătrâna, redusă de vârstă şi de timp la o statură puţin mai mare decât a unui copil, se sprijinea într-un baston la fel de lung şi de îndoit că şi ea, pe care-l ţinea cu mâini tremurătoare, ce aveau încheieturile degetelor

umflate. Se uită la stea cu ochiul cel bun şi cu cel lăptos, apoi zise:

— Am venit să-ţi iau inima cu mine.

— Chiar aşa? Întrebă steaua.

— Da, zise bătrâna. Aproape că reuşisem, în trecătoarea din munţi, spuse ea şi chicoti răguşit, aducându-şi aminte de cele întâmplate. Tu îţi aminteşti?

Bătrâna avea un sac mare, care-i stătea în spinare ca o cocoaşă. Din sac ieşea un corn de fildeş, spiralat, iar Yvaine ştia unde mai văzuse cornul acela.

— Tu ai fost? O întrebă steaua pe bătrână. Tu ai fost femeia cu cuţitele?

— Îhî. Eu am fost. Dar am irosit toată tinereţea pe care o luasem pentru drum. Fiecare vrajă mi-a luat un pic din tinereţea pe care o aveam, iar acum sunt mai bătrână decât fusesem.

— Dacă mă atingi măcar cu un deget, o să regreţi veşnic, zise steaua.

— Dacă o să ajungi la vârsta mea, îi răspunse bătrâna, o să afli tot ce-i de aflat despre regrete şi o să ştii că într-un timp îndelungat, un regret în plus nu mai contează.

Bătrâna fârnâi din nas. Rochia ei fusese cândva roşie, dar acum arăta foarte cârpita, uzată şi decolorată din cauza timpului. Îi atârna pe un umăr, scoţând la iveală o cicatrice zbârcită, ce părea veche de sute de ani.

— Vreau să ştiu de ce nu te mai regăsesc în mintea mea. Eşti tot acolo, dar ca o fantomă, ca o iluzie sau ca o fărâmiţă de om. Cu puţin timp în urmă ardeai – inima ta ardea – în mintea mea ca un foc argintiu. Dar după noaptea aceea din han focul a devenit din ce în ce mai slab şi mai înceţoşat, iar acum nu mai e deloc.

Yvaine îşi dădu seama că nu mai simţea decât milă pentru făptura care-i dorise moartea, aşa că spuse:

— S-ar putea să fie din cauză că inima pe care o cauţi nu mai e a mea?

Bătrâna tuşi. Tot trupul i se zgudui şi se crispă din

cauza efortului.

— Băiatul? Cel din han? Cel cu inorogul?

— Da.

— Trebuia să mă laşi să-ţi iau inima atunci, pentru surorile mele şi pentru mine. Am fi fost tinere din nou, ne-am fi simţit bine în următoarea eră a lumii. Băiatul ăla o s-o sfărâme, o s-o irosească sau o s-o piardă. Aşa fac toţi.

— Oricum, inima mea e a lui, spuse steaua. Sper că surorile tale nu vor fi prea aspre cu tine, când o să te întorci acasă.

În momentul acela, Tristran veni spre Yvaine, o luă de mină şi dădu din cap spre bătrâna.

— Am aranjat totul, zise el. Nu mai avem de ce să fim îngrijoraţi.

— Şi palanchinul?

— Oh, mama o să fie purtată în palanchin. I-am făgăduit că o să ajungem în Stormhold, mai devreme sau mai târziu, dar putem să nu ne grăbim pe drum. Cred că ar fi bine să cumpărăm doi cai şi să admirăm peisajul.

— Iar mama ta a fost de acord?

— În cele din urmă, răspunse el, vesel. Îmi cer scuze că v-am întrerupt.

— Aproape terminaserăm, spuse Yvaine şi se întoarse către bătrâna cea mititică.

— Surorile mele vor fi aspre şi pline de cruzime, zise bătrâna regină-vrăjitoare. Dar mulţumesc pentru sentimentul arătat. Ai inimă bună, copilă. Păcat că nu-i a mea.

Steaua se aplecă şi sărută obrazul zbârcit al băbuţei, simţind părul aspru care-i răzui buzele moi. Apoi steaua şi iubitul ei plecară către zid.

— Cine e bătrânica aia? Întrebă Tristran. Mi se pare cunoscută. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu s-a întâmplat nimic rău, îi răspunse steaua. Era doar o bătrână pe care am cunoscut-o pe drum.

În spatele lor se aflau luminile bâlciului: felinare,

lumināri, lumini vrăjitoreşti şi sclipiri provocate de zâne. Arătau ca un vis despre o noapte înstelată ce fusese coborâtă pe pământ. În faţa acestora, dincolo de pajişte, în cealaltă parte a deschizăturii din zid – care acum era nepăzită – se afla Satul Zidului. Lămpi cu petrol, lămpi cu gaz şi lumânări luceau în ferestrele caselor din sat. Dar lui Tristran i se păreau la fel de îndepărtate şi de necunoscute ca lumea din O mie şi una de nopţi.

Se uită la luminile din Satul Zidului, ştiind cu certitudine că era pentru ultima oară. Se uită la ele un timp şi nu spuse nimic, cu steaua căzătoare lângă el. Apoi se întoarse şi plecară împreună către est.

Epilog

În care pot fi desluşite mai multe sfârşituri

Mulţi au considerat că una dintre cele mai măreţe zile din istoria Stormholdului a fost ziua în care doamna Una – care dispăruse de mult timp şi despre care se crezuse că a murit (fiind furată de o vrăjitoare pe când fusese copil) – s-a întors în ţara aceea muntoasă. Au avut loc festivităţi, jocuri de artificii şi sărbătoriri (oficiale sau particulare) timp de săptămâni după ce palanchinul ei apăruse într-o procesiune condusă de trei elefanţi.

Bucuria locuitorilor din Stormhold şi din toate domeniile acestuia ajunsese la un nivel neegalat niciodată până atunci când doamna Una anunţase că în timpul în care fusese plecată dăduse naştere unui fiu care, în lipsa ultimilor doi dintre fraţii ei despre care se presupunea că au murit, era moştenitorul tronului. Şi le mai spuse că fiul său purta deja la gât Puterea Stormholdului.

El şi mireasa sa urmau să sosească în curând, dar doamna Una nu putea să stabilească precis data sosirii lor, iar acest lucru părea s-o supere. Doamna Una mai anunţă că până atunci, în lipsa lor, avea să conducă ea Stormholdul, în calitate de regent. Ceea ce şi făcu, şi făcu bine, iar domeniile din muntele Huon şi din jurul acestuia prosperară şi înfloriră sub conducerea sa.

Asta se întâmplase cu trei ani înainte ca doi călători murdari de pe drum, plini de praf şi cu bătături la picioare, să sosească în oraşul Cloudsrange[16], în zona cea mai de jos a Stormholdului. Luară o cameră la han şi comandară apă fierbinte şi o cadă de tablă. Rămaseră la han timp de câteva zile, discutând cu alţi muşterii şi consumatori. În ultima seară a şederii lor, femeia, care

[16] Şir de nori (n. t.).

avea părul atât de deschis la culoare încât părea alb şi şchiopăta în timpul mersului, se uită la bărbat şi zise:

— Ei bine?

— Se pare că mama face treabă excelentă domnind.

— Aşa cum ai face şi tu, îi zise ea cu asprime, dacă ai ocupa tronul.

— Probabil, recunoscu el. Şi mi se pare un loc drăguţ în care să ne stabilim, ceva mai târziu. Dar mai sunt multe locuri pe care nu le-am văzut încă. Şi o grămadă de oameni pe care nu i-am cunoscut. Fără să mai pomenim de toate relele îndurate de cei drepţi, de ticăloşii ce trebuie pedepsiţi, de peisajele ce trebuie văzute, ştii, chestii de felul ăsta.

Ea zâmbi fără chef şi zise:

— Bine. Măcar n-o să ne plictisim. Ar fi bine să-i lăsăm mamei tale un bilet.

Şi astfel doamnei Una de Stormhold îi fu adusă o foaie de hârtie de către un băiat de la han. Foaia era sigilată cu ceară de sigilat, iar doamna Una îl întrebă amănunţit pe băiat despre călători – un bărbat şi soţia sa – înainte să rupă sigiliul şi să citească scrisoarea. Îi era adresată ei şi, după formulele de salut, scria:

Am fost reţinuţi în chip inevitabil de lume. Aşteaptă-ne când o să ne vezi.

Era semnată de Tristran, iar sub semnătura sa se aflǎ amprenta unui deget care sclipea, scânteia şi strălucea când era atins de umbră, de parcă ar fi fost presărată cu steluţe mărunte.

Una trebui să se mulţumească doar cu atât, având în vedere că nu putea să facă nimic.

Trecură cinci ani înainte de revenirea definitivă a celor doi călători în fortăreaţa din munţi. Erau prăfuiţi şi obosiţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, iar la început, spre ruşinea întregii ţări, fură trataţi ca nişte vagabonzi şi nişte pungaşi. Doar după ce bărbatul arătă piatra de topaz care-i atârna la gât fu recunoscut drept unicul fiu al doamnei Una.

Investitura şi sărbătorirea ce urmă au durat aproape o lună, după care tânărul al optzeci şi doilea senior de Stormhold începu treaba de cârmuitor. Luă cât mai puţine decizii, dar acestea fură înţelepte, chiar dacă înţelepciunea lor nu era întotdeauna vizibilă pentru moment. Era viteaz în luptă, deşi mâna sa stingă avea o cicatrice şi îi era de puţin folos, şi un strateg priceput, îşi conduse poporul la victorie împotriva spiriduşilor din nord, când aceştia închiseră trecătorile pentru călători; stabili o pace durabilă cu vulturii din Culmile înalte, pace care durează şi în zilele noastre.

Soţia sa, doamna Yvaine, era o femeie frumoasă din locuri îndepărtate (deşi nimeni nu ştia cu siguranţă care erau locurile acelea). Când ajunsese prima oară împreună cu soţul ei în Stormhold, îşi luase un apartament în una dintre culmile cele mai înalte ale citadelei, apartament care fusese părăsit de mult timp de către cei din palat şi de slujitorii lor, considerându-se că nu mai putea fi folosit. Acoperişul se prăbuşise în urma unei căderi de stânci ce avusese loc cu o mie de ani în urmă. Nimeni altcineva nu dorise să folosească încăperile, pentru că erau deschise către cer, iar stelele şi luna străluceau deasupra lor atât de puternic prin aerul rarefiat de munte, încât aveai impresia că puteai să le atingi, dacă întindeai mina.

Tristran şi Yvaine au fost fericiţi împreună. N-au fost împreună pentru totdeauna, pentru că Timpul, hoţul, strânge până la urmă totul în magazia sa prăfuită. Dar au fost fericiţi multă vreme. Iar când Moartea veni într-o noapte şi-şi şopti secretul la urechea celui de-al optzeci şi doilea senior de Stormhold, acesta dădu din capu-i încărunţit şi nu mai spuse nimic, iar oamenii săi îi duseră rămăşiţele în Sala Strămoşilor, unde zac şi în ziua de azi.

După moartea lui Tristran, au fost unii care au susţinut că fusese membru al Tovărăşiei Castelului, un instrument al acesteia în sfărâmarea puterii Curţii

Nevăzute. Dar adevărul despre asta – şi despre altele – muri odată cu el şi nu fu niciodată stabilit, indiferent care fusese acel adevăr.

Yvaine deveni doamnă de Stormhold şi se dovedi un conducător mai bun – în timp de pace sau de război – decât îndrăznise să spere cineva. Ea nu îmbătrânea aşa cum îmbătrânise soţul ei, iar ochii săi rămaseră la fel de albaştri, părul ei la fel de alb-auriu, şi – după cum descoperiră uneori cetăţenii liberi din Stormhold – se încingea la fel de iute ca în ziua în care o întâlnise pentru prima oară Tristran, în poiana de lângă baltă.

Şchiopătează şi în ziua de azi, deşi nimeni din Stormhold nu comentează acest lucru, aşa cum nu îndrăzneşte nimeni să comenteze felul în care luceşte şi sclipeşte uneori în beznă.

Se spune că în fiecare noapte, atunci când obligaţiile faţă de stat îi permit, se plimbă şi şchiopătează singură pe culmea cea mai înaltă a palatului, unde stă oră după oră, părând să nu bage de seamă vântul rece al înălţimilor. Nu spune nimic, doar se uită către cerul întunecat şi priveşte, cu tristeţe dansul lent al stelelor infinite.

Mulţumiri

Mai întâi şi în principal, mulţumiri lui Charles Vess. El este, în ziua de azi, cel mai apropiat de marii pictori victorieni de zâne, iar fără artă şi inspiraţia să n-ar fi existat nici unul dintre cuvintele acestea. De fiecare dată când terminăm un capitol, îi telefonam şi i-l citeam, iar el asculta cu răbdare şi chicotea în momentele potrivite.

Mulţumiri lui Jenny Lee, Karen Berger, Paul Levitz, Merrilee Heifetz, Lou Aronica, Jennifer Hershey şi Tia Maggini. Fiecare dintre ei a ajutat ca această carte să devină o realitate.

Am o datorie enormă faţă de Hope Mirrlees, Lord Dunsany, James Branch Cabell şi C. S. Lewis, indiferent unde se află aceştia acum, pentru că mi-au arătat că poveştile cu zâne sunt şi pentru adulţi.

Tori mi-a închiriat o casă, iar eu am scris primul capitol în ea. Tot ce mi-a cerut în schimb a fost să-i fac un copac.

Au fost oameni care au citit cartea pe măsură ce era scrisă şi care mi-au spus ce făcusem bine şi ce făcusem prost. Nu-i vina lor că nu i-am ascultat. Mulţumiri îndeosebi lui Amy Horsting, Lisa Henson, Diana Wynne Jones, Chris Bell şi Susanna Clarke.

Soţia mea Mary şi secretara mea Lorraine au făcut mai mult decât era partea lor de muncă la această carte, pentru că au dactilografiat primele câteva capitole după ciorna scrisă de mine de mână, iar eu nu găsesc cuvinte ca să le mulţumesc îndeajuns.

Copiii, sincer vorbind, n-au fost de nici un ajutor, dar nici nu cred că m-au împiedicat cu ceva.